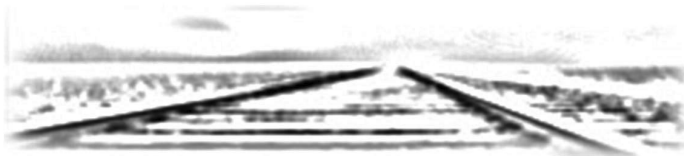

DE EERSTE BRIEF
AAN TIMOTEÛS

Etude de Paris

De eerste brief aan Timoteüs

Timoteüs, een dienstknecht van Paulus

De eerste brief aan Timoteüs

Timoteüs, een dienstknecht van Paulus

Bron: Le Messager Evangélique 1965-242 - Première épître à
Timothée, résumé des réunions d'études de Paris 1946/1947
Vertaling: J.C. Spoor
Copyright © Jan Paul Spoor
Vormgeving: Jan Paul Spoor

Eerste editie 2003
Herziene editie 2017 / 2018
OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN 978-90-.....-. (Eboek)
ISBN/EAN 978-90-.....-.
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Het doel nu van het bevel is liefde uit een rein hart en uit een goed geweten en uit een ongeveinsd geloof'.

1 Timoteüs 1:5

Inhoud

Inleiding	9
Hoofdstuk 1	11
Hoofdstuk 2	35
Hoofdstuk 3	45
Hoofdstuk 4	65
Hoofdstuk 5	75
Hoofdstuk 6	83

Inleiding

Timoteüs en Titus hebben een bijzonder zacht karakter, waarin veel genegenheid voorkomt door het feit, dat een dienstknecht van de Heer met een lange staat van dienst, schrijft aan een jonge dienstknecht op de weg van het geloof. God voorziet altijd en de nodige ondersteuning van de Zijnen. Hij geeft aan de jeugd hulp door hen die al een gedeelte van de loopbaan hebben afgelegd. Hun ervaringen zijn nuttig voor hen. Christus zelf heeft de weg van het geloof voor ons afgelegd.

Paulus is apostel en hij voelt de grootheid en verantwoordelijkheid van zijn dienst en vertrouwt een dienst toe aan zijn kind Timoteüs. Hij zegt tegen hem wat nodig is om zijn dienst trouw te volbrengen. Wat Paulus bovenal ter harte gaat en hem speciaal was toevertrouwd zijn de belangen van de Gemeente van God. Hij gaat Timoteüs schrijven over de Gemeente en laat hem de voorrechten en ook de verantwoordelijkheid zien van hen die daar deel van uit maken. De Gemeente is de pilaar en grondslag van de waarheid. Dat is de plaats waar de waarheid wordt gekend en gehandhaafd. Als men dit voorrecht verwerkelijkt, voelt men de behoefte bewaard te worden om te wandelen tot eer van de Heer, het Hoofd van de Gemeente.

Timoteüs was nog jong, maar bezat toch veel ernst. Vanaf zijn vertrek, in Handelingen 16, had hij een goed getuigenis van de broeders. De apostel getuigt van zijn geloof, zijn godzaligheid, zijn toewijding voor de Heer. Paulus had hem lief en vertrouwde hem. Hij openbaarde hem de gedachten van God. Als God de gedachten van Zijn hart openbaart, doet Hij dat in de mate van de godzaligheid en het geloof, die aanwezig zijn.

Om de brief goed te begrijpen, moeten we ons herinneren, dat Timoteüs, een dienstknecht van Paulus was en daardoor een dienstknecht van de Heer. De Heer had dat zo geregeld. Daarom zien we, dat Paulus in enkele brieven Timoteüs naar een Gemeente zendt, waar moeilijkheden waren en waar hijzelf niet heen kon gaan.

Hoofdstuk 1

Vers 1 - 2

'Paulus, apostel van Christus Jezus naar het bevel van God, onze Heiland, en van Christus Jezus, onze hoop, aan Timoteüs, mijn echt kind in het geloof: genade, barmhartigheid en vrede van God de Vader en van Christus Jezus, onze Heer.'

De relatie tussen Paulus en Timoteüs is relatie van twee dienstknechten en de tegenwoordigheid van God in het bewustzijn van hun roeping. De echte band tussen beide mannen was Christus. Dat blijkt uit de eerste verzen van de brief. De roeping van de apostel kwam van God, onze Heiland, en van Christus Jezus onze hoop. Als God over het heil spreekt, gebeurt dat, omdat Hij alles daarvoor gedaan heeft. Wat een rust! De Heer Jezus is onze hoop. Dat brengt ons in de eeuwigheid, waar onze harten volkomen voldaan zullen zijn, in de kennis en het genot van de Heer.

Wij vinden hier het christendom in al zijn eenvoud en schoonheid. Een solide fundament plaatste de Geest van God onder onze voeten. De kennis van de God Heiland en van Zijn Zoon Jezus Christus (onze hoop) wordt in Johannes 17:3 het eeuwige leven genoemd. God vraagt niets aan de mens. Het bewijs is op het kruis geleverd, dat van hem niets te verwachten is. God geeft nu naar Zijn genade en Zijn liefde. Hij heeft daarvoor alles gedaan in de persoon van Zijn Zoon. Dat hecht ons aan de Heer Jezus.

Paulus wenst zijn kind in het geloof, genade, barmhartigheid en vrede van God en de Heer Jezus. We begrijpen de ernst van deze wens van iemand; die de weg van dienst en lijden was gegaan, maar de ervaringen die had gehad van de liefde en trouw van de Heer, die zijn hart met blijdschap vervulden, wanner hij zich richt tot een jonge man, die een soortgelijke weg ingeslagen was, ook eenzaam.

Genade is de liefde van God om de zondaar te redden en de Zijnen te omringen, te bewaren en te bevrijden in al hun omstandigheden.

Barmhartigheid is de liefde van God, die zich openbaart in onze ellende. Wij zijn op veel manieren ellendig. Barmhartigheid wordt altijd genoemd bij personen. De gelovige wordt gezien als een pelgrim, ten prooi aan moeilijkheden, ellende, lijden, zwakheden, die hij op de weg ontmoet. Barmhartigheid wordt niet gewenst aan een gemeente. De Gemeente wordt gezien, zoals ze is naar Gods gedachte, niet dat haar nood niet zou bestaan, maar dat wordt in de groet niet in aanmerking genomen.

Deze drie woorden: genade, barmhartigheid en vrede hadden belang in de mond van de apostel. Al veel keer had hij hun praktische waarde en kracht leren waarderen. De ziel moet praktisch van deze drie dingen genieten. Anders kan men niet staande blijven, niet dienen. Ze zijn onmisbaar voor de persoonlijke wandel:

1. ervaren, dat men een voorwerp van genade is;
2. zo de liefde kennen van God;
3. zich niet sterk wanen, niet het hoofd opsteken, zijn ellende voelen;
4. en tenslotte genieten van de vrede van God.

Onmisbaar zijn ze om de weg met God te gaan. Anders weet men:

1. niet, dat men door de genade gedragen wordt en men waardeert die niet;
2. men voelt zijn ellende niet en wordt onverschillig, men is zich niet bewust van de gevaren, die men loopt, en ook niet wat men zelf is, en men kent de barmhartigheid niet en de behoefte die men daaraan heeft;

3. en van de vrede, als gevolg van de genade en de barmhartigheid, geniet men niet.

Deze drie metgezellen moeten ons vergezellen op de weg van het geloof, zoals in Psalm 23 het heil en goedertierenheid de metgezellen zijn van de pelgrim al zijn dagen.

Vers 3 - 4

‘Blijf, zoals ik je toen ik naar Macedonië reisde aangespoord heb, nog in Efeze, om sommigen te bevelen geen andere leer te brengen en zich niet bezig te houden met fabels en eindeloze geslachtsregisters, die veeleer twistvragen tot gevolg hebben dan Gods rentmeesterschap dat in het geloof is.’

Paulus had Timoteüs gevraagd in Efeze te blijven, dat was nodig, omdat de vijand het werk van God probeerde te verijdelen. (Hand.20:29) Hij had het nodige gezag van de apostel gekregen om sommige te bevelen geen andere leringen te leren en zich niet af te geven met fabels en eindeloze geslachtsregisters. Hij was met dit apostolisch gezag bekleed om deze personen te ontmaskeren. Hen te weerstaan door aan te tonen, dat hun onderwijs een menselijk onderwijs was.

Ook in deze tijd is het nodig om er voor te waken dat het onderwijs in de Gemeente niet het resultaat is van de werkzaamheid van de eigen menselijk wil. Timoteüs verlangde er misschien naar om met Paulus mee te gaan, die hij liefhad, maar de apostel had hem verzocht te blijven. In de gemeente in Efeze en haar goede orde was iets, dat hem en Paulus na aan het hart lag, omdat die zaak kostbaar was in het oog en voor het hart van de Heer. Timoteüs heeft in ieder geval toegestemd in Efeze te blijven. De brief van Paulus kwam om hem te ondersteunen en hem nuttige aanwijzingen te geven om zijn taak te vervullen.

Nu zou dat ook zo moeten zijn in de Gemeente. De trouwe gelovige kan, ui trouw aan Christus, niet onverschillig blijven, voor alles waarvan hij getuige is. Hij kan geen houding aannemen van onverschilligheid voor alles wat zich kan voordoen.

De houding van beide dienstknechten kan ons iets leren. In afhankelijkheid en in liefde ging Paulus naar Macedonië en Timoteüs bleef in Efeze. Of de opdracht nu prettig was of niet. Zij gehoorzamen, zetten hun voorkeur op zij, evenals hun persoonlijke wensen en eigen wil.

Vers 3 en 4 zijn verbonden met vers 18. De verzen 5-17 zijn een tussenzin.

Aan het eind van het hoofdstuk zien we, dat Paulus niet verwacht had, dat Timoteüs zijn gezag zou gebruikt hebben, omdat hij zegt, dat hij om verkeerde leer en lasteringen, Hymeneüs en Alexander aan de Satan had overgegeven. Nu hebben we niet meer het apostolisch gezag, noch dat van Timoteüs, dat er uit voortkwam, maar wij moeten wel geoefend worden in de manier waarop de heiligen kunnen geroepen worden om de gedachte van de Heer te doen in zake van verkeerde leer of elk ander kwaad. Het lezen van de brieven van Timoteüs zal ons onderrichten over dit onderwerp. In deze brieven vinden we niet veel leer, maar wel praktisch onderwijs.

Van de tijd van Paulus af, werkte de verbeelding van de verkeerde leraars in het midden van de heiligen. Er waren veel apocriefe boeken. Mensen, die beweerden dat ze geïnspireerd waren, schreven wat in hun eigen geest opkwam. Tegenwoordig zijn er ook veel mensen die eigen gedachten hebben over veel vragen. Wij hebben het voorrecht en de plicht te onderzoeken of wat men beweert wel de waarheid is. Onderzoeken, of dat op het Woord steunt, of het overeenkomt niet alleen met de letter of snaar maar ook met de Geest van het Woord. De vrucht van de verkeerde leer was twist. Dat is altijd het gevolg van vleselijk onderwijs, terwijl het gevolg van het onderwijs naar de gedachte van de Heer, liefde is.

Vers 5

'Het doel nu van het bevel is liefde uit een rein hart en uit een goed geweten en uit een ongeveinsd geloof.'

Liefde is het grote doel van de dienst naar Gods gedachte. Het einde van het gebod is liefde. Door onderwijs in de Gemeente moet het geweten geraakt en het hart geopend worden. Als deze dingen gewerkt worden door de kracht van

de Geest is het gevolg, dat de Heer zoekt, verkregen: liefde, genegenheid voor Hem in de Zijnen.

De waarheid vergezelt de liefde om voort te brengen, wat naar de bediening van God is, dat wil zeggen de opbouw, de goddelijke orde vastgesteld in het Woord. Deze orde is de weergave van de karakters van God, van Christus, en wordt verzekerd door het geloof, dat onze harten aan de persoon van de Heer hecht.

In vers 5 legt de apostel gelijk het vaste fundament, wat van God is en wat vruchten voortbrengt, tot eer van God. De goddelijke openbaring is de enige grondslag van de opbouw van de Gemeente. Zelfs in het lezen van het Woord en zijn voorstelling, is veel geestelijk onderscheidingsvermogen nodig. De wet bijvoorbeeld maakt deel uit van het Woord, maar ze kan verkeerd worden toegepast en veel kwaad doen. Als men haar op haar plaats laat, doet ze goed. Wij moeten de Heer geestelijk onderscheidingsvermogen vragen om de delen van het Woord te bewaren en weten toe te passen, op hun juiste plaats. Als er verschillen zijn onder de heiligen, is het niet altijd even duidelijk, als in onze brief, om te weten wat de gedachte van God is. Er is soms veel tijd nodig om dat te kunnen onderscheiden, maar men moet woordenstrijd vermijden, waarin de geesten tegen over elkaar staan. Het is wenselijk, dat er in dergelijke gevallen één of meerdere broeders zijn, die met het gezag van de Geest en van het Woord, de gedachte van God bekend kunnen maken. Dat is zeer belangrijk. Het gaat er niet om, wie gelijk of ongelijk heeft, maar het gaat om God, die men voor de aandacht moet hebben. In de praktijk gebeurt dat door het juiste Woord, door een broeder gegeven. Als men heeft gesproken, geredetwist, zonder God en nu door een toepasselijk Woord en de tussenkomst van God, dan buigen de harten als ze oprecht zijn.

Het Woord van God wordt niet begrepen door het vlees. Het is zelfs onbegrijpelijk voor de gelovige, die het leest, zonder de hulp van de Geest. Wij begrijpen het Woord alleen en hebben alleen het recht er gebruik van te maken door de Geest; dan is God daar en wij nemen onze juiste plaats in. Dat vinden we in vers 5 en vervolg. Het reine hart, het goede geweten en het ongeveer geloof zijn de toetsstenen voor de werkelijkheid van de liefde tegenover alle problemen die zich kunnen voordoen. Wij moeten het Woord van God ons hart en geweten laten aanraken; dan staan wij voor God, zijn tegenwoordigheid brengt alles in orde. Niet wat wij denken, telt, alleen wat God denkt.

Laten we dan altijd God tussenbeide laten komen; daar ligt de oplossing van alle problemen en nergens anders. De tegenwoordigheid van God vraagt altijd oefening van het hart, van het geloof, van het geweten. Het is dan ook van levensbelang voor ons, om de oren te openen en onze harten, voor wat de Heer ons vertelt in de Gemeente. Niemand heeft gezag van zichzelf. Niemand kan het geven. Alleen het Woord kan gezag geven aan hem, die er zich van bedient, door de Geest.

Twist en woordenstrijd ontstaat omdat men zich niet in de helderheid van Gods tegenwoordigheid bevindt. Wat is de verhindering? Iets dat geoordeeld moet worden, iets dat in orde gemaakt moet worden, dingen, die God kent en peilt.

Vers 6 – 10

‘Sommigen zijn daarvan afgeweken en hebben zich gewend tot zinloos gepraat. Zij willen leraars van de wet zijn, zonder te begrijpen hetzij wat zij zeggen of waarover zij zich zo stellig uitspreken. Maar wij weten dat de wet goed is als iemand haar wettig gebruikt, doordat hij dit weet dat de wet niet bestemd is voor een rechtvaardige, maar voor wettelozen en weerspannigen, voor goddelozen en zondaars, voor onheiligen en ongoddelijken, voor vadermoorders en moedermoorders, voor doodslagers, hoereerders, hen die bij mannen liggen, mensenrovers, leugenaars, meinedigen en al wat verder ingaat tegen de gezonde leer,’

In vers 5 geeft God in weinig woorden een kostbaar overzicht van alle trouwe dienst voor Hem. Vanaf vers 6, komt Paulus terug op die persoon, die verkeerde leringen leerden en in het bijzonder op hen, die leraren van de wet wilden zijn en die door hun werk probeerden de heiligen terug te brengen, tot een positie, waaruit de genade van God ze had getrokken. Het is belangrijk om te weten, welke plaats de wet inneemt en waarvoor ze dient, waarom God ze gegeven heeft.

De leringen van deze leraren van de wet heeft niets te betekenen. Zij begrijpen zelf niet wat zij zeggen en zijn er ook niet van overtuigd. Het kan ook niet anders, omdat hun onderwijs een leugen is. Er wordt niets bereikt voor God,

omdat niets door de kracht van de Geest wordt voorgesteld. Het vlees kan redeneren over de dingen van God, (en dat komt voor) over de wet, over het Evangelie. Maar het is merkwaardig dat in deze brief, de afdwaling van mensen, die zo doen, ons wordt voorgesteld als het gevolg van een kwaad geweten, afwezigheid van een ongeveinsd geloof en een rein hart. Ketterij is de vrucht van een slechte innerlijke toestand. Het echte kwaad zit in het innerlijk van de ziel.

De leer geeft geen goed geweten, maar het niet hebben van een goed geweten, brengt mee het loslaten van de gezonde leer. Deze brief dringt aan op de noodzakelijkheid om waakzaam te over deze drie dingen:

- een rein hart,
- een goed geweten
- en een ongeveinsd geloof.

Van daar uit komt praktisch al het goede. Het is mogelijk kennis te verkrijgen over de wet. Zelfs over het evangelie. Maar als deze drie dingen niet worden bewaard zal deze kennis uit lopen op zinloos geklets, men kan zichzelf en anderen misleiden. De Geest en het Woord stellen de wet niet terzijde. ¹ De wet is als een zwaard, opgehangen boven het vlees, overal waar het vlees moet worden geoordeeld, is de wet: Gilgal. Geen enkel beginsel van genade, neemt de kracht van de wet weg. Integendeel. Romeinen regelt de kwestie en God doet dat met uiterste zorg, opdat zij, die door de wet zijn verbrijzeld, die er onder geleden hebben, meer de heilige genade van God waarderen. De wet is heilig, rechtvaardig en goed. God heeft ze niet teruggenomen en het scherpzwaard van de wet niet afgewend. De wet van de tien geboden herinnert er ons aan, wat God is, Zijn heiligheid, dat vergeten wij zo makkelijk. De overdenking van de wet heeft nog een gelukkig gevolg, ze laat ons het werk van de Christus meer waarderen. Hij heeft er ons van bevrijd, gedurende de drie uren van duisternis op het kruis. Hij heeft op zich genomen al het gewicht van de vloek van de wet, die op ons lag, een heilige wet op ons zondaars. Daarom moest men op de berg Ebal ² de wet opschrijven op met kalk bestreken

1 Mat.5:17

2 Deut.27:2 evv

stenen en zeggen: 'Vervloekt....' Want de wet, die niet vervuld wordt, leidt tot de vloek. Maar Christus is gekomen en heeft deze vloek op zich genomen.

De wet heeft geen medelijden. De wet doodt. Zo ook het vlees van de gelovige. De mate van de moraal is niet minder voor de christen in vergelijking met een ongelovige, integendeel! Maar de christen is niet in het vlees. De onbekeerde is in het vlees. Dat wil zeggen onder de wet. Dat is het gebied van de verbinding met God. Zo dikwijls het vlees zich manifesteert, slaat de wet onbarmhartig toe. Israël is nooit onder de wet geweest zonder genade. Zonder die genade zou Israël dadelijk uitgeroeid zijn. Toen het volk het gouden kalf maakte, moest de wet gebroken worden, of het volk vernietigd. Mozes had de gedachte van God en breekt de tafels van de wet. Van af het begin heeft de mens gefaald in de wet. God komt dan ook in genade tussenbeide. De wet laat zien wat God is en geeft de maat van de heiligheid van de mens voor God aan. De christen volbrengt de wet, hoewel hij niet onder de wet is en in werkelijkheid, omdat hij niet onder de wet is. Als hij leeft uit Christus, als Christus zijn leven is, zal hij God liefhebben met geheel zijn hart en zijn naaste als zichzelf. Het gaat niet om het heil van de ziel, maar om de praktische gevolgen van ons leven op aarde. De wet is niet voor de rechtvaardige. Zij is niet voor het onderwijs van de rechtvaardige, die op een andere bodem staat. Maar de rechtvaardige kan haar met voordeel bekijken, want de wet helpt ons om te zien, wat we zijn, hoewel de genade alleen ons dat werkelijk laat zien. Het toneel van de zonde in vers 10 is afschuwelijk. Het gaat er niet om, dat onder de mantel der liefde te bedekken, maar dat door de wet te slaan en de wet is een zwaard. Men moet niet naar mensen in zo'n toestand met alleen maar de wet. Men moet weten te gaan met de voeten geschoeid met de toerusting van het evangelie van de vrede. Maar aan de ander kant kan men niet alleen van genade spreken tot iemand, die met voorbedachten rade, in deze zonde leeft. Dan is het ook noodzakelijk hem te vertellen, wat God zegt in de wet. De wet toont aan, wat op een andere plaats in het Woord wordt gezegd, dat het hart onverbetterlijk is.

Wij moeten leren, wie we zijn, en daarom laat God ons afdalen in verborgen diepten van ons hart. Zijn licht verlicht ons en laat zien, wat we zijn en waartoe we in staat zijn. Het uitgangspunt van die toestand van bederf is de ongerechtigheid. (9) Dat wil zeggen, de wandel naar eigen wil, zonder wet, zonder rem, zonder oordeel, zonder God, zonder meester. Dat is het karakter van de laatste dagen. Een voorbeeld van de zonde van Jerobeam. Voor ons

heeft de Heer Jezus onze schuld op Zich genomen en voor ons is Hij onder de misdadigers gerekend. Wat een genade! De volmaakt gehoorzame mens heeft het oordeel over de ongerechtigheid gedragen. Dat moeten we ons met eerbied herinneren, met liefde, en op aarde wandelen in gehoorzaamheid, als discipelen van de Heer. Met een hart vol genegenheid voor Hem.

De gehoorzaamheid is een van de schoonste christelijke deugden. Eigen wil is verschrikkelijk, ontembaar. Die doet ons zoveel kwaad, persoonlijk of gemeenschappelijk. De eerste zonden uit vers 9 en 10 geschieden rechtstreeks tegen God. *‘wettelozen en weerspannigen, goddelozen en zondaars, onheiligen en ongoddelijken’* De daarop volgende geschieden tegen mensen. In de wet staan geboden voor God en voor de mensen. Als men zei: ‘ik heb God lief’ en men verachtte de mensen, dan zondigde men tegen de hele wet. (1Joh.4:20 - 5:5)

Wij hoeven niet de wereld in te gaan, om te weten, wat daar gebeurt. Wij zijn genoeg gewaarschuwd, om te weten, wat daar gebeurt, al blijven we ook afgezonderd van de wereld. We moeten er zo ver mogelijk vandaan blijven, terwijl we ons herinneren, dat wij in onszelf dezelfde kwade macht omdragen. Laten we ons niet laten innemen op een weg, waarvan men ons zou zeggen, dat de moraal van de echte christenen in de 20^e eeuw anders is, dan in de 1^e eeuw. De moraal van christenen is de eeuwige moraal van God. Die staat niet in verbinding met een of andere bedeling, maar met de natuur van God, nu gekend in Christus, maar altijd de ‘enige ware God.’ De geboden uit de wet zijn bijna allemaal negatief. Dat wil zeggen: ‘Gij zult niet.’ Opdat de mens niet zou zondigen, moet hij niet handelen. Zodra hij handelt, zondigt hij. Ons vlees is niet beter. Om gelukkig te zijn voor God en om voor Hem te wandelen, moet het vlees niet handelen. Ook niet met het vlees van goede voornemens. (Het vlees doden.) Ons geluk is het vlees te behandelen, zoals God het behandelt, het op de plaats houden, waar de genade van God het heeft geplaatst; op het kruis.

Vers 11

‘volgens het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God dat mij is toevertrouwd.’

Vers 11 is de tegenstelling met de wet. Het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God. *'Want Christus is het einde van de wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft.'* (Rom.10:4) Christus die het oordeel gedragen heeft, dat de wet over ons uitspreekt. Dat maakt de persoon van Christus kostbaar voor ons, onze Heiland. De wet houdt al haar gezag en zij vindt voldoening in de persoon van de Heer Jezus, die, meer dan Israël het ooit deed, de wet groot en loffelijk heeft gemaakt en die op het kruis aan alle eisen van God ten volle heeft voldaan. En nu geeft God in plaats te eisen. Hij geeft het evangelie niet alleen van de genade, maar van de heerlijkheid van de gelukkige God. Alle kenmerken van God, al Zijn volmaaktheden, zijn door het evangelie geopenbaard, dat de persoon van de Heer Jezus voorstelt en dat God, als Vader openbaart. In Hem vindt God al Zijn welbehagen. Wij worden uitgenodigd om in te dringen in wat het welbehagen van de gelukkige God uitmaakt. Dat wil zeggen in de kennis van Christus. (Mat3:17) Alles wat God ons heeft geopenbaard is in het licht gebracht door het evangelie, in de persoon van Christus.

Vers 12 - 13

'Ik dank Christus Jezus, onze Heer, die mij kracht gegeven heeft, dat Hij mij trouw heeft geacht, daar Hij mij in de bediening gesteld heeft, mij die vroeger een lasteraar, een vervolger en een smader was; maar mij is barmhartigheid bewezen, omdat ik het onwetend heb gedaan, in ongeloof;'

De apostel zegt dit en passant, omdat zijn hart vol was met Christus en dat des te meer, omdat hij wist, wat het was, onder de wet te zijn. Maar hij had de gerechtigheid in God gevonden. In de praktijk is het niet erg, dat iemand meer of minder de prikkel van de wet heeft ervaren, als hij maar uit die toestand uitgaat. De pogingen van het vlees, van welke aard ook, tegenover de eisen van een heilig God, zijn een weldadige ervaring, mits de genade van God ons er doet uitkomen. De ziel van de gelovige wordt er door gehard. De vrijmaking naar Gods gedachte is iets van allerhoogste waarde. Men kan het leven hebben en niet vrijgemaakt zijn, men zucht, omdat men tegen de zonde strijden wil, terwijl men in het vlees blijft. Wat een gelukkige dag, als men tot de erkenning komt, dat men een ellendig mens is men ziet op Hem, die alles volbracht heeft. Dan kan men danken en dezelfde ervaring hebben die Job had. Vrijmaking is een hoogst belangrijke zaak in de raadsbesluiten van God.

De Zoon maakt vrij. (Joh.8:36) Wat een bevrijding als men geleerd heeft, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont. (Rom.7:18) Het vlees, zelfs het beste deel ervan, hindert altijd de gelovige in zijn wandel.

In onze dagen van verval, zijn de mensen zeldzaam, die onder de wet zuchten. We horen er nauwelijks over spreken. Maakt men die ervaring niet meer mee? Hopelijk is dat wel zo. Men spreekt over christenen die in vroegere dagen, lang onder de wet geleefd hebben, in de toestand van de persoon in Romeinen 7. Die op de dag van hun ware bevrijding³ leerden, zoals het past bij de genade van God, dat zij de genade niet veranderden in ontuchtigheden. (Jud.1:4) Zij zochten niet meer hun eigen gerechtigheid. Hoe mooi is het bij Paulus, dat hij zijn eigen gerechtigheid niet zoekt. Hij roemt in zuivere genade alleen, hoewel hij naar de wet onberispelijk was. (Fil.3:6) Hij noemt zich de voornaamste van de zondaren en hij zegt: *'mij is barmhartigheid bewezen'* Hij achtte zichzelf de genade niet waardig, die hem geopenbaard was. Wat de wet nooit bereikt zou hebben, heeft de genade gedaan. De overtuiging de wet gehouden te hebben, zou Paulus er toe gebracht hebben, zich altijd achtenswaardig te beschouwen. De genade raakt het hart aan, opent zijn ogen en brengt hem er toe te verkondigen, wat hij in werkelijkheid is. Het geweten is grondig bewerkt en elke keer als hij over zichzelf spreekt, doet hij dat in gelijke bewoordingen. (1 Kor. 15:8,9; 13:2)

Wij moeten ons zelf zien, zoals God ons ziet, anders verandert er niets in ons. God is getrouw en Hij brengt ons wel tot deze belijdenis, maar hoe eerder hoe beter. Als iemand jong bekeerd is, verbeeldt men zich, dat men wel iets kan en men acht zichzelf een beetje, maar als iemand wat verder op de weg is, daalt men in eigen achtting en is men gelukkig zich achter, ja ver achter, de apostel Paulus te kunnen plaatsen. Niet de wet geeft afschuw van het kwaad, maar de genade. Een gelovige weet, wat het is, de genade te beledigen, te zondigen tegen de genade.

Vers 14

'en de genade van onze Heer is meer dan overvloedig geweest met geloof en liefde, die in Christus Jezus is.'

Dat is het werk van God. God wilde deze zondaar voor zich hebben en hem aanstellen, om het evangelie te verkondigen. Paulus dankt niet alleen voor het feit, dat God hem heeft bekeerd, maar ook, dat Hij hem gekozen heeft om de drager te zijn van de blijde boodschap. Bij deze man Gods staat de kennis van zichzelf in verbinding met de dienst, die hem is toevertrouwd. Hij was een uitverkoren vat, maar hij moest geledigd worden van zichzelf, opdat God hem zou kunnen vullen. In de praktijk, wat het een christen, die zichzelf voortdurend oordeelde, opdat de kracht van God in hem kon werken. In vers 14 zien we, dat de bron in Christus is, Men moet in verbinding met Hem staan. Want uit Zijn volheid hebben wij ontvangen genade voor genade. Daar hebben we een beginsel, dat niet onder de wet bestond; het geloof als gevolg en het geloof als oorzaak. Dat zijn dingen die onder de wet onbekend zijn. De wet zegt: 'heb lief' maar geeft niet het middel om lief te hebben. De genade geeft het middel om lief te hebben, zij geeft de liefde. Voor de apostel, die aan de wet ontruk was, hadden deze verklaringen een bijzondere waarde. Voor hem hadden: God kennen, het geloof dat redt, de genade, de liefde van God, de liefde voor God een heel bijzondere betekenis.

Vers 15 - 16

'Het woord is betrouwbaar en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld is gekomen om zondaars te behouden, van wie ik de voornaamste ben. Maar mij is daarom barmhartigheid bewezen, opdat Christus Jezus aan mij, de voornaamste, al zijn lankmoedigheid bewees tot een voorbeeld voor hen die in Hem zouden geloven tot het eeuwige leven.'

Vers 15 – 17 beëindigen de tussenzin, die bij vers 5 begint. In deze tussenzin wordt de plaats beschreven, die de wet inneemt en tot wie ze zich richt. In tegenstelling met deze wet, stelt God het evangelie voor. De blijde boodschap. In plaats van te eisen, geeft Hij en wil, eer en geluk aan Zijn vrijgekochte schepselen geven. God heeft alles gedaan, wat nodig was, om ons tot Hem te trekken. Hij heeft het geneesmiddel gegeven voor onze eigen natuur, voor ons ongelooft, voor onze onwetendheid en heeft de genade meer dan overvloedig gemaakt voor schuldigen.

In vers 15 wordt het middel ons geopenbaard, dat God gebruikt heeft daartoe, namelijk, de gave van Jezus, de Christus Jezus, die in deze wereld gekomen is, om zondaars zalig te maken, in volkomen overeenstemming met de Vader. Het woord is betrouwbaar, een rots, waarop men gevestigd en gegrond kan zijn. Maar het is ook een woord, dat alle aanneming waard is. Deze blijde boodschap is voor alle zondaars, zonder uitzondering en het werk van Christus op het kruis is voldoende voor allen. De apostel zelf is er een merkwaardig voorbeeld van.

Door de wet onderwees God de mens. Onder de bedeling van de genade is Hij gekomen in de persoon van Zijn Zoon om te redden. In hoofdstuk 2 wordt dezelfde waarheid onderstreept. De middelaar is gekomen. In hoofdstuk 3 lezen we, dat God geopenbaard is in het vlees. Die herhaalde bevestiging heeft een merkwaardige schoonheid. De belangrijkste karaktertrek in het evangelie in deze brief is: dit woord is betrouwbaar, dat God in de wereld is gekomen in de persoon van Christus Jezus.

De wet eiste het leven van een zondaar en redde hem niet, maar doodde hem. Maar de Christus Jezus, de Zoon van God, is op aarde gekomen. Hij is voor zondaars gestorven en geeft hun het leven door Zijn dood. De plaats van de mens in het vlees, en die, welke het kruis aan de gelovige geeft, vormen een merkwaardige tegenstelling. (Rom.11:32) Christus heeft de reiniging van de zonden tot stand gebracht. (Hebr.1:3) Paulus was uit genade behouden, hij wist, wat dat wil zeggen. Wij herhalen, wat we gezegd hebben, maar wij zijn ons niet bewust van de afgrond, waaruit we getrokken zijn. Er is soms een heel leven nodig, om dat een beetje te leren. Paulus was een farizeeër, onberispelijk, geen grove zonden hadden hem tot de overtuiging gebracht, dat hij de voornaamset van de zondaars was. De genade had dat gedaan. Niets verootmoedigt zo, als het evangelie. Niets vernedert ons zo, als de genade, omdat de genade God zelf is. Voor God nemen we onze plaats met dankbaarheid in. Er zijn voor Paulus twee redenen voor de barmhartigheid, waarvan hij het voorwerp is geweest:

- 1^e dat hij het in onwetendheid heeft gedaan;
- 2^e dat hij een voorbeeld moest zijn, als beeld voor de genade van God ten opzichte van zondaars.

Deze gedachte van barmhartigheid van God voor hem, liet Paulus niet los, het is te wensen, dat ze ons ook niet loslaat. Het zal ons in nederigheid bewaren. Paulus had geen goede gedachte over zichzelf; hij was zich maar al te bewust, wat hij geweest was. Men kan geen goed gedachte over zichzelf hebben; maar zich niet bewust zijn wat men is, is eigenlijk niet beter. Paulus was zich bewust, van wat hij was. God had tegen hem gezegd: 'Ik herinner mij uw zonden niet meer.' Maar Paulus zei: 'Ik herinner mij, wat ik geweest ben.' Deze herinnering in ons moet verbonden zijn met de zekerheid, dat God ze zich niet meer herinnert. Zonder dat zou het evangelie te gemakkelijk zijn en tegengesteld zijn aan de waarheid van God. Maar laten we opmerken met wat een rust, Paulus spreekt, wat een rust is er in zijn hart! Alleen een vrijgemaakte ziel kan zeggen, waaruit de genade van God haar getrokken heeft. Wij waarderen de genade en de barmhartigheid van God alleen maar in de mate, dat wij ons bewust zijn van de toestand, waaruit we zijn verlost.

In vers 16 staat een merkwaardige uitdrukking: *'opdat Christus Jezus aan mij, de voornaamste, al zijn lankmoedigheid bewees'* Inderdaad men ziet wat voor een lankmoedigheid dat is geweest, vanaf het ogenblik, dat hij de kleren bewaarde bij de steniging van Stefanus, tot op de weg naar Damaskus. Dezelfde lankmoedigheid wordt uitgeoefend ten opzicht van ons en ondersteund ons. Wij zien ook de oprechtheid, waarmee Paulus over de dingen schreef, die hem betroffen en die gelezen zouden worden, door alle geslachten van christenen. Hij deed het door de Geest, hij kon niet anders. Deze oprechtheid wordt altijd geopenbaard, als de genade inde ziel werkt. Dat is één van de karaktertrekken van de werking van de Geest in de ziel.

De apostel geeft het voorbeeld van een zeer duidelijke bekering. De bekering is een verandering, die zich op verschillende manieren kan voltrekken, in kortere of langere tijd. Iemand, die in deze wereld geboren wordt is niet op de weg van het eeuwige leven. Hij is op de weg, die leidt naar de eeuwige dood. Door de bekering wordt hem een nieuwe richting gegeven. Wat de aard van de zielsoefening ook is, die nieuwe richting moet ingeslagen worden. Het gaat er niet om, invloed uit te oefenen, iemand te onderwijzen of dat iemand veel weet. Het gaat er om, of zo iemand kan zeggen: 'Christus Jezus is op de wereld gekomen om zondaars zalig te maken, waarvan ik er één ben.' Paulus wordt voorgesteld als voorbeeld, van hen, die in Hem geloven zullen, tot het eeuwige leven. Dat wil dus niet zeggen, dat altijd dezelfde beginselen, dezelfde omstandigheden teruggevonden zullen worden, maar dat het resultaat

hetzelfde zal zijn. Doordrongen te zijn met een beetje christendom, is geen bekering. Paulus achtten het kruis te hoog, om niet het zuivere evangelie te prediken. Wij hebben niet het recht, iets anders te prediken. Wij hebben niet het recht iemand te laten geloven, dat ze gered kunnen worden door iets anders, dan het kruis. Men moet Christus prediken. Het is heel gemakkelijk uit het hoofd een minimum aan waarheid, betreffende het evangelie te leren en leerstellige waarheden. Maar met die kennis, zal die mens, als hij niet bekeerd is, even ver van God verwijderd blijven, als voor dat hij deze kennis had. Soms nog meer, omdat hij nu een dekmantel heeft, om zich te onttrekken.

Men moet dus bidden voor de zielen, die de prediking van het evangelie horen, opdat zij kunnen zeggen: 'De Christus Jezus is in deze wereld gekomen, om zondaars te behouden, waarvan ik er één ben.' Het is niet altijd gemakkelijk te zien of een ziel dat kan zeggen, maar als we de kenmerken van het leven van God in die persoon opmerken, bijvoorbeeld, de belijdenis van Christus, liefde voor Christus, dan brandt het hart. Dan is iets in het natuurlijk hart gebroken en de mooie vruchten van de genade zijn duidelijk en openbaren een echte bekering. Dat is iets onvergetelijks.

Er zijn er, die veel dingen weten over Jezus. Die weten, dat Jezus gestorven is om de zondaars te behouden en die toch niet gered zijn. Om gered te worden gaat het niet om algemene waarheden te kennen. Iemand moet ze aangrijpen en ze zich eigen maken. Dat is het geloof! Daarvoor is een levendiger en schitterender licht dan de zon nodig, zoals het licht, dat Saulus verscheen op de weg naar Damaskus. Dat wierp hem ter aarde. Alle kracht van God in genade is nodig, om ons tot deze overtuiging te brengen, dat wij verloren zondaars zijn en dat Christus is gestorven voor deze zondaars.

Als wij met iemand te doen hebben, die in valse zekerheid leeft, is het onze plicht hem of haar te helpen, De liefde verplicht ons daartoe, om van Godswege het gordijn van hun verbeelding te verscheuren, hoe pijnlijk dat ook is. Natuurlijk vragen we tegelijk aan God, het middel te geven. Als we met een man te doen hebben, moeten we zien of hij een christen is, de belijdenis van Christus aantreffen en het gevoel, bij die man, dat hij een zondaar is. Ten tijde van Israël, waren de kinderen, Israëlieten door geboorte. Dat is nu niet meer hetzelfde, als het gaat om kinderen van gelovigen. Laten we goed onthouden en niet terugschrikken voor de zielearbeid, die een bekering veronderstelt. Als deze arbeid niet in het beging plaats vindt, zal God, die getrouw is, dit doen in het midden van het leven of aan het einde daarvan of misschien gedurende

het hele leven. Als het hart niet leeg of leeggemaakt is, de eerste jaren zal het moeten gebeuren op een of ander manier, omdat we niet in de eeuwige vreugde van God kunnen ingaan, met onze eigen gedachten. Naar de mate, dat wij op aarde eigen gedachten vasthouden beroven we ons van het genot van de hemelse zegeningen en van de ingang in het heiligdom.

Vers 17

‘De Koning der eeuwen nu, de onvergankelijke, onzichtbare, enige God, zij eer en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen.’

Dit vers onderstreept het karakter van deze brief, dat betrekking heeft op de manier, waarop God er in wordt voorgesteld. God wordt er niet in voorgesteld als de Vader, behalve in de begroeting van vers 2. De heiligen worden er niet in voorgesteld als kinderen van God en ook niet als leden van het lichaam van Christus. De brief stelt ons voor, God en de mens, God en de mensen, de kenmerken van God in tegenstelling met die van zwakke, kortstondige en zondige mensen. De brief spreekt niet over de christelijke positie.

De lof uit vers 17 is vol van de grootheid, die bij God past, als Hij zo voorgesteld wordt, tegenover de mens in de toestand, waarin deze zich bevindt. De heiligen worden er aan herinnerd, wie Hij is, die hun dit recht geeft zijn kinderen genoemd te worden en van wie zij dit recht ontvangen in genade. De heerlijkheid van die God, die zich niet schaamt hun God genoemd te worden, is een onderwerp van overdenking voor alle kinderen van God.⁴ Deze God is hun God. Wat de nadruk legt op de grootheid van deze lof en zijn betekenis, is het verschil tussen de wijze, waarop God zich in de voorgaande bedelingen en het evangelie, waarin de onzichtbare God is geopenbaard.

God is tegenwoordig, vanaf het begin,⁵ in alle tijden, in het verleden en in de toekomst. Hij doet wonderen in alle tijden. Wat een grootheid! Vooral verschijnt deze heerlijke grootheid, als men beseft, wat Hij heeft willen verkrijgen. Als men er aan denkt, dat om dit te verkrijgen, Hij zich heeft verheerlijkt, toen

4 Hebr.11:16

5 Gen.1:1

Hij ons redde. Dan past het ons, ons met aanbidding neer te buigen voor de eeuwige God, die op zo'n wonderbare wijze, ons zegen heeft bereid, terwijl we de Vader danken.⁶

Wij kunnen God prijzen voor wat Hij is en voor wat Hij gedaan heeft. In het bijzonder, dat Hij ons heeft ingevoerd in de gezegende betrekking van kinderen van God. De Vader zoekt aanbidders in geest en waarheid. Die aanbidders vergeten niet, dat Hij, die zij als Vader aanbidden, de God is, die hen heeft gered. De God, die dezelfde is in alle tijden. Voordat Hij deze betrekking met hen had gevestigd, was God, wat Hij is en dat wat Hij altijd zal zijn. Hij is de soevereine Meester over de tijd. Hij beschikt daarover naar welgevallen in de verschillende bedelingen. Hij stelt vast, zoals het Hem behaagd heeft te doen. Maar wij prijzen in Hem, Degene voor wie de tijd niet bestaat, de tijd is voor Hem en voor ons alleen maar een tussenzin in de eeuwigheid. Wat is het een genade God te kennen buiten om een kortstondige bedeling! Dat gaat onze gedachten te boven. Wij buigen ons voor de grootheid van de feiten, maar wat God is in de kenmerken van vers 17 gaat boven onze gedachten en ons verstand. Om God te kunnen begrijpen, moet men God zijn. Dat zien de tegenwoordige sprekers niet.

De eeuwige kenmerken van God in dit vers zijn een onderwerp van diepe overdenking voor het geloof. Zij krijgen grote waarde voor het hart, als wij denken aan de manier, waarop Satan de gedachten van mensen heeft verward. Zelfs de gedachte over God. Satan heeft aan de mensen, bedorven, zichtbare en talloze goden gegeven. De karaktertrekken van God worden hier in herinnering gebracht, karakter, die gangbaar zijn voor alle tijden en alle bedelingen. Dit vers geeft ons de onvergeloofbare grootheid en soevereine heerlijkheid van God. Een God, van wie de barmhartigheid en genade, onmetelijk zijn, geopenbaard ten opzichte van de heiligen in alle tijden en ook getoond aan alle mensen. Maar in Zichzelf is Hij een God vol heerlijkheid en majesteit. De overdenking van deze karaktertrekken doet ons onze kleinheid erkennen. Het laat ons een nederige plaats innemen, maar geeft ons tegelijkertijd vertrouwen en geloof in deze God, die onze Vader is. In dit vers staat geen enkele uitdrukking of titel, die aan God gegeven worden, die een verbinding voorstelt. Niet als de naam Heer. Niet als de naam Vader, namen die we op andere plaatsen vinden. Hier vinden we de luisterrijke heerlijkheid van God, die vol genade en barmhartigheid is

6 Kol.1:12; 3:17; 1Thes.5:17

tegenover de mensen. Hij heeft een voortdurende en soeverein oppergezag in het verloop van de eeuwen, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Als Hij voor ons zichtbaar is, is Hij dat in de persoon van de Zoon van Zijn liefde, die zichtbare vorm heeft aangenomen, om Hem verklaren. ⁷ Behalve deze openbaring, kan geen menselijk oog de volmaaktheden van God zien.

In vers 17 staat Hij voor onze harten in al Zijn grootheid, in al Zijn majesteit en wij kunnen onze zwakke stemmen voegen bij het loflied van de apostel: *'eer en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid.'* Praktisch hebben we maar weinig bewustzijn van deze grootheid en van deze heerlijkheid. Want veel dingen zouden niet hebben plaatsgevonden in gemeente, als we een meer oprecht, een meer duidelijk bewustzijn hadden van de heerlijkheid van God. Op een andere plaats wordt gesproken dat Hij bij de heiligen is, bijzonder in 1Kor.14:33. Dit onderwerp is zo belangrijk, dat God in Zijn Woord voortdurend onze aandacht vestigt op Zijn heerlijkheid. Door gebrek aan eerbied en bewustzijn voor deze heerlijkheid, de heerlijkheid van de tegenwoordigheid van God in Zijn heiligdom, is het dat de Israëlieten zich vroeger hebben laten gaan, om zoveel zonden te bedrijven. ⁸ Het is goed voor te denken aan de genade van onze God Heiland; maar belangrijk is het, dat wij denken aan Zijn heerlijkheid, dat we die weten te onderscheiden, te bewonderen, te vereren en te aanbidden.

God alleen kan ons het bewustzijn geven, van wat Hij is. Door Zijn Woord, door Zijn Geest, kunnen wij de kennis en het genot krijgen, van wat God is. De onbekeerde, de slecht onderwezen christen kan proberen God te ontdekken, in de schepping of op alle andere manieren. Hoeveel mensen denken een God uit, naar eigen gedachten, alle filosofen doen dat. Maar in vers 17 stelt de enige God zich aan ons voor. Voor die God kunnen we ons neerbuigen en zwijgen, gelukkig in het aanbidden van de oneindige heerlijkheden van God. Het genieten van de tegenwoordigheid van God brengt altijd dit heilig bewustzijn voort.

Niet door een inspanning van onze geest kunnen wij peilen wat God is. ⁹ Wanneer Mozes zegt: Laat mij Uw heerlijkheid zien, dan laat God die aan hem voorbijgaan, maar pas nadat Hij hem eerst in een schuilplaats heeft gesteld.

7 Joh.1:18

8 Ez.1

9 Job11:7

Mozes kon de heerlijkheid van God niet zien, dat ligt buiten het bereik van de mens. Wij genieten, van wat God is, als wij Hem bekijken door het geloof en wij ons voor Hem neerbuigen. Laat niemand de tijd verliezen met te willen peilen, wat God is, dat is dwaasheid en trots.

Maar het is geen tijdverlies, als we Zijn heerlijkheden in Christus bekijken en we ons voor Hem neerbuigen. Dat is de plaats, die ons past, zowel als schepselen en als verlost. De God, die ons heeft gered, is de onvergankelijke enige God. De God van de Joden is dezelfde, als de God van de Christenen. Hij heeft in niets afstand gedaan van Zijn rechten en van Zijn heerlijkheid. In Hem is geen verandering of schaduw van omkeer. Dat is de God, waarvan wij genieten en die wij kennen. Eeuwig zullen wij Zijn heerlijkheden roemen, wij de voorwerpen van Zijn genade. In het welriekend reukwerk aan God voorgesteld, moet er altijd zijn: de viering van Zijn eeuwig wezen, van Zijn eeuwige heerlijkheid en boven alles van Zijn genade. We moeten daar vooral op aandringen, omdat wij zouden kunnen denken, dat het voldoende is aan God te denken om Hem te eren. Wij zijn niet in staat om aan God te denken, zoals het behoort. De gedachten van de mens tegenover God, gaan nooit erg ver. Wij zien in Rom.1:23 het resultaat van de gedachten van de mens.

In de voorstelling van de karaktertrekken van God in vers 17, ligt een beroep op het geweten opgesloten. Niet alleen de grootheid van God, maar ook een zedelijk karakter: een enige, onvergankelijke God. Dat sluit alles van de mens uit en het gevoel van de heerlijkheden van God zou ons verpletteren, als het hele Woord ons niet gerust stelde, door tegen ons te zeggen, wat God, de sterke God, voor zondaars, zoals wij zijn, heeft gedaan, De geest zelf geeft getuigenis met onze geest, dat wij kinderen van God zijn. Zonder dat, zouden wij vernietigd worden. Wat wij weten van God, tot het genot voor de ziel en vrede van ons hart, heeft als boden de verklaring, die God van Zichzelf geeft in Zijn Woord.

Wij hebben het nodig de Heer te vragen om verstandige aanbidders te mogen zijn, open ogen mogen hebben in de beschouwing die God ons geeft en voor ons heeft bewaard van Zichzelf. Er is niets anders dan dat, dat ons op onze plaats kan houden, God zal Zijn eer niet aan een ander geven. Wat een geluk, dat, dat zo is!

In deze nederigheid, die de gelovige past, in deze plaats, die de beschouwing van God ons geeft, kent de gelovige een God, die niet een God van ver, maar

van nabij is. Hoe oneindig Hij ook is, de verlostte kent Hem en het is de God, waarvan Hij geniet. Wat kan een gelovige dan nog begeren, omdat hij te doen heeft met God en bidt tot God. Het gevoel van de grootheid van God, laat voor het geloof al het overige, alles in de wereld verdwijnen. Deze karaktertrek zou bij de kinderen van God gezien moeten worden.

Vers 18 - 20

‘Dit bevel vertrouw ik je toe, mijn kind Timoteüs, overeenkomstig de voorafgegane profetieën over jou, opdat je door deze de goede strijd strijdt, terwijl je het geloof behoudt en een goed geweten, dat sommigen van zich hebben gestoten, waardoor zij aangaande het geloof schipbreuk hebben geleden. Onder hen zijn Hymeneüs en Alexander, die ik aan de satan heb overgegeven, opdat hun het lasteren wordt afgeleerd.’

Vers 18 sluit aan bij vers 5. Paulus spreekt tegen Timoteüs over de dienst, die hij hem heeft toevertrouwd. Het bevel, dat Timoteüs van Paulus en van God had, zal ons worden uitgelegd. Wij zullen zien, waarin deze dienst bestaat en hoe Timoteüs die moest verrichten. Zo is het voor iedere gelovige. Iedereen moet een dienst verrichten, maar eerst moet men weten waarin die dienst bestaat, en dan de goddelijke hulpbronnen kennen, die tot onze beschikking staan. Paulus moedigt Timoteüs met grote zachtmoedigheid aan. Hij spreekt over strijd, die geleverd moet worden, maar zal hem ook spreken over Hem, die Hem zal ondersteunen. God had al voorzien in de aanmoediging van Timoteüs, voordat hij zelfs zijn taak had aanvaard. Er waren profetieën die tevoren over hem hadden gesproken. God zou trouw zijn om hem te vormen. Als Timoteüs was verbonden aan het volgen van Paulus, was dat niet ten gevolge van een overeenkomst tussen hen beiden. De hand van God was in deze zaak. Dat is een belangrijke en grote praktische les. Voor het leven van ieder van ons is het van belang ons bewust te zijn van de roeping van God. We moeten geen buitengewone dingen zoeken, maar ons leven, onze wandel, onze dienst moet voor alle dingen de hand van God aanwezig zijn. Vanaf het begin en de hele daarop volgende weg. Paulus heeft Timoteüs niet tot die dienst geroepen en als hij hem heeft aangemoedigd, is dat gebeurd omdat hij de kennis van Gods gedachte over Timoteüs had. Soms vergeten we deze les en dan ondervinden we teleurstellingen.

De profetieën die voorafgingen zijn de aanleiding voor de kracht van Timoteüs. Hij had deze innerlijke kracht had hij nodig. Het was een heel bijzonder geval. Er zijn wel meer roepingen van God geweest voor andere dienstknechten, maar we zien nergens, dat profetieën over hen waren uitgesproken. De manier, waarop de genadegave aan Timoteüs is meegedeeld, is ook heel bijzonder. Dit was van groot praktisch belang voor Timoteüs, die schijnbaar bescheiden en vreesachtig is geweest en voor wie de worstelingen en geloofsstrijd moeilijk zijn geweest. In vers 18 staat: 'opdat je door deze' Dat wil zeggen naar de kracht, die deze profetieën meebrengen hij de goede strijd zou strijden. De bron komt van God zelf en dat gaf aan de strijd van Timoteüs zijn karakter en ook zijn kracht. Te midden van gevaren en moeilijkheden is het van belang te kunnen opzien naar God en op te klimmen tot God zelf.

Deze gedachte, die een bron van kracht was voor Timoteüs woonde zeker in Paulus, die kon zeggen, dat God hem van de moederschoot af, had afgezonderd. Een goddelijke zekerheid van de goedkeuring van God, die de verzekering geeft, dat wij daar zijn, waar God ons heeft gesteld. Er kunnen veel zwakheden zijn, maar het hart is gerust, als men dit bewustzijn heeft; de storm kan woeden, maar men blijft op de onwankelbare rots.

In het verleden, was de roeping van God van Timoteüs geweest, de bijzondere profetieën, al wat van God kwam, kon een volledig vertrouwen geven, maar nu moest hij het woord bewaren en een goed geweten. Dat was het enige middel om pal te staan. Er zijn dus twee dingen:

- 1^e de roeping,
- 2^e de zedelijke toestand.

De roeping is een geheim met God, maar de zedelijke toestand is een zaak voor elke gelovige. Een christen is uit de aard van de zaak, aangenomen voor de strijd. Ten minste als hij geen deserteur is. Christen zijn betekent; aan de ene kant, verbonden zijn met de Heer en aan de andere kant, strijden. Aan het begin van het christendom bestond het leven uit evenveel strijd als uit dienst. Dat hebben we enigszins vergeten. Wij verbeeldens ons teveel, dat christelijk leven succes en eer betekent voor hem die dient. Het leven in de dienst brengt moeite, strijd en worstelingen mee. De apostel legt hier de nadruk op. Deze strijd moet niet geleverd worden tegen de wereld, (die daarvoor niet is, op de zonde na) maar tegen een vijand, die onze zwakke plekken kent. Daarlangs

laten we het kwaad toe. We hebben dus het geloof en een goed geweten nodig.

In deze tekst heeft het woord 'geloof' een betekenis. Tussen beide betekenissen in, die er aan gegeven zijn in dit hoofdstuk. Het is zowel het geloof, als zodanig in zijn zuiverheid, dat voortgaat zich aan de persoon van Christus te hechten, als het geloof, dat de waarheden van het christendom aangrijpt om ze vast te houden. De heer is daarvan het middelpunt en waarvan Hij ook het voorwerp is: het geloof bewaren.

Verder in de brief, als het over dienstknechten gaat, zullen wij een andere uitdrukking vinden, die vooral de tweede betekenis heeft: 'de verborgenheid van het geloof vasthoudend in een rein geweten.' (3:9) Wij zien weer het geloof en het geweten verenigd. Dat zijn nuttige beginselen voor alle gelovigen en die toepassing vinden in het leven van een ieder naar het plan van God, tenminste al zij zich nederig aan dit plan van God onderwerpen.

De zedelijke toestand van de dienstknechten van God is heel belangrijk, omdat, zodra die toestand niet goed is, er afwijkingen kunnen ontstaan, die tot een val kan leiden, zoals het geval was bij Hymeneüs en Alexander. Lasteren is het spreken over goddelijke waarheden, over God zelf, over wat heilig is, op een onbetamelijke en beledigende wijze. Als we afwijken van nederige eenvoud, als we in ons een slechte zedelijke toestand toelaten, dan staat de deur open voor alle dwalingen en voor elke afwijking. In dat geval kunnen we heel gemakkelijk gedachten vormen, woorden uitspreken, die lasteringen zijn, een smaad voor de Heer der heerlijkheid en voor God zelf. In leerstellige zaken kunnen we gemakkelijk dwalen en na een verkeerde stap, zeer ver en heel snel meegesleurd worden. Daarom moeten we waakzaam zijn, zodat vreemde leer geen ingang bij ons vindt.

Wij zien met hoeveel zorg Paulus meer dan eens zijn waakzaamheid bewijst ten opzichte van zijn geweten. Dat is belangrijk, omdat door gebrek aan waakzaamheid de verkeerde dingen in een leven en in een getuigenis kunnen komen. De vijand vindt ingang door het slechte geweten. Men laat het kwade toe, wat het dan ook is, de vijand weet het en de ellende begint. In de waakzaamheid wordt de ware godsvrucht openbaar. We kunnen wel zeggen, dat we God vrezen, maar we bewijzen het pas in feite als we zorg dragen om een goed geweten te hebben. Als men geen goed geweten heeft, heeft men God niet, men verwerkelijkt de tegenwoordigheid van God niet. Ons geweten,

zelfs wanneer het niet verontrust is, is nooit op de hoogte van de heiligheid van God. (1Kor.4:4)

Men zegt dikwijls, dat het geweten van een gelovige niet liegt in de tegenwoordigheid van God. Het geweten van een gelovige is iets anders dan het natuurlijk geweten. Het wordt verlicht door het Woord, door de Geest, door het gevoel, dat God tot ons spreekt en ons berispt. Het is van veel belang ons geweten niet te sluiten voor de woorden van God, het niet te verharderen. Laten we waken over de toestand van ons geweten. Men kan het geloof niet bewaren en een slecht geweten hebben. Met een slecht geweten zal men schipbreuk lijden wat het geloof betreft en men zal eindigen met te lasteren. De apostel Paulus gaf eerst zelf het voorbeeld. Dat gaf hem gezag. Hij beleefde wat hij predikte en wat hij aan anderen vroeg. Men moet ook waken, dat het geweten van de gemeente teer en goed wordt bewaard. Vooral bij onderwerpen die dat geweten oefenen. Het geweten wordt gemakkelijk verhard en went zich aan het kwaad.

Als ons geloof aan de Heer der heerlijkheid gehecht is met de wens de heilige waarheden van het christendom tot zijn eer te handhaven, als wij een goed geweten bewaren door voortdurende oefening in het genot van Zijn tegenwoordigheid en Zijn gemeenschap, dan zullen wij bewaard worden voor een val en dat wij schipbreuk lijden. Want daarop zou het uitlopen, als de genade ons niet verlichtte, niet ondersteunde, niet beschermde, niet leidde zonder ophouden.

Wat het optreden en het lasteren van Hymeneus en Alexander betreft, het was van zo'n ernstige aard, dat de apostel ze aan de Satan had moeten overleveren. Een apostolische daad. Wij zouden, in de tegenwoordige tijd, als gemeente, niet iemand aan de Satan kunnen overleveren. Maar de apostel kon dat wel. Dit is overigens de enige plaats in het Woord, waar sprake is, dat zo'n daad is uitgevoerd. In 1Kor.5:5 had Paulus zo'n daad als passend aangegeven, maar ze is niet uitgevoerd, omdat de betrokken persoon, op de juiste tijd, berouw had getoond. Een gemeente in onze tijd wordt opgeroepen, net als toen, om de boze uit het midden weg te doen.

Als wij een slecht geweten hebben, kunnen wij over de dingen van God spreken, maar het is een open deur voor lastering van allerlei aard. Wij spreken er dan over naar onze eigen gedachten in plaats van eenvoudig de gedachten van God te belijden. Als wij een goed geweten hebben, leidt de Geest van God

ons. Hij openbaart ons de diepe dingen van God en laat ons daarvan genieten. Maar als we in een slechte toestand zijn, proberen we onze gedachten te rechtvaardigen door woorden uit de Schrift. In plaats van onze gedachten te richten naar het onderwijs van dit woord in eenvoudig en oprecht geloof.

Het is de gedachten van God verlagen tot de hoogte van onze eigen gedachten en we zijn niet ver van lasteren. Inderdaad, de wortel van ketterij is een slechte zedelijke toestand, dikwijls verborgen en alleen door God gezien. Leerstellig kwaad, een verkeerd onderwijs, hebben als bron en slechte zedelijke toestand. Een geest in slechte toestand kan veel dingen verzamelen, veel spreken, veel werken, zich bedienen van de gedachten van god om zich te rechtvaardigen en veel eigen gedachten uitspreken.

Op de eerste plaats moeten wij christenen zijn. Dat wil zeggen, iemand die de karaktertrekken van Christus weerkaatst. De dienst komt daarna. Het machtigste getuigenis van de gelovige, is zijn karakter als christen en niet wat hij weet. Moeilijk om in de praktijk te brengen omdat het raakt aan de grond van ons karakter, van ons hart, van ons geweten. Mogen we daarom bewaard blijven in eenvoudigheid voor Christus. Een eenvoudigheid, die God eert.

Hoofdstuk 2

Vers 1- 3

'Ik vermaan dan allereerst dat smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen gedaan worden voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een rustig en stil leven leiden in alle godsvrucht en eerbaarheid. Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland,'

God geeft in genade, aan iedereen onderwijzingen over zijn plaats, die verplichtingen met zich meebrengt. Tot een ieder zegt Hij: 'Kijk hoe u, op uw plaats, mij kunt verheerlijken.' Wij zijn allemaal in de school van God.

In 1 Timoteüs 2 beginnen de vermaningen. Die in vers 1 heeft een algemene betekenis. Ze gaat over de betrekking van de ziel met God. De persoonlijke betrekkingen van iemand die vol vertrouwen is op God. Iemand die tot Hem kan naderen met gebeden, smekingen, voorbedes en dankzeggingen. Het gebed is de eerste vrucht van de bekering. (Hand.9:11) De aard van het gebed is heel uitgebreid. Hier omvat het gebed alle mensen. God wil, dat wij heel ruime harten hebben, naar het voorbeeld van de Heer, toen Hij op aarde was. De kennis van de liefde van God voor ons, wekt in onze harten de wens, dat onze naasten zich ook aan deze bron van liefde laven. In de dingen van God wordt men zo gedrenkt, dat het hart overvloedt. Men kan het hart van God nooit uitputten. Hoe meer men in broederlijke gemeenschap daarvan geniet, hoe meer geluk en genot men heeft. De bron wordt daardoor niet minder.

Hoewel in het Oude Testament de goedheid van God tegenover alle mensen duidelijk wordt aangegeven, hadden de joden toch onder het oude verbond alleen zichzelf als voorwerp van zorgen. Nu, in de genadetijd is alles veranderd, wij ontvangen vermaningen als discipelen en getuigen van de God Heiland, die belangstelt in alle mensen. Het is een kostbaar iets, dat wij, naar het voorbeeld van de Heer, kunnen bidden, voorbiddingen doen voor alle mensen, als we denken aan het heil en het welzijn van anderen.

Deze vermaningen tot gebed voor alle mensen waren zeer belangrijk in een tijd, dat de gelovigen vervolgd konden worden en er toe konden komen, zoals wij van nature dikwijls doen, zich boos te maken op de mensen. Daarom worden wij even verder vermaand om heilige handen op te heffen, zonder toorn of twist. Dat was een andere geestestoestand. De apostel vermaant om een geest van zachtmoedigheid te hebben. Zelfs voorbede te doen voor hen die het geloof vervolgden, iets dat de Heer heeft onderwezen en waarvan Hij het voorbeeld heeft gegeven. Dat is de christelijke geest tegenover de wereld, zelfs een vijandige wereld, vijand en vervolger. (Mat.5:44)

De kracht van de uitdrukking 'voor alle dingen' of 'allereerst' is dat we, voor iedere andere bezigheid, voor mensen moeten bidden. Toen God zich helemaal geopenbaard heeft en niet gedeeltelijk zoals in het Oude Testament, heeft Hij zich geopenbaard aan alle mensen. God heeft zich geopenbaard in het vlees, voor iedereen. (1Tim.3:16) God heeft aan alle mensen gedacht. De gelovige is geroepen om God na te volgen en om te denken aan alle mensen. Dat verwijdt ons hart en onze geest en sluit op geen enkele wijze uit, het vuur en ijver van gebed voor alle heiligen. De Geest zal ons leiden om aan elkaar te denken.

In vers 2 vinden wij bijzondere gebeden voor koningen en allen die in hoogheid gezeten zijn en met het handhaven van orde en gezag, dat zij van God hebben, belast zijn. Opdat de heiligen een gerust en stil leven in alle godsvrucht en eerbaarheid mogen hebben. Een bijzonder gebed, dat in zekere zin aansluit bij het algemene gebed uit vers 1. Het is nauw verbonden met het heil voor alleen, koningen en hooggeplaatsten inbegrepen.

Wij moeten voor het heil van alle mensen bidden. Zelfs voor hen die boos op ons zijn of ons kwaad hebben gedaan. Ook voor mensen die het gezag handhaven, zelfs als ze er misbruik van maken tegen de christenen. Dat is voor ons een actuele vraag. *'Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen.'* (Luk.23:34) Wij moeten niet deelnemen aan de vestiging van het gezag, maar

moeten er voor bidden, want ze zijn door God ingesteld en toegelaten. Zelfs als dit gezag ons in de gevangenis zet. Om op die manier voor hen te bidden, blijkt duidelijk dat we niet aan hun werkzaamheden moeten deelnemen, zelfs niet met het hart. *'Elke ziel zij aan de over haar gestelde overheden onderdanig; want er is geen overheid dan door God, en die er zijn, zijn door God ingesteld.'* (Rom.13:1) Tussen de regels van deze verzen kunnen we een andere belangrijke les leren: De gelovige is niet geroepen om deel uit te maken van dit gezag. De Heer heeft ons op de aarde geen troon of kroon beloofd, maar een kruis. Ons burgerschap is in de hemel.

Als de christen zich door het Woord laat onderwijzen zou hij dan zijn vertrouwen kunnen stellen op een mens? Stemmen betekent zijn vertrouwen op iemand stellen. God vertrouwt op geen mens en wij kunnen ons vertrouwen ook niet op een mens stellen. Wij vertrouwen God. Wij erkennen wat God erkent, wat Hij verdraagt. Maar ons hart is vrij ten opzichte van alles en onze enige plicht is er voor te bidden, terwijl we gehoorzamen aan het gezag in alle dingen, zolang het niet van ons verlangt, dat wij ongehoorzaam zijn aan God. Misschien gaan we in dat opzicht geen gemakkelijke tijden tegemoet, maar het is goed waakzaam te zijn, zodat ons hart vrij is. God verliest zijn hemels volk niet uit het oog. Door het gebed voor het gezag moeten wij de zegen voor Zijn volk vragen. Als christenen aan politiek doen, zal hun mond gesloten zijn om aan God te vragen of ze een stil en rustig leven mogen leiden. Aan politiek doen is geen godzaligheid of eerbaarheid verbonden. Het is misschien wel het juiste middel zich de genade van een rustig leven te laten ontnemen.

Zodra wij de weg van afzondering van de wereld verlaten, beginnen de moeilijkheden en worden deze onoverkoombaar. Het vlees is machteloos om ons terug te brengen op de weg die wij, door het vlees, verlaten hebben. De weg van God is voor de christen een weg van afzondering, van het begin tot het eind. Als we die verlaten is het verloren tijd. De wereld weet overigens heel goed, dat de christenen niet bij haar horen, als ze zich er mee vermengen. Want ze weet heel goed, dat ze niet van de wereld zijn en dan verliest de christen zijn moreel overwicht zelfs in de ogen van de wereld. Lot had geen moreel overwicht in Sodom. Deze geloofskenners zijn onbewegelijk, onveranderlijk en als we ze proberen te veranderen, is dat zeker niet naar de gedachte van de Heer of naar Zijn Woord. *'Mijn zoon! vrees den HEERE en den koning; vermeng u niet met hen, die naar verandering staan;'* (Spr.24:21) Zodra men aan de tijdelijke macht de hand reikt, verdwijnt de smaad, maar

men heeft God niet aan zijn zijde. Men verloochent de Heer. Wij zijn God dankbaar dat er niet twee wegen voor de christen zijn. Er is maar één weg, die van Christus. Hoe kleiner wij zijn in eigen oog, hoe gemakkelijker het is om aan dit gevaar te ontsnappen. We moeten oppassen, dat we in dit leven geen verbindingen aangaan die God misschien zal moeten afbreken, voor dat we het einde bereikt hebben. Het is mogelijk, dat er christenen zijn of zijn geweest die een plaats van gezag hebben ingenomen. Wij moeten ze niet oordelen, nog minder hen navolgen. De enige, die we moeten navolgen is de Heer. Laten we ons dit ernstig overwegen voor God.

Een rustig leven is een leven zonder oorlog. *‘Zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, houdt vrede met alle mensen.’* (Rom.12:18) Een rustig leven, een leven zonder wereldse opwinding, zijn de voorwaarden om de godzaligheid te ontwikkelen. De godzaligheid en de eerbaarheid zouden nu moeten schitteren in een wereld, waar deze beide deugden hoe langer hoe meer verdwijnen.

Vers 4 - 6

‘die wil dat alle mensen behouden worden en tot kennis van de waarheid komen. Want er is een God en een middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die Zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen, volgens het getuigenis op zijn eigen tijd;’

Na de voorgaande ervaringen, heeft God zich uiterlijk geopenbaard door Zijn Zoon. En als Hij zich geheel openbaart kan dat niet anders zijn, dan aan alle mensen. Niet aan één klasse mensen of aan één of meer personen. God is echt de Heiland God voor alle mensen, dat is een waarheid van grote schoonheid, kenmerk van het christendom.

Vers 4 laat ons de wegen van de God Heiland tegenover alle mensen bewonderen. Laten we de wegen van God niet verwarren met Zijn eeuwige raadsbesluiten. Dat zijn twee verschillende onderwerpen. Hier gaat het om de wegen van God die de mensen aangaat, interesseren en zich richten tot allen, zonder uitzondering of beperking. De raadsbesluiten van God worden aan Zijn kinderen geopenbaard, als leden van de grote geloofsfamilie.

In verbinding met deze raadsbesluiten van God hebben wij het gezegende onderwerp van de uitverkiezing. Een oude broeder drukte het zo uit, niet betrekking heeft op de wereld, niet op alle mensen, maar het is meer een familiegeheim voor de kinderen van God. Hier in vers 4, gaat het om de rechten van genade. Het is de stroom van genade, die overvloedig stroomt en zijn weldaden tot alle mensen zonder uitzondering brengt. De wegen van God zijn gericht op het heil van alle mensen. Hij wil, dat allen gered worden en tot de kennis van de waarheid komen. Hoe kunnen ze inderdaad gered worden? Door te komen tot de kennis van de waarheid over alle dingen. Het heil wordt aangeboden aan alle mensen. Maar aan de andere kant is een werk in hen nodig, zodat zij de waarheid aannemen. De hemel is open, maar iedereen gaat er niet in. Het heil is voor allen, maar wordt niet door allen aangenomen. Het geloof is nodig tegelijk met een werk van God in het hart. *'De genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden.'* De waarheid is Christus. (Joh.1:17; 14:6) De pas bekeerde vindt Christus en leert Hem hoe langer, hoe beter kennen. Maar vanaf het ogenblik dat hij Christus kent, is het doel van God bereikt, namelijk, dat hij overgegaan is van de duisternis in het licht. Van de macht van Satan tot God zelf. Wij moeten opgroeien in de kennis van de waarheid en de kracht van de uitdrukking begrijpen: 'Komen tot de kennis van de waarheid.' Wij hebben het voorrecht, het Woord geloofd te hebben, dat de waarheid is, door de Geest, die ons in alle waarheid leidt en tot Christus gekomen te zijn, die de waarheid is.

Het is de verantwoordelijkheid van de gelovigen het Woord, de waarheid voor te stellen, God en al Zijn rechten op de mens. *'Maar de HEERE God is de Waarheid, Hij is de levende God, en een eeuwig Koning;'* (Jer.10:10) en Christus als Middelaar. Hij heeft zich namelijk geopenbaard tussen God en de mens, opdat de zegen van God aan de mens gegeven mocht worden. Aan de ene kant God in Zijn verheven grootheid en Zijn schitterende heerlijkheid en aan de andere kant, de mensen in hun zwakheid, hun gebreken en ellende. Vandaar de noodzakelijkheid van een middelaar en er is er maar één. Het niet nodig een andere te zoeken of uit te denken. De Heer der heerlijkheid is mens geworden om onze middelaar te zijn. Hij, die ieder ogenblik ons in contact brengt met de levende en waarachtige God, de enige God. Daarvoor heeft Hij zichzelf gegeven tot rantsoen voor allen. Een zoenoffer voor de hele wereld. (1Joh.2:2; 4:14; Joh.12:32)

Maar om deel te hebben aan de genade en de vreugde van het heil, om te genieten van die verzoening, is een persoonlijke daad van geloof nodig in de persoon en in het offer van Christus, van de middelaar. *'Als u met uw mond Jezus als Heer zult belijden en met uw hart geloven dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, u behouden zult worden.'* (Rom.10:9) God kan door de mens niet gekend worden. Wij kennen van God alleen, wat het Hem heeft behaagd aan ons te openbaren in de Schrift en door de Heilige Geest. Het grote belang van de prediking van de Heer kunnen we begrijpen, als wij ons herinneren, dat Hij God is, (en dat is nodig voor de mens: God vinden, die de bron is, van alle goed voor hem,) en dat Hij aan de andere kant volmaakt mens is. DE Zoon is mens geworden, zonder op te houden God te zijn en Hij blijft eeuwig mens, hoewel Hij God is.

Vers 7 – 15

'waartoe ik gesteld ben als prediker en apostel - ik zeg de waarheid, ik lieg niet -, als leraar van de volken in geloof en waarheid. Ik wil dan dat mannen in elke plaats bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en twist. Evenzo dat ook vrouwen zich tooien in waardige kleding met bescheidenheid en ingetogenheid, niet met haarvlechten en goud of parels of kostbare kleding; maar zoals het vrouwen past die belijden godvrezend te zijn door goede werken. Een vrouw moet zich stil, in alle onderdanigheid laten leren; maar ik sta aan een vrouw niet toe dat zij leert of over een man heerst, maar zij moet stil zijn. Want Adam is eerst geformeerd, daarna Eva; en Adam werd niet verleid, maar de vrouw werd verleid en viel in overtreding. Maar zij zal bewaard blijven tijdens het ter wereld brengen van kinderen, als zij blijven in geloof, liefde en heiliging, met ingetogenheid.'

Paulus zegt, dat God hem gesteld had als prediker en apostel. Hij was zich van zijn opdracht bewust, die hem toevertrouwd was. Hij stelt zich voor met al het gezag, dat God hem geeft. Hij beroept zich ook op de gave, die hem gegeven was als leraar. (Ef.3:2) Zijn leer is de ontwikkeling van het onderwijs van het evangelie, in geloof en waarheid.

In vers 8 komt de apostel terug op de vermaningen betreffende het gebed. De onderwijzingen hier hebben geen verklaring nodig. Daar moeten we ons in

alle eenvoud aan onderwerpen. Daarom is de gehoorzaamheid de allereerste voorwaarde. Als we gered zijn door het verzoeningswerk van Christus, geeft ons dat de verplichting, om gehoorzaam te zijn, zoals Hij dat was toen Hij op aarde was. Zijn bloed eist van ons gehoorzaamheid. Niet op een wettische beginsel, omdat het vlees geheel ter zijde is gesteld, maar in liefde. (Joh.14:15,21,23; 1Joh.2:3; 5:3) Omdat wij Hem kennen. Ons geluk is gehoorzamen om Christus wil, die kennis neemt van de toestand van onze harten en van de toestand van de Gemeente (Op.2 en 3), om de wil van engelen, die de Gemeente gadeslaan (1Kor.11:10) Van harte,¹⁰ moeten wij de Heer gehoorzamen. Wij zijn verantwoordelijk te wandelen tot eer van de Heer op aarde naar de aanwijzingen van het Woord. Wij zullen allen ontvangen worden als kinderen door de Vader, dat is één kant van de waarheid, die oneindig aangenaam is. Maar wij zullen ook geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus. Maar om te kunnen gehoorzamen, moeten we eerst bidden, met opheffing van heilige handen, zonder toorn en twist. Dat moeten we vergeven, zoals de Heer ons heeft geleerd en getoond. *‘wat ik niet geroofd heb, moet ik alsdan wedergeven’* (Ps.69:5)

Tenslotte moeten we afstand doen van ‘twijfelachtige overleggingen’¹¹ De Heer verwerkelijkt altijd deze drievoudige houding, daarom werden Zijn gebeden altijd verhoord. Wij zullen het op onze beurt kunnen verwerkelijken in ons praktisch leven, maar alleen, als wij het vlees doden.

Het groet onderwerp van de brief is ons te laten weten hoe wij ons moeten gedragen in het huis van God. Dat moet ons oefenen als wij voor God verschijnen en brengt er ons toe ons door de Heer de voeten te laten wassen. (Joh.13) Het huis van God is een ernstige zaak. Jacob in Genesis 35 doet alle afgoden weg, die bij hem zijn en begraaft ze onder een terebint, voordat hij God ontmoet in Zijn huis (Bethel). Het is hetzelfde voor ons. Alles wat in de tegenwoordigheid van God niet past, moet worden weggedaan, alles van ons innerlijk, ons hart, ons uiterlijk, onze houding en onze kleding. Wij hebben een kostbaar kleed ontvangen, Christus. Alle wereldsgezindheid moet uit het huis van God gebannen worden. Satan spant zich in om die wereldse gezindheid er in te brengen. Wij moeten waken en bidden ook voor elkaar. Wij moeten

10 ‘Wat u ook doet, doet het van harte, als voor de Heer en niet voor mensen’ (Kol.3:23)

11 ‘twist’ Zie noot in de JNV vertalingen

elkaar helpen, opdat een ieder die verschijnt in de tegenwoordigheid van God, zoals Hij dat wenst.

Het is toch heerlijk om iets te moeten loslaten voor de eer van de Heer! De Heer zal er rekening mee houden en zal dat openbaren. Wij hebben vanuit onze natuur veel belangstelling voor het uiterlijk, alles wat ons een zeker aanzien geeft in het oog van anderen. De Heer wil, dat we alleen zoeken, wat Hem aangenaam is, in gemeenschap met Hem. Opdat we bekleed zouden zijn tot eer van de Heer, plaatst Hijzelf de goede werken voor ons, die te voren bereid zijn. De bruid aan het feestmaal van de bruiloft van het Lam, zal bekleed zijn met blinkend rein fijn lijnwaad, dat zijn de gerechtigheden van de heiligen. (of hun rechtvaardige daden) Nu werken we aan de erekleding van de bruid. De eer van de bruid is bekleed te zijn met de heerlijkheid, die Christus haar heeft gegeven. De persoon van Christus zelf. Maar nog meer: God brengt dat voort in de heiligen, wat ook de deel van de kleding van de bruid zal uitmaken. Wij moeten opletten, dat ons uiterlijk is naar de gedachte van de Heer.

In vers 9 tot 11 worden de vrouwen opmerkelijk gemaakt op hun uiterlijk voorkomen. In het Oude Testament in Deuteronomium 22:5 was het verboden voor de vrouwen om mannenkleding te dragen. Die het wel deed was een gruwel voor de Heer. Nu probeert Satan overal verwarring te stichten. Het is alsof de Heer zegt: 'Ik hecht er aan, dat mijn dienstmaagd (of mijn dienstknecht) een uiterlijk heeft dat overeen komt met Mijn Woord en geen ander dan dat. In Petrus vinden we hetzelfde onderwerp over het uiterlijk dat door de ongelovigen gezien wordt. Dit uiterlijk kan een machtig getuigenis geven. (1Petr.3:1-5) Het uiterlijk is overigens de weergave van de toestand van het hart. (de verborgen mens)

God wil, dat de zusters opgroeien, net zoals de broeders, in de kennis van de Heer. Een zuster wordt gezien als een zwakker vat. (1Petr.3:7) Maar God wil dit vat even goed vullen, als het hart van een broeder. De vrouw mag niet leren, niet spreken in het openbaar. (1Kor.14:34) God verbiedt het haar, en als zij het toch doet, onteert zij God en onteert zij zichzelf. Maar haar ziel kan toenemen in het genot en de kennis van de Heer in de gemeenschap met Hem. Zij moet leren in stilheid in alle onderworpenheid. Zij moet profiteren van alle middelen, die God haar graag ter beschikking zal stellen daarvoor. Wij hebben daarvan een voorbeeld in Maria aan de voeten van de Heer. (Luk.10:39)

God kan de man gebruiken om de vrouw te onderwijzen. Maar Hij heeft ook ander middelen in Zijn hand en als de vrouw geen man heeft, moet zij doen als Ruth de Moabietische. Boaz zei tegen haar: *'Als u dorst, zo ga tot de vaten, en drink van hetgeen de jongens zullen geschept hebben.'* (Ruth2:9) De Heer verwekt dienstknechten voor Zich, aan wie Hij de kracht, de nodige bekwaamheid geeft en door middel van hen, geeft Hij verfrissingen aan allen.

Profiteren wij wel van de kostbare samenkomsten, die God ons geeft? Laten we er wel aan denken, dat Boaz Ruth aanbeveelt om niet in een ander veld te gaan. De goede Herder leidt ons in de groene weiden, die beantwoorden aan alle behoeften voor alle tijden. Laten we niet ergens anders heen gaan om voedsel, door de mens in het vlees gegeven, te ontvangen. De christen die deze verzen vergeet onteert God en verkrijgt geen zegen.

Als de vrouw gezegend wil worden, moet zij op haar plaats blijven. De vrouwen die trouw op haar plaats gebleven zijn, worden door God geëerd. God laat ons zien, waarom de vrouw geen gezag over de man mag uitoefenen en in stilheid moet leren. Voor haar, die onderworpen is, wordt zegen gegeven door God, een rijkdom van barmhartigheid met het oog op alles, wat de toestand van de vrouw vereist. (Bewaring van het leven bij het kinderen krijgen. Het voorrecht van de christelijke vrouw is vertrouwen op God in geloof en gehoorzaamheid.)

Hoofdstuk 3

Vers 1 – 7

'Het woord is betrouwbaar: als iemand streeft naar het opzienschap, begeert hij een goed werk. De opziener dan moet onberispelijk zijn, man van een vrouw, nuchter, ingetogen, waardig, gastvrij, geschikt om te leren, geen drinker, geen vechter, maar inschikkelijk, niet twistziek, niet geldzuchtig, iemand die zijn eigen huis goed bestuurt, zijn kinderen in onderdanigheid houdt met alle eerbaarheid, maar als iemand zijn eigen huis niet weet te besturen, hoe zal hij zorg dragen voor de gemeente van God? geen pasbekeerde, opdat hij niet, hoogmoedig geworden, in hetzelfde oordeel als de duivel valt. En hij moet ook een goed getuigenis hebben van hen die buiten zijn, opdat hij niet in opspraak komt en in de strik van de duivel valt.'

In dit hoofdstuk wordt er gesproken over de ambten in de Gemeente. Handelingen 6 spreekt over dienstknechten aangesteld om de tafels te bedienen. Titus was door Paulus opgedragen om oudsten aan te stellen. Hier wordt alleen gesproken over de karaktereigenschappen die zij moesten vertonen, die ambten in de Gemeente waarnemen. De apostelen hadden gezag ontvangen om oudsten of opziens in de Gemeente aan te stellen. Er waren oudsten in Efeze. (Hand.20:17) De Heilige Geest had ze aangesteld. (Hand.20:28) In 1 Petrus 5 richt de apostel zich tot de oudsten, hij die een medeoudste was. Door deze teksten zien wij dat de taak van de oudsten was te waken over de kudden en die te weiden door zelf voorbeelden te zijn. De taak van een dienaar of diaken was anders. Uit Handelingen 6 zou men kunnen

concluderen, dat de diakenen aangesteld kunnen worden door de broeders. Niet alleen de apostelen hebben ze aangesteld. Het ambt van leider ¹² is ook iets anders dan oudste. Een voorganger is een oudste, met iets er bij, een gave. (1Kor.12) Heden bestaat er geen gezag op aarde om oudsten en leidslieden aan te stellen. De Heer geeft aan hen, die Hij aanwijst het gezag en de noodzakelijke bekwaamheid om deze diensten te vervullen.

De kenmerken aangewezen in 1 Timoteüs 3 maken iemand geen oudste. Alle broeders, die deze kenmerken hadden, waren niet noodzakelijk oudsten. Zij die oudsten waren, moesten deze kenmerken hebben. Wij moeten de broeders erkennen, die de Heer heeft aangewezen om oudsten te zijn en wensen, dat Hij er aanstelt. Als wij het niet doen, zal dat tot onze schade zijn en er zal wanorde uit voortkomen in de Gemeente. De zeer belangrijke ambten hebben in de Gemeente het snelst ontbroken. Zij zijn ondergegaan in de geestelijkheid. Wat we in ons hoofdstuk vinden, zijn eerder de plichten van de oudste, zijn noodzakelijke karaktertrekken. In 1 Petrus vinden wij het ambt van oudsten, het opzicht over de kudde van God. Het opzien is nauw verbonden met het karakter van oudste. Opziener en oudste zijn tweegelijwaardige uitdrukkingen. 1 Petrus 5:5 vermaant de jongeren om onderdanig te zijn aan de oudsten. ¹³ Een diepe verootmoediging van allen is nodig om de zegen van het onderwijs te ontvangen, dat ons gegeven wordt. Wij moeten overtuigd zijn, dat er geen ander officieel gezag is, dan dat van de Heer. Het gezag van een oudste, van iemand, die dit kenmerk heeft, is een moreel en wordt gegeven door de Heer. Het is belangrijk en ernstig om op te merken, dat in de Gemeente, waar alles genade is, en ieder dezelfde rechten heeft, de deur niet open staat voor alle vrijheden en allerlei wanorde, integendeel. In de Gemeente moet er orde zijn, van de genade, niet de orde van de wet. Maar deze orde is alleen maar mooier en je zou kunnen zeggen meer gebiedender.

De apostelen hadden een gezag, dat niet door de Heer teruggegeven is. Men kan van harte wensen, dat de Heer broeders vormt en aanstelt om over de kudde te waken voor Hem en met Zijn gezag. In 1 Petrus wordt gezegd: *‘En weest allen tegenover elkaar met nederigheid omgord.’* De oudsten op de eerste plaats moeten dit karakter van nederigheid aandoen. Het moreel gezag gaat samen met nederigheid. Maar men moet niet denken, dat de

12 voorganger

13 zie ook Hebr.13:7,17

kudde niet meer bewaakt moet worden. In een kudde waar geen toezicht is kan men alle soorten van wanorde verwachten. Als een opziener iemand in gevaar, waarschuwt hij hem. Bij iemand die zich bezoedelt, stelt hij zich aan zijn voeten om ze te wassen. Het gezag van de Heer is nodig, om dat te doen, onverschillig, wie het kan doen. Er is een manier van handelen, die de Heer geeft en die men niet aan zich zelf kan toeschrijven. Als er geen opzieners zijn, kan het gebeuren, dat een gemeente een verkeerde richting uitgaat, dat het getuigenis verdwijnt.

De opziener of oudste kan tevens een voorganger zijn en in dat geval heeft hij een gave boven de dienst. Een oudste kan een broeder zijn die niet aan de dienst deelneemt, dikwijls is dat ook zo, maar beide zaken kunnen ook samengaan. Evenwel zijn ze onderscheiden. Voor de uitoefening van het ambt als oudste, evenals voor de uitoefening van een gave, is het nodig, dat de broeder bekleed is met moreel gezag, door God gegeven. Dat is het moeilijkste om te krijgen. Waarom? Omdat men dat niet krijgt zonder God. Om dit gezag te krijgen moet men de tegenwoordigheid van God verwerkelijken en dat is altijd het moeilijkste. Dit moreel gezag gaat samen met de nederigheid. De oudste moet als voorbeeld, dat allereerst zijn in nederigheid en in heiligheid. (1Petr.5:3) Het ambt van oudste maakt kenmerken noodzakelijk van onpartijdigheid, afwezigheid van vleierij, van zelfverloochening, hij mag geen onderscheid maken. Dat alles is niet gemakkelijk te verwerkelijken, men moet een man Gods zijn.

Niet de wens is een goed werk, maar het opziensambt, het voorwerp van de wens. Het is altijd een 'goed werk' in zich zelf. Het opzienswerk moet gevormd worden in de school van God. Men wordt geen opziener van de ene dag op de andere. De uitoefening van het ambt moet het gevolg zijn van een vernieuwd hart, gericht en geleid door God. Deze oefening maakt een volledige onderworpenheid nodig aan de wil van God en aan Zijn Woord. Het is goed, dat een ieder het juiste gevoel heeft van de plaats, waar de Heer hem heeft gesteld en dat hij die plaats niet verlaat. Veel lijden in de Gemeente komt voort uit het feit, dat dit gevoel niet voldoende aanwezig is.

Er zijn diensten, die duidelijker zijn dan andere. De Heer is de Meester en Hij plaatst de één hier en de ander daar, naar Zijn soevereiniteit. Hij is de overste Herder. (1Petr.5:4) De beloningen zullen niet in overeenstemming zijn met het belang van de ambten, maar ze worden gegeven door de Meester naar de trouw in de dienst. Als de Heer iemand een plaats gegeven heeft, zal een

broeder even nederig zijn in een schijnbaar goede plaats, als in een plaats op de achtergrond. Waar het op aankomt is, zich daar te bevinden, waar de Heer ons plaatst. Men moet niet uit het oog verliezen dat er een wezenlijk gezag in de Gemeente is en in een Gemeente in goede toestand zal het zelfs mogelijk zijn er een zichtbaar gezag te hebben.

De opzieners moeten zorgen, dat niets in de Gemeente komt, dat verkeerd is, anders zijn het geen goede oudsten. Het kan gebeuren, dat oudsten de kudde weiden uit dwang en niet handelen naar de gedachte van God. Wat moet men in zo'n geval doen? Tot de Heer roepen, opdat Hij de Zijnen bewaart in de houding, waar zij moeten zijn. Men heeft geen gezag, dat men zelf neemt. Als wij proberen dat te nemen, dan zondigen wij. Overigens moeten wij niet denken aan het gezag, dat men heeft, of dat men niet heeft, men moet de Heer gehoorzamen. Laten we aandacht hebben voor de belangen en eer van de Heer en niets anders.

In de verzen 2 en 3 lezen we kenmerken, die een ieder moet lezen en herlezen, kenmerken die de opziener moet hebben. In vers 6 wordt er toegevoegd: 'geen pasbekeerde'¹⁴ daar ligt de valstrik. Op één zaak moet men letten: de orde in de huizen. Wanorde in het huis maakt de oudste voor die dienst ongeschikt, dat staat in de tussenzin van vers 5

Een pasbekeerde in het geloof kan geen opziener zijn, dat is zijn plaats niet. Als hij de plaats van toezicht zou begeren, zou hij trots worden en gevaar lopen in de strik van de duivel te vallen; de trots. (Jes.14:14) Iemand die pas bekeerd is kent zichzelf nog niet. Als men bekeerd is kent men de Heiland, maar er is nog een proefondervindelijke kennis te verkrijgen, dat is zelfkennis, een studie die een heel leven duurt.¹⁵ Wij zijn op de school van God heel ons aardse leven. Als er gevaar is voor een pasbekeerde om te vallen in de fout van de duivel, dan bestaat dat gevaar voor ons allemaal. Er is nog een gevaar, eveneens voor allen, namelijk geen goed getuigenis te hebben van hen, die buiten zijn en te vallen in smaad en in de strik van de duivel. De fout van de duivel is te zondigen, zoals de duivel gezondigd heeft, uit trots. Dat is in de strik vallen, die duivel ons spant, omdat we niet in trouw wandelen en omdat we geen goed getuigenis hebben van hen, die buiten zijn. (dan hebben we een slecht geweten.) Deze waarheden zijn van groot belang in de praktijk van het leven van de christen.

14 origineel stond er 'nieuweling' volgens SV

15 zie Deut.8

God stelt ze voor ons, opdat wij geoefend zouden worden en omdat Hij wil, dat er broeders zouden zijn, die streven naar het opziensambt.

Het is een belangrijke zaak, in de Gemeente, dat er broeders zijn met de karaktereigenschappen van een oudste. Die zich door niets of door niemand laten beïnvloeden, die alleen maar zoeken naar de gedachte van de Heer. Die te allen tijde de weg van Heer zoeken. Maar in het bijzonder als er aarzeling of moeilijkheden zijn! De gevolgen van de afwezigheid van zulke broeders of als er broeders zijn met een houding tegengesteld aan de gedachte van God kunnen onberekenbaar zijn. Dan is men overgeleverd aan elke wind van leer en men loopt gevaar naar links of naar rechts af te wijken naar de gedachte van een ander.

Maar niet de gedachte van broeders of zusters moeten ons bezighouden, maar alleen de gedachte van de Heer, in nederigheid en onderdanigheid. Een van de opdrachten voor broeders, die deze kenmerken van oudsten hebben, als de Heer er verwekt, is nu het getuigenis te handhaven in de lijn door de Heer getrokken. Een lijn door de voorgangers gevolgd. De trouwe oudste zal het ogenblik onderscheiden, dat men gevaar loopt een verkeerde richting in te slaan en moet hij zijn trouw bewijzen. De algemene toestand van een kudde hangt af van veel zorgen en grote waakzaamheid. Als er lijden in het midden is. Als er iets is, dat niet tot in de puntjes goed is, dan moet de oudste zich daarmee bezig houden. De plaag verzorgen. Waken tegen wereldsgezindheid. Tegen het kwaad. De voeten wassen. Waken over de morele toestand. Dat alles vereist waakzaamheid, nederigheid, liefde, maar ook waarheid, licht in de tegenwoordigheid van God.

Het is een plicht, een dienst voor de oudste, zich met anderen bezig te houden. In de gemeente denkt men vaak, dat het voldoende is om samen te komen en dat alles van zelf gaat. Ook menen we wel eens, dat buiten de samenkomsten een ieder kan doen wat hij wil. Dat is ook een dwaling.

Vers 8 – 13

‘Dienaars moeten eveneens eerbaar zijn, niet tweetongig, niet aan wijn verslaafd, niet op schandelijke winst uit, de verborgenheid van het geloof vasthoudend in een rein geweten. En laten dezen ook eerst beproefd

worden, en als zij onstraffelijk zijn daarna dienen. Hun vrouwen moeten eveneens eerbaar zijn, niet kwaadsprekend, nuchter, in alles trouw. Laten dienaars mannen van een vrouw zijn en hun kinderen en hun eigen huizen goed besturen. Want zij die goed gediend hebben, verwerven zich een goede positie en veel vrijmoedigheid in het geloof dat in Christus Jezus is.'

Hier vinden we de kenmerken die de dienstknechten en dienstmaagden (diakenen) moeten hebben. Een belangrijke dienst in de gemeente en die we niet licht moeten opvatten. De dienst moet door God gegeven zijn en alle aangegeven kenmerken moeten bij de dienstknechten en dienstmaagden aanwezig zijn, zodat de dienst gedaan wordt naar de gedachte van de Heer en tot welzijn van de Zijnen.

Wij kunnen ons niet verbeelden te doen wat de discipelen in Handelingen 6 hebben gedaan, omdat de kracht weg is. Maar het beginsel blijft hetzelfde. Handelingen 6 laat ons zien, dat de diakenen, niet officieel, maar wel moreel, de goedkeuring van de broeders en zusters van de gemeente moeten hebben.

In het huis van God moet orde zijn. In de wereld remmen de mensen elkaar af. Zij hebben aangestelde gezagsdragers. Een rangorde die de orde handhaaft. Laten we niet menen dat de gemeente een plaats is van zorgeloosheid. Een plaats waar de vrijheid van het vlees heerst. De vrijheid, die er moet heersen, is de vrijheid van de Geest. Want waar de Geest van de Heer is, daar is de vrijheid. Die vrijheid, die wij hebben, is niet de wil en gedachten van het vlees volbrengen. De kracht om dat te doen wordt ons gegeven door de Geest, waardoor we het vlees voor dood kunnen houden en wandelen nieuwhed van het leven. (Rom.6) Allen in de gemeente moeten blijven in afhankelijkheid van de Heilige Geest, de diakenen in het bijzonder. Dan is alles in orde in de gemeente.

De diakenen houden zich bezig met de materiele zaken. Met de liefdadigheid, met de verdeling van de collecten, met alles wat de dienst van de gemeente aangaat. Het mag duidelijk zijn dat deze dingen de eer van de Heer raken. Daarom kunnen ze niet overgelaten worden aan persoonlijke initiatieven. Ze moeten gedaan worden voor de Heer en voor Zijn eer, in samenwerking met de uitoefening van de gaven en die van de opziener, tot geestelijke zegen. Als er wanorde is in de dienst van de gemeente, lijdt de geestelijke zegen er onder.

Het gaat er niet om zich te stellen onder een wet van geboden, de diaken nog minder dan alle anderen, maar om geoefend te worden door het geloof in de tegenwoordigheid van God. God zal niet verzuimen, Hij is getrouw. Alles wat er in de samenkomsten gebeurt, moet gekenmerkt worden door hemelse kenmerken van ernst, vrede, vreugde en liefde. Als men op de Heer wacht, zal Hij zich bezig houden, met aanwijzingen geven, ieder daar te plaatsen, waar Hij wil, Zijn goedkeuring te geven en zelf aan te wijzen in geest en hart de plaats, die Hij aan een ieder gegeven heeft. Of dat nu opziener of diaken of enz. is. Wij moeten in de gemeente geen officiële goedkeuring zoeken, maar een morele goedkeuring die voortkomt door de werking van de Heilige Geest in de harten. De oplegging van handen is maar een uitwendig teken van goedkeuring en gemeenschap en deelt geen gave uit en geeft niet meer genade.

De oudsten en de diakenen zowel als de dienstmaagden kunnen soms geroepen worden om in persoonlijke geheimen door te dringen. Dat moeten ze met God dragen of anders worden ze afkeurenswaardig. Dat vereist grote morele kenmerken: *'eerbaar zijn, niet tweetongig, niet aan wijn verslaafd, niet op schandelijke winst uit, de verborgenheid van het geloof vasthoudend in een rein geweten.'* De verborgenheid van het geloof wil zeggen de christelijke leer en waarheid, die aan het licht gebracht zijn door de dood en opstanding van Christus. Deze werkzaamheden vereisen een leven dicht bij de Heer, een weerkaatsing van de persoon van Christus. Dat maakt dat de oudste of de diaken, zelf zonder iets in de gemeente te zeggen, een goed getuigenis en een zegen kunnen zijn voor de gemeente. In de tempel des Heren zegt ieder: *'Ere'* (Ps.29:9) Hoe meer dan in de Gemeente van God. Daar zou een zichtbare, duidelijke en heldere weerschijn moeten zijn van de heerlijkheid van God. Dat moeten we verwerklijken door de kracht van de Geest.

Handelingen 6:3 vertelt wat vereist is bij de diakenen. *'Een goed getuigenis, vol van de Geest en van wijsheid.'* Het goede getuigenis is wat de apostel vereist voor de diaken in de uitdrukking van vers 10: *'En laten dezen ook eerst beproefd worden, en als zij onstraffelijk zijn daarna dienen.'* De broeders en zusters kunnen beoordelen wat gezien wordt, de geheimen van het hart zijn de zaak voor God. De gemeente is verantwoordelijk voor wat gezien en gehoord wordt, de zichtbare uiterlijke orde te handhaven in haar midden. Het voorwendsel dat wij allemaal feilbaar of fouten maken is geen verontschuldiging om zorgeloosheid toe te laten in de gemeente.

In vers 11 wordt over vrouwen gesproken. In het bijzonder over de vrouwen van de oudsten en diakenen. Maar de genoemde eigenschappen zijn toe te passen op alle zusters. 'Eerbaar niet kwaadsprekend, nuchter, in alles trouw.' De oudsten en diakenen kunnen geroepen worden om bepaalde geheimen aan te horen. Hij moet deze dingen in zijn hart kunnen begraven en er alleen met God over spreken. Als men waarde hechtte aan alles, wat men hoort, aan alles wat men weet, zou dat een toestand van voortdurende twist worden.

Voor dat men iets in het openbaar brengt is het nodig, dat de broeder die dat doet, met God handelt en wel overtuigd is dat het de wil van God is, dat te doen. Voor vrouwen is het hetzelfde. Het Woord verwaarloost niets, in 1 Timoteüs 2 zegt het Woord, wat de uiterlijke houding van de vrouwen moeten zijn. Hier stelt het ons een diepere innerlijke toestand voor. De uiterlijke en innerlijke toestand moeten in overeenstemming zijn. De uiterlijke houding moet voortkomen uit de innerlijke. Deze innerlijke toestand moet door allen gewenst worden. Ook door diegene die geen oudste of diaken is of zij die geen vrouw van een oudste of diaken is. Als iemand zegt: 'Dat gaat mij niet aan,' zou daardoor aantonen, zijn of haar gebrek aan gehechtheid aan de Heer. Het zou duidelijk aantonen dat men van zijn of haar kant de Heer niet van dichtbij wenst te volgen. Ja, nog meer, deze slechte toestand zou de hele gemeente beïnvloeden. Sommigen zeggen, dat elk persoon verantwoordelijk is en niet de gemeente. Dat is een dwaling, want dat is de weg naar de toestand van het volk Israël ten tijde van de Richters, waar iedereen deed wat goed was in zijn ogen. Het Woord zegt ons: de gemeente is verontreinigd, als ze het kwaad toelaat.¹⁶ Van het ogenblik af dat het beginsel, dat de persoonlijke verantwoordelijkheid alleen meetelt, zou worden toegelaten, zou het de Gemeente van God niet meer zijn. En de broeders, die de Heer zou bewaren in de beginselen van het Woord, zouden verplicht zijn, zonder aarzeling, zich af te zonderen.

Dat een man maar één vrouw heeft wordt niet alleen van de oudsten en diakenen gezegd, maar wordt van alle broeders vereist. Dat weten we uit andere plaatsen. Hier wordt dat onderstreept om het belang van de orde in de dienst, die niet kan samengaan met wanorde in de huizen, De huishoudelijke orde, waarover twee keer sprake is in dit hoofdstuk is van grote waarde tegenover de huidige neiging om in de familiekering de waarheden te vergeten. God vergeet deze echter niet. Deze neiging, waarvan de oorsprong zeer oud

16 zie de eerste brief aan de Korinthiërs.

is, is niets anders dan onafhankelijkheid. Het gezag in het huisgezin is gegeven aan de mand. Hij is het hoofd van het gezin en alle menselijke redeneringen en theorieën zullen niets aan het Woord van God veranderen.

In vers 13 is sprake van hen, die goed gediend hebben een goede positie en veel vrijmoedigheid in het geloof hebben verworven. Wij vinden daarvan een voorbeeld in Stefanus, die begon als diaken, het evangelie predikte en eindigde als martelaar. Er wordt vaak van hem gezegd dat hij vol van de Heilige Geest was.

Vers 14 – 15

*‘Deze dingen schrijf ik je in de hoop spoedig tot je te komen.
Maar als ik uitblijf, schrijf ik opdat je weet hoe men zich moet
gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de
levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid.’*

Net zoals Timoteüs hebben wij ook behoefte om te weten hoe men zich in het huis van God moet gedragen. De genade heeft ons daarin geleid. Wij zijn bij God, in Zijn woning, waar Hij woont en wij moeten de regels van dit huis respecteren. Wij moeten daar niet doen, wat ons goed lijkt en wandelen naar eigen gedachte, maar er God verheerlijken door Zijn wil te doen. In dat huis, hebben wij voorrechten, maar ook verantwoordelijkheden. In het Oude Testament moesten de priesters, die inde tabernakel gingen gekleed zijn in kleren die in overeenstemming waren met de plaats die zij innamen. Zij moesten alles doen naar het bevel des Heren. Het Woord van God is de enige regel voor de dienst in het huis van God. Wij zijn in dat huis als kinderen van God. Het huis zelf wordt gevormd door de kinderen van God als levende stenen opgericht op het fundament. God vertelt ons, hoe wij ons moeten gedragen in dat huis. Dat houdt in, dat wij onze zienswijze, onze voorkeur, onze persoonlijke smaak terzijde moeten stellen. Kortom: het eigen ik terzijde stellen. Daarvoor moeten wij naar het kruis van Christus gaan, dat een einde maakt aan al onze verbeelding en onze wil opzij zet. Daar vinden we Christus voor ons gestorven, maar ook onze oude mens met Hem gekruisigd met al onze wil en wensen. Ontdaan van onszelf, vervuld met goddelijke voorschriften, kunnen wij ons daarnaar gedragen in het huis van God.

In 1 Timoteüs gaat het om het huis van God op aarde in verbinding met onze verantwoordelijkheid. Wij moeten aan God een getuigenis geven, aan de Heer en tegenover de wereld. Dit huis, haar grootheid is wonderbaar, bewaart haar karakter altijd in het plan van God, ondanks de onttrouw van de mensen. Hier ziet God het in zijn morele toestand en daarom wordt het genoemd 'de gemeente van de levende God.' Het is absoluut de enige plaats in de wereld, waar de heerlijkheid van God moet schitteren. We begrijpen dan ook wel, dat in zo'n plaats onze grillen ons niet moeten leiden. Het is de Gemeente van God, die Hij verkregen heeft door het bloed van Zijn eigen Zoon. (Hand.20:28)

Wat van haar gezegd wordt: dat zij is de pilaar en grondslag van de waarheid. Dit is buitengewoon en echt onze aandacht waard. In Efeze 2 is de Gemeente een woonplaats van God door de Geest op aarde.¹⁷ Maar Efeze 2 begint met ons de heiligen te laten zien opgewekt, tezamen gezeten in de hemelse gewesten, in Christus Jezus. In zekere zin vervullen nu, de heiligen hun plaats van woonplaats van God door de Geest, op aarde, uitgegaan uit de hemel om zo'n getuigenis te geven. Dat is een kostbare gedachte, die in staat is om aan ons praktisch getuigenis het karakter te geven, dat God wenst. Op dezelfde manier was de Heer op aarde neergedaald om getuigenis te geven. In Efeze biedt het onderwerp, natuurlijk, een unieke volheid, omdat het vooral gaat om de genade en de eeuwige raadsbesluiten van God.

In Timoteüs ziet God ons op het terrein van onze verantwoordelijkheid. Het gaat daar om heiligen op doortocht op aarde en hun getuigenis daar. En de Gemeente ondanks al haar voorrechten, is niet de waarheid zelf. Zij is de pilaar en grondslag van de waarheid. Hoe? Door vast te houden met jaloerse zorg en met ijver, de waarheid betreffende de persoon van de Heer Jezus. Hij is de waarheid, de uitdrukking bij uitstek van al wat God is, denkt en zegt. De Gemeente is daar om deze waarheden te handhaven en hulde te brengen aan de persoon van Hem die op aarde gekomen is als God geopenbaard in het vlees. De Mens in wie al de volheid der Godheid lichamenlijk woont. De Geest wordt de waarheid genoemd, omdat Hij uit de Heer neemt, om dat aan ons mee te delen.

Natuurlijk, wij leven in tijden van verval en er zijn nog andere waarheden te handhaven in verbinding met het verval. (2Tim.) Maar in 1 Timoteüs waar, ondanks de scheuren, die al kunnen bestaan, het huis van God nog beschouwd

17 Ef.2:22

wordt, als zijnde in normale toestand, is de grootste zaak, getuigenis geven en hulde brengen aan de persoon van Christus.

De Gemeente heeft het depot van alle voorname waarheden: de mens, God, de zonde, de hemel, het oordeel, de toekomst, enz. De christen heeft het depot van veel gedachten van God over deze onderwerpen, die ontoegankelijk zijn voor de geest van de natuurlijke mens. De Gemeente heeft dit depot in haar bezit. Haar opdracht is de waarheid te bewaren. Christus is de waarheid. De Geest is de waarheid. Het Woord is de waarheid. Deze drie dingen vormen het getuigenis zelf, dat de Gemeente moet handhaven, moet geven.

Als wij aan de Gemeente denken, moeten wij er aan denken in de ruimste wijze. Maar we moeten er ook aan denken, terwijl wij de verantwoordelijkheid beschouwen van hen, die onderwezen zijn ten opzichte van wat de Gemeente is, opdat zij zich bewust zijn, wat de Heer en de Geest hun hebben toevertrouwd. De heiligen samengekomen op dit terrein, zijn niet samen, uit eigen wil of als gevolg van onderling overleg. De Geest en de Heer hebben ze samengebracht en het depot van de waarheid is hun toevertrouwd. De Gemeente geeft geen gewicht aan de waarheid, zoals de Katholieke kerk ten onrechte doet voorkomen. De waarheid maakt de Gemeente. De Gemeente is de bewaarder van de waarheid, van de gedachte van God. De Gemeente heeft in depot ontvangen de hele openbaring zoals dat in Israël heeft plaats gehad.

God had tot de vaders gesproken door de profeten. Hij heeft tot ons gesproken in Zoon. Dat is het belangrijke feit. Een hele wereld van gedachten en een oneindig onderwerp van overdenking, wordt ons voorgesteld. De twee of drie vergaderd in de naam van de heer zijn de uitdrukking van de Gemeente en stellen de Gemeente voor, bewaarster van de waarheid van God. Wat een ernstige zaak! Dat geeft waarde aan de samenkomsten, hoe klein ze ook zijn. Met harten die van liefde en dankbaarheid branden moesten de heiligen waakzaam zijn om trouw te zijn aan de opdracht, die God hun, uit zuivere genade, heeft toevertrouwd. Zij hebben de waarheid niet gevonden door inspanning van hun geest. God heeft hun dat in handen gegeven. Het is een aan hun toevertrouwd deposito. Een openbaring van het Woord en de Geest van God. Als men in dit getuigenis binnenkomt, moet men het gevoel hebben, dat men komt in die sfeer, waar God Zijn waarheid bewaart.

Wij hebben de waarheid gezocht op verschillende manieren: verstandelijk, moreel, geestelijk, ervaring meegemaakt, angsten gehad. Maar wij hebben ze gevonden in Christus en wij genieten er van in de Gemeente.

Een handjevol christenen, die de uitdrukking vormen van de Gemeente, zijn hinderlijk voor de vijand. De vijand is er, en een van de elementen van de waarheid is, dat de vijand overwonnen is. Daarom zoekt hij verschillende plaatselijke gemeenten hun karakter te laten verliezen, door dingen in te voeren, waarin de mens in het vlees naar voren wordt gebracht. Maar ook dingen, in de beginselen van God, in te voeren, die tegengesteld zijn aan het Woord. Het gevolg daarvan is dat Christus en de waarheid terzijde worden gesteld. Wij moeten voortdurend waken en in de gebeden volharden, opdat het vlees, de vrije en machtige werking van de Geest niet komt verhinderen en dat de waarheid openlijk geopenbaard mag worden.

Als de gemeente trouw is, zouden schuldige zondaars, die zuchten onder het gewicht van hun schuld en gedompeld in hun ellende, daar een getuigenis en centrum van aantrekkingskracht, een tehuis van licht en liefde, vinden! Wij zouden dan ook verwerkelijken dat het de plaats is, waar de geest van de profeet is doorgegaan: *'Laat gijlieden dan af van den mens, wiens adem in zijn neus is, want waarin is hij te achten?'* (Jes.2:22)

Als we dat verwerkelijken, wat een heerlijkheid voor God en voor Christus en wat een geluk voor onze zielen! Men probeert overal de mens bij te schaven; de Gemeente zou de plaats moeten zijn, dat de mens gestorven is, dat is de waarheid wat de mens betreft. Tegelijkertijd zullen we helemaal verwerkelijken, dat Christus is gegeven als Hoofd over alle dingen aan de Gemeente. Een christen, die dat heeft verwerkelijkt, zou niet meer kunnen leven in een milieu, waar men Christus niet heeft. Maria Magdalena zei: *'zij hebben mijn Heer weggenomen en ik weet niet waar zij Hem hebben gelegd.'*¹⁸ De verborgenheid van de godsvrucht is door God aan de Gemeente toevertrouwd.

18 Joh.20:13

Vers 16

*‘En ongetwijfeld, groot is de verborgenheid van de godsvrucht:
Hij die geopenbaard is in het vlees, gerechtvaardigd in de
Geest, gezien door de engelen, gepredikt onder de volken,
geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid.’*

God is geopenbaard in het vlees

De verborgenheid van de godsvrucht is groot, omdat het gaat over de Heer der heerlijkheid in Zijn volmaakte mensheid. De Heer was volmaakt mens, aan ons gelijk, maar zonder zonde. Zijn mensheid was zuiver. De vleeswording van de Zoon van God is een wonderbaar feit. Op het kruis vinden we de volledige openbaring van de genade en waarheid van God, en om op het kruis te sterven heeft de Heer een menselijke gedaante aangenomen in Zijn absolute gehoorzaamheid aan de wil van Zijn Vader. Een lichaam door God zelf gevormd.

‘Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deelgenomen, opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die uit vrees voor de dood hun hele leven door aan slavernij onderworpen waren.’ (Hebr.2:14,15; 5:7,8) Het laat ons zien, de Heer der heerlijkheid gedurende de dagen in het vlees, naar aanleiding van Zijn lijden in Gethsemané, waar Hij uit de handen van de Zijn Vader de bittere beker heeft aangenomen, die Hij op het kruis moest drinken.

Hij is gedood is het vlees. (1Petr.3:18) Hij heeft voor ons geleden en onze gedachten worden verheven als wij denken aan de manier, waarop de Heer heeft geleden voor de heerlijkheid en uit liefde tot God. Zijn mensheid blijft ook na het kruis. (Luk.24:39) Zijn vlees kon geen verderving zien. (Ps.16:10) Hij is de mens in wie de hele volheid van de Godheid lichamelijk woonde. (Kol.2:9) Hij is de Zoon des Mensen, zoals Hij zichzelf noemt in de heerlijkheid. De mens wordt in de hemel voorgesteld in zijn volmaakte mensheid zonder de menselijke gebreken. Dat geeft vertrouwen om ons tot God te richten. God heeft zich door Christus tot ons gewend. De Heer kan ons helpen, ons ondersteunen in de beproevingen, met ons medelijden hebben, ons troost

geven in de beproeving, voor ons tussenbeide komen. (Hebr.2:17,18; 4:14-16; 7:25 e.v.v.)

Gerechtvaardigd in de Geest

De Heer is ontvangen van de Heilige Geest. (Luk.1:35) Hij heeft zich voorgesteld als gezalfd door de Heilige Geest. (Luk.3:21; 4:14; Hand.10:38; Hebr.9:14)

Gezien door de engelen

Een grote en kostbare voorstelling van een verborgenheid (Luk.2:13) Voor de engelen was het een heel nieuw feit God te zien in een zichtbaar persoon. Zij geven ons een voorbeeld, door de ijver en de aandacht waarmee zij zich hebben beijverd om de Heer te bezien in Zijn heilige mensheid. (Mark.1:13) Na de verzoeking naderden de engelen en dienden de Heer. (Mat.4:11) Voor het kruis komt een engel uit de hemel de Heer versterken. (Luk.22:43) Waarbij het ging om Zijn fysieke krachten te ondersteunen.

Wij vinden de engelen weer bij het graf, bij de opstanding van de Heer. (Mat.28:2; Mark16:5; Luk.24:3-6; Joh.20:11)

Nu de Heer in de heerlijkheid is, worden de gevolgen van het verzoeningswerk, de veelvoudige wijsheid van God bekend gemaakt aan de engelen door de Gemeente. (Ef.3:10) De heiligen hebben de kostbare opdracht Zijn kenmerken te weerkaatsen en Hem op aarde voor te stellen. De engelen zijn getuigen van alles wat in ons leven plaats vindt. Zelfs de kleinste bijzonderheden. (1Kor.11:10) De engelen zijn toeschouwers van het getuigenis van ieder van ons, van het getuigenis van de gemeente. Wij moeten dus, om de wil van de engelen, waakzaam zijn om aan de Heer de plaats te laten van absolute opperheerschappij over alle dingen.

Dat is het onderwijs van de Kolosse brief en van het begin van de Hebreeën brief. In Openbaring en als wij het geslachte Lam zien, bekleed met de kenmerken van de hoogste macht, zijn de engelen daar om Hem te loven en te aanbidden. (Op.5:11,12) Het karakter van hun lof is heel leerzaam. Zij zijn niet als wij de voorwerpen van de verzoening, maar zij hebben de Heer gezien in alle gebeurtenissen, omstandigheden en kenmerken van Zijn leven op aarde, in Zijn dood en opstanding. Zij staan daar, véél engelen, een ontelbare menigte

en zeggen met grote stem: *'Het Lam dat geslacht is, is waard te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en lof.'* Zij zeggen:

Kracht, voor Hem die gekruisigd is, in zwakheid.

Rijkdom, voor Hem, die zich arm heeft gemaakt om ons rijk te maken.

Wijsheid, voor Hem, die bespot is en die de mensen behandelden alsof Hij een boze geest had.

Sterkte, voor Hem, die Zijn kruis niet heeft kunnen dragen naar de plaats van Zijn terechtstelling.

Eer, voor Hem, die zo veracht is, dat Hij verkocht werd voor de prijs van een slaaf.

Heerlijkheid, voor Hem, die de schande en oneer van de doodstraf op het kruis heeft ondergaan.

Lof, voor Hem, die een vloek geworden is op het kruis van Golgotha.

Over al deze onderwerpen hebben zij zich gebogen. Zij hebben van dichtbij toegekeken, met eerbied en aandacht. (1Petr.1:12) Het gevolg van deze beschouwing is oneindige lof. Bij deze lof kunnen wij onze hulde voegen en dat zullen wij doen in de eeuwigheid.

In Kolosse wordt gesproken over engelendienst. Sommigen volgden hierin hun eigen wil, door in te dringen in dingen, die zij niet gezien hebben. Dat is een van de zonden van de belijdende kerk, die de engelen geplaatst hebben tussen de harten en Christus.. Terwijl de engelen, als ze God geopenbaard in het vlees zien, Hem zien, die ze geschapen heeft en verlaten hun plaats als schepselen niet. Zij zegenen de Schepper en de Verlosser. Voor de onzichtbare wereld van engelen, is het onderwerp van aanbidding, het leven van Jezus van de kribbe tot het kruis en na het kruis! Wij vergeten dikwijls, dat het hele heelal, alle schepselen, op de een of andere wijze, zijn betrokken in de eer van Christus. In Handelingen staat, dat de wet gegeven is door bemiddeling van engelen: de engelen zijn gebruikt in de openbaringen van God in het Oude Testament. Maar in Christus, hebben zij, de engelen, God geopenbaard gezien in het vlees. God heeft geschitterd op een zichtbare wijze, voor alle schepselen.

Het grote feit in dit vers meegedeeld, is, dat God zich zichtbaar heeft gemaakt en daar moet de Gemeente over waken als depot.¹⁹ De engelen zijn onsterfelijk geschapen; wat een toneel voor hen: de Schepper een lichaam te zien aannemen en in de dood te gaan. Maar we moeten niet afdwalen, niet de engelen worden hier voor ons geplaatst, maar Hij die door de engelen is gezien. Wat een genade en heerlijkheid voor ons, dat God ons heeft verbonden met Hem, die de engelen hebben gezien. Hij, in wie de soevereine oppermacht van de heerlijkheid van God kon wonen. (in een lichaam aan het onze gelijk, uitgenomen de zonde) en moreel zo kon stralen, dat ze de aandacht van engelen aantrok.

Gepredikt onder de volken

Het Oude Testament spreekt over een enkel volk, dat de kennis van God had en van de zegen van dit volk. Nu is God geopenbaard in het vlees te kennen gegeven aan alle volken. (Rom.11:25,32) Niet alleen is Hij geopenbaard. Maar Hij laat het weten aan allen. (Mat.28:19; Mark.16:20) Daarvoor heeft Hij dienstknechten verwekt. (Hand.9:15; 10:9-20) God geopenbaard in het vlees is voor ieder mens. (Joh.3:16) Voor de hele wereld. Al in Genesis 49:22 staat dit vers: *'Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk der takken loopt over den muur.'* De grenzen van Israël worden overschreden. Als de Heer gepredikt wordt onder de volken is dat het gevolg van de weigering van de Joden om Hem aan te nemen. (Joh.1:11) Christus is en moet het onderwerp van de prediking zijn. Eerst aan de Joden, maar deze hebben volhard in hun trots en weigering. Daardoor worden de volken het voorwerp van de genade van de God Heiland. (Hand.13:15-46) God is de God Heiland van alle mensen. (1Tim.2:5-7) De zegen van de volken rust op het offer van de Heer, op Zijn dood. Het verzoeningswerk is volbracht en nu laten zich de heerlijke en kostbare gevolgen voor de eeuwigheid voelen, door de vorming van de Gemeente. Joden en heidenen, één lichaam vormend, toegang tot één en dezelfde Vader door een en dezelfde Geest. In Johannes spreekt de Goede Herder over Zijn schapen, die niet tot de stal van Israël behoren. Nu zijn alle kostbare schapen verenigd in één en dezelfde kudde om één en dezelfde Herder. De Gemeente is op een heel ander manier gevormd als het joodse volk. Petrus in het begin van Handelingen, predikt Christus en als de Joden

19 bewaarplaats

de Heer hadden aangenomen, zou de Heer op dat ogenblik zijn gekomen. Maar zij hebben Hem verworpen, definitief, door Stefanus te verwerpen en dan wordt het getuigenisterrein groter en de prediking uitgebreid. Paulus is de grote dienstknecht van de prediking van het Evangelie tot de volken. De openbaring van de verborgenheid van de Gemeente en haar bediening is aan de Gemeente toevertrouwd en Christus wordt gepredikt aan de volken.

Geloofd in de wereld

In Johannes 14 zegt de Heer tot Zijn discipelen: *'U gelooft in God, gelooft ook in Mij.'* De Heer wordt voor de Zijnen een voorwerp van geloof in deze wereld, die Hem verworpen heeft en die Hij verlaten heeft om tot de Vader terug te keren. Hij ging daarbij langs de weg van Golgota. Dat is tegengesteld aan wat later gebeuren zal, als de Heer zal komen om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd te worden in allen, die geloofd hebben. (2Thes.1:10)

In die dag zal Hij geopenbaard worden aan de wereld en gezien worden door alle mensen in Zijn heerlijkheid. Maar nu, tegenwoordig, is Hij een voorwerp van geloof. De tegenwoordige tijd is de tijd van geloof. Wij geloven in God zonder hem te hebben gezien. God geopenbaard in het vlees, God geopenbaard in Zijn Zoon, is een voorwerp van geloof. (Joh.20:29 'Gelukkig zij...' 20:31; 1Joh.5:13) Paulus zegt ergens: 'wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen.'²⁰ Wij hebben niets gezien met onze ogen, niets in bezit gehad, wij hebben onze voet niet op een bezit gezet, maar wij weten, dat alle dingen van ons zijn. Dit beginselen van het geloof gaat het christelijk tijdperk vooraf. Abraham wordt de vader van de gelovigen genoemd, maar in vers 16 van 1 Timoteüs 3 gaat het om de openbaring van God, als voorwerp van het geloof.

In alle tijden heeft het geloof het leven van de rechtvaardige gekenmerkt. (Hab.2:4) Maar nu heeft het geloof het karakter van zich te hechten aan de Persoon. (Gal.2:20) Hebr.11 spreekt over geloofsgetuigen van het Oude Testament. Er wordt daar een merkwaardige uitdrukking gebruikt: *'als zag hij de Onzichtbare'* Maar nu hebben wij iets duidelijker en beter dan de heiligen van het Oude Testament, wij hebben God geopenbaard in het vlees, die wij zien door het geloof. (Hebr.12:1-3)

20 2Kor.5:6

Het gaat er niet om, om met onze verbeeldingskracht, Jezus te zien door het geloof, met Hem te doen te hebben door het geloof. We bevinden ons onder de werking van de Heilige Geest, die de dingen van Christus, neemt uit het Woord, ons meedeelt en ons er van laat genieten. Verbeelding is geen geloof. De Heilige Geest geeft ons de Heer te zien in Zijn leven, in Zijn dood en in Zijn heerlijkheid. Als wij onder de werking van de Heilige Geest staan is dat een werkelijkheid. Dan dringen onze harten en ons geweten door het geloof in deze dingen in. Dan hebben we de Heer voor het oog van ons hart. (Ef.1:18; 1Petr1:7-9)

Men kan niet te veel aandringen op het feit, dat onze vreugde en dingen van God, ons bezit van deze dingen, ons praktisch bezit van Christus, alleen kan worden verwerkelijkt door het Woord en door de Geest. Dat kenmerkt het geloof. Wij zullen de Heilige Geest hebben tot in eeuwigheid en Hij zal ons altijd van deze dingen laten genieten. Later zullen we de Heer Jezus zien van aangezicht tot aangezicht, dan zullen we verheerlijkte lichamen hebben, gelijkvormig aan het Zijne. Maar op dit moment, grijpen we deze dingen door de kracht van de Geest die in ons werkt. Om Zich helemaal te openbaren heeft God, dat niet gedaan op een machtige wijze, zodat alle geesten gebogen en gebroken zouden worden. Hij is gekomen in nederigheid en vernedering. Hij heeft het hart van de mensen op de proef gesteld en deze openbaring, die Hij van Zichzelf gegeven heeft. De ultieme proef van de mens is gedaan, toen God geopenbaard is in het vlees. De voorgaande proeven waren gedeeltelijke, maar deze laatste is totaal. Op die manier gekomen, kan het geloof Hem alleen onderscheiden en leren kennen. Dat is het christendom.

Opgenomen in heerlijkheid

De heerlijkheid van de Heer is de bekroning van de verborgenheid van de godsvrucht. Deze verborgenheid is groot, omdat de heerlijkheid van de Heer wonderbaar is en prima geschikt om onze gedachten en harten in te nemen. In Johannes 17 lezen wij: *'en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was.'* Verheerlijkt te worden met goddelijke heerlijkheid, die heerlijkheid, die de Zijne was vanaf de voorbije eeuwigheid, maar een geheel nieuw iets, als opgestane mens verheerlijkt te worden, dat vinden we in Filippi 2:6-11.

Deze zesde voorstelling van de verborgenheid bevat noodzakelijkerwijs het kruis. (Luk.9:51; Joh.13:1) Christus is opgenomen in de heerlijkheid, maar is daarvoor naar het kruis moeten gaan. Opgenomen te worden in de heerlijkheid is een plaats die Christus heeft ingenomen voor de eeuwigheid. Er is van nu af, en tot in eeuwigheid, in de heerlijkheid van God, een mens, over wie wij, over dit onderwerp nog meer verklaringen in het Woord vinden. Jezus, die op aarde heeft geleefd en de dood heeft doorgemaakt, heeft God op alle manieren zo voldaan, dat de heerlijkheid van God Hem heeft opgenomen. Hij is in de plaats, waar Hij ons eenmaal zal invoeren en waar Hij ons het recht heeft gegeven om binnen te gaan. Ons lot is niet meer verbonden met de eerste Adam, maar met de verheerlijkte Jezus. Het geloof begrijpt dat ons lot, het lot van Christus is. Het aardse paradijs is voor de mens gesloten door de zonde. De Heer Jezus heeft het toegangsrecht verworven voor de mens in de tegenwoordigheid van God. De heerlijkheid is het einde van de mens naar het hart van God. Christus is er en de Zijnen zullen er met Hem zijn. Het volle evangelie houdt niet op bij het kruis. Het gaat verder dan de opstanding, de Hemelvaart, de verhoging van Christus aan de rechterhand van God, de heerlijkheid van God.

Ons christendom hangt af van de manier waarop onze harten met Hem verbonden zijn, die in de heerlijkheid is. Ons geloof verbindt ons met een Heiland, veracht op de aarde. De vergoeding is, dat wij tegelijkertijd verbonden zijn, met de Heer der heerlijkheid. Als we Hem volgen, op aarde, in de wereld, de laatste plaats zouden innemen. Hij leidt ons in de hemel naar de eerste plaats. Laten we de wereld niet zoeken te bezitten. Laat dat aan de lieden van de wereld. Dat kunnen we zonder inspanning, voor de Heer, die wij liefhebben. Wij hebben alles in Hem!

Wat een gedachte. Wat een onderwerp van dank, van zegen is deze grote verborgenheid der godsvrucht. Wij voelen heel goed, dat, dat de centrale en grondwaarheid is, waarmee alle andere waarheden van het Woord verbonden zijn. Hoe dichter wij bij de tekst van het Woord van God blijven, hoe meer wij door de Heilige Geest geleid worden om de persoon van de Heer belangrijk te achten, waarde aan Hem te hechten en Hem kostbaar te achten. Wij zien door de Handelingen, dat, vanaf het begin van het christendom, de Evangelisten niet alleen de Heiland predikten, zoals men heden zo dikwijls doet, maar ook de Heer. Dat is een vollediger, machtiger en krachtigere waarheid.

Hoofdstuk 4

Vers 1 – 6

‘De Geest nu zegt uitdrukkelijk, dat in de latere tijden sommigen van het geloof zullen afvallen, terwijl zij zich zullen bezighouden met verleidende geesten en leringen van demonen die in huichelarij leugen spreken en hun eigen geweten hebben dichtgeschroeid. Zij verbieden te trouwen en gebieden zich van voedsel te onthouden, dat God geschapen heeft om met dankzegging te worden genuttigd door hen die geloven en de waarheid kennen. Want al het door God geschapene is goed en niets is verwerpelijk als het met dankzegging wordt genomen, want het wordt geheiligd door Gods woord en door gebed. Als je deze dingen de broeders voorhoudt, zul je een goed dienaar van Christus Jezus zijn, opgevoed in de woorden van het geloof en van de goede leer, die je nauwkeurig hebt nagevolgd.’

In het eerste hoofdstuk werden we vermaand het geloof te bewaren en een goed geweten. In 1 Timoteüs 4 zien we dat in de laatste tijden sommigen van het geloof afvallen. Wat hier beschreven wordt is in tegenstelling met de verborgenheid van de godsvrucht. Maar het is nog niet de verborgenheid van de wetteloosheid. (2Thes.2:7) Het zijn reeds de eerste tekenen van de afval, van sommigen. Dit is de huidige situatie. Het is nog niet de uiteindelijke afval, maar in het huis zijn personen, die van het geloof zijn afgevallen. Dit heeft plaatsgevonden in de apostolische tijden, vanaf het begin van de geschiedenis van de Gemeente, op een treffende en ernstige wijze. Wij worden gewaarschuwd voor dit verderfelijke en bedervende gevaar. Als men niet

vasthoudt aan de waarheid, berust men in de leugen, in verleidende geesten, hun onderwijs heeft niet Christus als voorwerp. Men luistert naar de leugenaar en moordenaar van het begin. Men komt er tenslotte zelf toe om 'in huichelarij leugen te spreken.' Dat wil zeggen, dat men leugen bedekt met een zekere schijn van waarheid. Hierdoor wordt het geweten gewoon aan het kwaad en wordt dichtgeschroeid. Menselijke gedachten vervangen de gedachten van God. Dat is ernstig, dat de Geest dat heeft aangekondigd. De apostelen hebben het zien opkomen en jammer genoeg, nadat het kwaad eenmaal ingetreden is, heeft men het niet meer kunnen weg doen. Integendeel het heeft zich snel verspreid en het is nog altijd in de christenheid.

Het ongehuwd zijn, ascese,²¹ bestond ook bij de heidenen. De duivel is er in geslaagd deze beginselen ook in de Gemeente te brengen en zij zijn daar gebleven. De veiligheid bestaat hierin, de deur gesloten te houden voor het kwaad. Als we die op een kier laten staan, is het heel moeilijk, die weer te sluiten. Wij kunnen geen aanspraak maken op grote dingen, maar in onze kleinheid en zwakheid, moeten wij het geloof en het Woord bewaren in een goed geweten. Al heel vroeg zijn geesten werkzaam geweest, die, in plaats van de Heer afhankelijk te zijn, en zich door de Geest te laten leiden, hun eigen gedachten in de christenheid hebben ingevoerd, terwijl ze toch het Woord lazen. Het is heel belangrijk, dat we overtuigd zijn, dat we niet in staat zijn uit onszelf een enkele gedachte van God te hebben. De Heilige Geest alleen kan ons de gedachten van God meedelen en wat van de Heer is.

1 Timoteüs 4 begint met een toespeling op een grote verstandelijke werkzaamheid, die plaats heeft gevonden in het begin van het christendom. Wij moeten op onze hoede zijn voor deze verstandelijke werkingen. Dat wordt ons in beeld in het Oude Testament meegedeeld.

In de tijd van Nehemia moest men de muur herstellen en de poorten voorzien van sluitbalken en grendels. Men moest ook uitkijktorens hebben en veiligheidsmaatregelen nemen. Kortom de verdedigingswerken herstellen. Er was ook een actieve bezigheid. Iedereen was geroepen om naar zijn bekwaamheden te werken voor het algemeen welzijn. Dat zou ook voor ons zo moeten zijn. We moeten liefdevol steunen en helpen bij openbaringen van persoonlijke zwakheden. Maar als het gaat om de waarheid van de Schrift, die nauw de persoon, het gezag en de heerlijkheid van de Heer raken, moeten

21 onthouding van het geoorloofde

we waakzaam zijn, zodat geen enkel verkeerd onderwijs in de Gemeente doordringt.

In ons hoofdstuk was het kwaad, dat sommige leraars zeiden, zoals heidense leraar voor hen gezegd hadden, dat de materie ²² slecht was. Dat het kwaad in de stoffelijke dingen zat, terwijl de geest zonder vlek zonder smet was. Men moest zich dus bevrijden van de materie en geraken aan tot een hogere heiligheid. Op die manier heeft men in de christenheid de gedachte willen invoeren, zich zo spoedig mogelijk van de materie vrij te maken. Vandaar de voorschriften over het ongehuwd zijn en ascese. Het is mooi om de juiste regeling van het Woord van God te zien. Direct na te hebben gesproken over God geopenbaard in het vlees, brengt de Heilige Geest dwalingen van de mens door Satan geleid, naar voren. Zeggen dat het kwaad in de stof zit, is zeggen, dat God zich heeft vergist, toen Hij de stof schiep. Laten we wel bedenken, dat God geopenbaard is in het vlees. De apostelen, Johannes in het bijzonder, kondigden Hem aan met een Goddelijke kracht. (1Joh.4:1-6)

Het kwaad zit niet in de materie. Het zit in het hart van de mens. Daarom geeft de Schrift ons de houding van de christen tegenover de materie en tegenover het milieu, waarin hij leeft. Wij worden bewaard voor alle menselijke leerstellingen en alle afdwalingen van de menselijke geest, als wij vasthouden aan de Heer der heerlijkheid, als wij Jezus Christus belijden in het vlees gekomen. (Ef.4:13,14)

En als de vijand ons wil laten dwalen, laten wij ons dan herinneren, dat de Heer hem heeft overwonnen, eens en voor altijd op het kruis, en hij zal van ons vluchten. De christelijke positie is oneindig kostbaar en verhevener dan die van leraars die de ascese prediken, die voorschrijven dat men geen vlees mag eten. Onze lichamen zijn een tempel van de Heilige Geest. (1Kor.6:19) En wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven. (Gal.2:20) Gods kracht wordt openbaar in ons sterfelijk vlees. (Rom.6:13) We moeten alles verbinden met de leer van het evangelie, met de verlossing, met het heil, dat door de Heiland volbracht is. Als men Christus kent als zijn Heiland en men geniet van deze dingen, dan begrijpt men de dwaasheid van de mens en men ontdekt hem, die deze dwalingen de mensen influistert, opdat ze Christus maar niet zouden vinden.

22 stoffelijke dingen

Later zullen we in verheerlijkte lichamen zijn, maar nu leven we in de wereld, verbonden met de materie, zoals ze is. Het Woord van God zegt tegen ons: 'Waakt, zondig niet, u hebt het vlees in u, houdt het voor dood.' Maar als vijand zegt, dat men zich van het lichaam moet afzonderen, zegt God daarentegen: 'U hebt een lichaam en u leeft daarin.' Wij zijn verbonden met de materie. In de schepping, zoals ze is, bedorven door de zonden, openbaart God Zijn genade en het christendom is ingevoerd, zonder de wetten van de schepping te veranderen.

Mensen willen zuivere geesten zijn en filosofieën worden daarop gebouwd. Achter dat alles staat Satan, die er in slaagt om de mensen ver van God mee te slepen. Paulus, vergeet niet dat hij een lichaam had, zei: 'altijd het sterven van Jezus in het lichaam omdragend, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt.' (2Kor.4:10) Satan probeert altijd de band te verbreken tussen de mens en God, in ons leven. Iedere keer als een broeder of zuster de band laat breken, is hij of zij in een slechte geestelijke toestand en in staat tot alles, ook al heeft hij of zij de beste bedoelingen. Vrijwillig of niet, maar God wordt verworpen en een morele afstand scheidt hem van God. Hoe belangrijk is het voor ons, te waken opdat de band van hart en geweten met God blijven gehandhaafd.

Na de kern van het probleem behandeld te hebben, treedt Paulus in bijzonderheden: het huwelijk, het voedsel. Er kunnen geen problemen naar boven komen voor iemand die het Nieuwe Testament in oprechtheid leest. Er zijn dienstknechten, die zich helemaal aan God toewijden. Paulus op de eerste plaats. Dat is een genadegave, een bijzondere roeping. (1Kor.7:37) Satan probeert altijd te bederven, wat God gemaakt heeft. En deze instelling van het huwelijk gaat terug tot de schepping. Zo is het ook met de voeding. God heeft aan de mens alles, wat zich beweegt en wat leeft gegeven, evenals het groene kruid, ten tijde van Noach. (Gen.9:3) Alleen het verbod van bloed eten was gegeven en dat is in alle bedelingen gehandhaafd. Paulus zegt in vers 4: 'Want al het door God geschapene is goed en niets is verwerpelijks als het met dankzegging wordt genomen, want het wordt geheiligd door Gods woord en door gebed.' Wij laten God tussenbeide komen door het Woord en door het gebed. Er bestaat een band tussen de ziel en God, en God wordt geëerd. Als we blij zijn als we voedsel ontvangen, eren wij God daarvoor het eerst. Het is goed, dat wij God eren en Hem danken voor wat Hij geeft, voordat wij er van genieten. Dat drukt gedachte uit van het dank- of vredeoffer. Als wij materiële

goederen uit de hand van God ontvangen, is er gemeenschap met God en Hij wordt het eerst geëerd, zelfs door de vreugde, die Hij verleent. (Hand.2:46) Wat een waarde geeft dat aan de dankzegging, als we de maaltijd gebruiken! Voor het brood, waarvoor hij dankt, kan de christen zeggen: 'dat is het brood, dat God ons gegeven heeft, ik dank mijn God voor dit brood, dat ik uit de hand van mijn Vader ontvang.'

Daarop, zoals in alle dingen, moeten wij ons toelagen:

- 1^e om niets te doen, dat onze band met God kan breken;
- 2^e om altijd meer die band te versterken, door het leven van Jezus in onze lichamen te openbaren.

Want waar dit leven wordt geopenbaard, bestaat de band altijd en naar de mate, dat wij ons bewust zijn, wandelen wij ter ere van God. (1Kor.10:31) Het geheim is: gehoorzaamheid aan het Woord. Wij moeten elkaar daarin helpen.

In vers 6 toont Paulus ons, dat we, om een goed dienstknecht van Christus Jezus te zijn, moeten gevoed worden met het Woord en met de goede leer, die nauwkeurig nagevolgd wordt. Zich voeden met het Woord is een diep en innerlijk werk. De waarheid moet opgenomen worden zodat de mens een bevoegd dienstknecht wordt. Er staat zelfs in andere teksten, om het leven te hebben. (Deut.8:3; Jer.15:16)

Het innerlijk wezen moet zijn kracht en zijn leven in het Woord vinden, maar ook zijn vreugde. Een dienstknecht heeft kracht, wijsheid en licht nodig. Hij vindt dat allemaal 'door het Woord van God te eten.' Dat is eenvoudig, maar het is het geheim van alle dienst. Het gaat er om, om praktisch zijn leven te krijgen uit de heilige woorden van God. Vóórdat Timoteüs de dingen, die Paulus hem net had voorgehouden, aan de broeders voorhoudt, moest hijzelf de kracht van deze woorden voor zichzelf hebben geleerd. Op de een of andere manier zijn alle heiligen dienstknechten. (2Kor.5:15) Wij moeten ons dus allemaal met het Woord voeden. Dat houdt in, een voortdurende en diepgaande oefening in het lezen en studeren van de Bijbel. Niet alleen maar een oefening voor het verstand en geheugen, maar een oefening van hart en geweten, opdat het Woord één wordt met, en ingeplant wordt in, de gelovige.

Wij zijn genoodzaakt onze geest bezig te houden met veel dingen hier op aarde, met ons werk, met onze bezigheden, enz. Maar we moeten maar één voedsel

hebben: het Woord van God. Als dit Woord in ons is opgenomen, laat het ons opgroeien naar de toestand van de volwassen mens. Als er geen groei is, komt dat, omdat er geen voedsel genuttigd wordt. God kan ons lezen zo leiden, dat het voedsel, dat Hij geeft, in overeenstemming is met de toestand van onze ziel. De dienstknecht moet niet eten om aan anderen te eten te geven. Hij moet eten voor zichzelf, om zich te voeden en op te groeien. Daarna, als de gelegenheid zich voordoet, moet hij aan anderen het Woord voorstellen, dat hem gevoed heeft. (Ez.3:1-3, 10, 11)

De dienstknecht moet zich niet voeden met dwalingen of verkeerde leer. Hij die kunnen oordelen en de goede leer voorstellen. Een goede dienstknecht wordt gevormd, door zich te voeden met de waarheid. In de 'woorden van het geloof' moet men het geheel aan waarheden zien, die het voorwerp van het geloof uitmaken. Zoals bijvoorbeeld 1 Timoteüs 3:9

Theologie is wat de mens denkt over de Bijbel, terwijl we in dit Woord moeten zoeken, wat God heeft gezegd en niets anders. We moeten ons voeden met dit Woord door de Heilige Geest, in gebed en ootmoed. Paulus voegt aan 'de goede leer' toe: 'die je nauwkeurig hebt nagevolgd.' Het is voor ons ook noodzakelijk de waarheden van het Woord goed begrepen te hebben en dat wij ze aangenomen hebben en dat onze harten er door gegrepen zijn. Dan zal in ons leven duidelijk worden dat deze waarheden krachtig werken. Als wij de goede leer beter begrepen hadden, zouden veel vragen, die onder ons gehoord worden, niet gesteld worden. De gezonde leer begrijpen is van groot belang voor het leven van de gemeente. De leer is heel in het bijzonder het geheel van waarheden betreffende Christus, de Gemeente, het leven van de Gemeente, het leven van de enkeling, de waarheden, die de Heilige Geest ons leert.

Als we zo gefundeerd waren en vast stonden, dan zouden we niet in de war raken bij gebeurtenissen. We zouden ons niet laten meeslepen door nieuwigheden, die vaak noodlottig zijn. Ongoddelijke en oude vrouwen fabels zouden op ons geen vat hebben.

Het is duidelijk, dat, als we beter begrepen, wat de Gemeente is en als we dat verwerkelijkten, we de hemel bij ons zouden hebben. We zouden ons dan niet laten beïnvloeden door alles, wat niet Christus zou zijn. We zouden beter begrijpen, dat, wat we nodig hebben. En dat is Christus, zoals het Woord Hem ons voorstelt. Wat we nodig hebben is niet alleen wat goed is, maar het

goede. Niet alleen wat waarheid is, maar de waarheid, de waarheid van God. Wij zouden de tijd niet verliezen met naar rechts of links te zien en misschien te lezen en te volgen bepaalde dingen die men ons voorstelt. Er zou geen behoefte zijn om ergens anders te gaan. Wij zouden erkennen dat God iets goeds geeft, waar Hij dat Goed vindt te doen. Iemand heeft gezegd: 'De Geest waait waar hij wil, maar ik moet gehoorzamen.'

Vers 7 – 9

'Verwerp echter de ongodelijke oude-vrouwenfabels. Oefen je echter in de godsvrucht. Want de lichamelijke oefening is tot weinig nuttig, maar de godsvrucht is nuttig tot alle dingen, daar zij de belofte heeft van het tegenwoordige en van het toekomstige leven. Het woord is betrouwbaar en alle aanneming waard;'

Niet alleen moeten we geen aandacht geven aan ongodelijke en oude vrouwenfabels, maar we moeten ze verwerpen. Wat de verbeelding van mensen kan voortbrengen maakt heilige dingen ongodelijk. De Heilige Geest alleen kan ons laten ingaan in de dingen van God. Hij leidt ons in de hele waarheid. (Joh.16:13 De oude mens keert zich altijd naar fabels, (2Tim.4:4) eindeloze geslachtsregisters, (Tit.3:9) de joodse fabels, geboden van mensen (Tit.1:14) en wendt zich af van de waarheid. Deze fabels, deze geboden van mensen worden dikwijls voorgesteld in een aangename vorm, met welsprekendheid, logisch, dikwijls met bijbelse termen en met aanhalingen uit de Schrift, zodat men ze graag aanhoort, omdat ze het vlees behagen. Verwerp deze.

De toetssteen is het volgende: Doet, wat we horen, wat we lezen ons de persoon van Christus meer waarderen? Laat het ons Zijn heerlijkheid zien?

Als God tegen ons zegt de fabels en de geschiedenissen te verwerpen, dan plaatst Hij daar tegenover, voor ons hart, iets oneindig heerlijk en kostbaars: de godsvrucht. 'Oefen je echter in de godsvrucht.' Door deze oefening, worden de fabels en de verhalen heel gewoon en zonder inspanning verworpen. Alle verbindingen van de ziel met God door Jezus Christus moeten ontwikkeld en aangekweekt worden. Deze oefening moet beginnen in de morgen. (Ps.5:4) Dan vragen we aan onze Vader, ons te bewaren, te beschermen, te leren, aan te

moedigen enz., in alle ootmoed, afhankelijkheid en vertrouwen. Tegelijkertijd vragen we Hem ons door Zijn genade in verbinding met Hem te handhaven. Zijn liefde heeft ons daar geplaatst, zodat we door de Heilige Geest kunnen genieten van die gezegende betrekking met Hem. Dat zelfde geldt voor de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon.

De oefening in de godsvrucht moet een persoonlijke oefening zijn. Oefen uzelf... Wij kunnen niet leven op de godsvrucht van anderen, van onze ouders of van onze familie. De godsvrucht en de gemeenschap zijn persoonlijk. De genade van God zal ons onderwijzen om godvruchtig te leven. (Tit.2:12) God laat Zijn keus vallen op een godvruchtig mens. Hij luistert naar hem. (Joh.9:31; Ps.4:4) Wij beroven onszelf van veel zegen a;s we ons zelf niet oefenen in godzaligheid. Men offert graag wat tijd voor lichamelijke oefening. Die krijgt zijn plaats, maar de apostel zegt, dat die weinig nut heeft. Lichamelijke oefeningen zijn alleen maar voor het tegenwoordige leven, terwijl de godsvrucht niet alleen is voor dit leven, maar ook in de eeuwigheid nut heeft. In de hemel zal de maat van ieder verlore vol zijn. Maar de maten zullen niet gelijk zijn. Er zullen grote en kleine maten zijn, naar de maat van de in de praktijk gebrachte godsvrucht op aarde.

De oefening van de godsvrucht brengt ons er toe de oude mens af te leggen, ons voor God te oordelen, het vlees te doden en in de dienst geen andere materialen te gebruiken, dan dat wat de Heer ons heeft gegeven: goud, zilver en kostelijke stenen. (1Kor.3:12) Oefening van de godsvrucht doet ons de terugkomst van Heer verwachten en zo het hemels karakter verwerkelijken van het kind van God. Deze oefeningen geven zo een verheven karakter aan het christelijk leven en vult het hart met blijdschap! Een christen kan op aarde niet gelukkig zijn, als hij een werelds leven leidt. Als hij zo leeft, misschien een beetje meer gemak heeft, een bepaalde vleselijke voldoening, wat is dat in vergelijking met de vreugde van een hart, dat in gemeenschap leeft met de Heer? De ware zegeningen voor het kind van God bevinden zich in het wandelen in het licht, in gemeenschap, in de goedkeuring van de Heer. Paulus zegt: 'Het woord is betrouwbaar en alle aanneming waard;' zodat onze harten doordrongen worden van de zekerheid van deze waarheden en vervuld worden met geloof ten opzichte van de trouw van God aan Zijn beloften.

Deze zekerheid, die van de hemel tot ons komt, is oneindig kostbaar, terwijl we wandelen in een wereld van tegenvallers en teleurstellingen, die niets voor het hart opleveren, waar alles onbestendig is. Alleen de dingen van God zijn

bestendig en Zijn beloften onbewegelijk. God geeft ons zekerheden voor de wandel in de woestijn. Zijn hulp kan niet falen en de belofte van het toekomstige leven vervult onze harten met hoop en vreugde. Alles wat van Hem is, is zeker. Het Woord dat zich met zekerheid laat gelden, stelt zich aan ons voor met al Zijn gezag, omdat het de waarheid is. God spreekt en onderwijst ons. Vers 9 heeft betrekking op alles wat God ons zegt en onderwijst, net zoals op al zijn beloften. De geloofswandel is God geloven en rustig vertrouwen op wat Hij zegt.

Vers 10 – 14

‘want hiertoe arbeiden wij en strijden wij, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Onderhouder is van alle mensen, het meest van de gelovigen. Beveel deze dingen en leer ze. laat niemand je jeugdige leeftijd verachten, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof, in reinheid. Houd aan met het voorlezen, het vermanen en het leren, totdat ik kom. Verwaarloos niet de genadegave in je, die je gegeven is door profetie met oplegging van de handen van de gezamenlijke oudsten.’

Arbeid en smaad zijn de samenvatting van een trouw leven voor de Heer, van een wandel achter de Heer aan, die op deze aarde gewerkt heeft (Joh.5:17 en die veracht en verworpen is door de mensen. De dienstknecht is niet meer dan zijn Heer. (Joh.15:20) Deze arbeid en smaad zijn het gevolg van de hoop op de levende God, altijd in staat om Zijn beloften te verwerkelijken. God is niet alleen de God Heiland, Hij is ook de onderhouder van de gelovigen, ja zelfs van alle mensen. Het geloof erkent, dat God in Zijn liefde voor ons zorgt, onophoudelijk. Dat Hij onze weg bereidt iedere avond, elke morgen en in al onze noden voorziet. In Handelingen 14:15 geven de apostelen een getuigenis en zeggen: ‘en verkondigen u dat u zich van deze nietige goden moet bekeren tot de levende God, die de hemel, de aarde, de zee en alles wat daarin is, heeft gemaakt.’ ‘hoewel Hij Zich niet onbetuigd heeft gelaten in goeddoen, door u uit de hemel regen en vruchtbare tijden te geven en uw harten te vervullen met voedsel en vreugde.’ In Hebrëeën 1:3 wordt gezegd: ‘die alle dingen draagt door het woord van zijn kracht.’ In Romeinen 5:11 roemen wij in God.

Paulus zegt tegen Timoteüs: 'Beveel deze dingen en leer ze.' Terwijl hijzelf een voorbeeld voor de gelovigen moest zijn. De uiterlijke dienst moet in overeenstemming zijn met de innerlijke toestand.

Vers 15 – 16

'Behartig deze dingen, leef daarin, opdat aan allen duidelijk wordt dat je vorderingen maakt. Geef acht op jezelf en op de leer; volhard in deze dingen, want door dit te doen zul je zowel jezelf als hen die je horen, behouden.'

De dienstknecht moet bezig zijn met de dingen van God. Hij moet er helemaal in zitten. Hij moet opgevoed worden, zoals Paulus in vers 6 zegt. Dit is wenselijk voor alle kinderen van God. Wij zouden altijd de belangen van de Heer en Zijn heerlijkheid moeten zoeken. Met ijver, zoals Nehemia in de opbouw van de muur. Daar zou een duidelijk getuigenis van uitgaan tot eer van de Heer. De dienst zou de vrucht zijn van een hart, dat gelukkig is, de Meester te mogen dienen. De Meester geeft dan alle middelen om deze dienst tot Zijn heerlijkheid te volbrengen. Paulus zegt dan ook tegen Timoteüs: 'Geef acht op jezelf en op de leer.' De leer heeft geen waarde, als hij, die leert niet in praktijk brengt wat hij zegt. Men moet eerst christen zijn voordat men dienstknecht is. Eerst God in zich hebben, daarna de openbaring van God door de dienstknecht. In Romeinen 1:9 diende Paulus God in zijn geest, voordat hij Hem in het openbaar diende. De dienstknecht moet al het gewicht van de heilige leer en de waarheid op zijn hart en geweten voelen. Als die oefening ontbreekt is er geen evenwicht. De waarheid van God is niet een theoretische waarheid. Zij doet leven en doodt in ons wat gedood moet worden en voedt wat gevoed moet worden. De woorden van onze lippen moeten uit de grond van ons hart komen door de kracht van de Heilige Geest.

Timoteüs moest dit doen en er in volharden. Zodoende zou hij zichzelf en anderen de hoorden behouden. De invloed van de dienstknecht moet werken met het oog op het heil van anderen. Als die invloed niet op die manier werkt, zal het gevolg zijn, dat zij die horen, struikelen. Petrus viel in een verkeerde leer en Paulus berispt hem in tegenwoordigheid van allen (Gal.2:14) Iemand meeslepen op een verkeerde weg kan het volledig verval betekenen voor hem en de verstrooiing van de schapen.

Hoofdstuk 5

Vers 1 - 17

'Pak een oudere man niet hard aan, maar vermaan hem als een vader, de jongeren als broers; de oudere vrouwen als moeders; de jongere als zusters, in alle reinheid. Eer de weduwen die werkelijk weduwen zijn; maar als een weduwe kinderen of kleinkinderen heeft, laten dezen eerst leren aan hun eigen huis godsvrucht te tonen en hun voorouders vergelding te doen, want dit is aangenaam tegenover God. Wie nu werkelijk weduwe is en alleen staat, heeft haar hoop op God gevestigd en volhardt in de smekingen en de gebeden nacht en dag; maar wie in genotzucht leeft, is levend dood. En beveel deze dingen, opdat zij onberispelijk zijn. Maar als iemand voor de zijnen en vooral voor zijn huisgenoten niet zorgt, heeft hij het geloof verloochend en is erger dan een ongelovige. Laat een weduwe worden ingeschreven als zij niet minder dan zestig jaar oud is, de vrouw van een man is geweest en getuigenis heeft door haar goede werken: als zij kinderen opgevoed, als zij gastvrijheid bewezen, als zij de voeten van heiligen gewassen, als zij aan verdrukten hulp verleend, als zij zich op alle goed werk toegelegd heeft. Maar wijs jongere weduwen af; want wanneer zij zich in zinnelijkheid tegen Christus keren, willen zij trouwen en zijn schuldig, omdat zij hun eerste geloof verworpen hebben. En tevens leren zij ook in ledigheid rond te gaan bij de huizen, en niet alleen in ledigheid, maar ook babbellachtig, bemoeiziek, sprekend wat niet behoort. Ik wil dan dat jongere weduwen trouwen, kinderen krijgen, hun huis besturen, de tegenstander geen enkele aanleiding tot lasteren geven. Want sommigen hebben zich

al afgewend, de satan achterna. Als een gelovige man of vrouw weduwen heeft, laat deze hun hulp verlenen; en laat de gemeente er niet mee belast worden, opdat deze hulp kan verlenen aan hen die werkelijk weduwen zijn.'

Dit hoofdstuk behandelt dat wat uiterlijk is. Wij vinden er geen openbaringen van geestelijke orde, maar de manier waarop men zich uiterlijk moet gedragen in het huis van God.

De Heilige Geest wijst erop dat men voorzichtig moet handelen in het berispen en vermanen. In de familie van God moeten de afstanden tussen de ouderen en jongeren gehandhaafd blijven door de laatst genoemden. De liefde handelt niet onwelvoeglijk. De Geest zal de geestelijke tact geven, die een ieder zal leiden om te handelen tot eer van de Her in moeilijke kwesties. De schoonheid van de gevoelens van God wordt in deze verzen gezien. Deze schoonheid zou bij de Zijnen gezien moeten worden. Bij de kinderen van God zou altijd een mengeling van vrijheid en vrees moeten zijn. God kent de dwaasheden van het natuurlijke hart. Hij ziet alle gevaren en altijd voedt Hij op of handhaaft Hij de morele scheidsmuur; de reinheid, om het natuurlijk hart tegen te houden, dat zich zou willen voorstaan op christelijke en geestelijke rechten, om daardoor te vergeten wat past in de tegenwoordigheid van God naar morele normen. Kameraadschap en het vergeten van de afstanden leidt tot losbandigheid en te vrij onderling verkeer. De Heer zal ons altijd op dit verheven terrein houden in de voorkomende gevallen dat wij in verbinding komen met leden van de gemeente. Aan de ene kant moeten wij ons zelf wantrouwen, aan de andere kant, vreze Gods, en zorg om een ieder te geven, wat hem verschuldigd is.

Wat de weduwen betreft, vraagt de Heilige Geest onze aandacht en onze geestelijke gezindheid in het onderscheid, dat men moet maken tussen haar, die echt weduwen zijn en haar, die dat niet zijn. Men bewijst geen liefdadigheid zonder onderscheid. Afwezigheid van onderscheid in de uitoefening ervan, kan onrust en wanorde in de gemeente veroorzaken. Men loopt het gevaar, het kwaad aan te moedigen. De uitoefening van de liefdadigheid zonder onderscheid is tegengesteld aan de eer van God en aan het welzijn van de heiligen. De gelovigen moeten diep geoefend worden, bij het licht van het Woord om te weten, hoe te handelen in een bepaald geval. Handelen zonder onderscheid is ongehoorzaam zijn aan de Heer. In het geval van de weduwen, is het naar de gedachte van de Heer, dat weduwen die niet echt weduwen zijn,

niet door de gemeente ondersteund moeten worden, maar door hen die er mee belast zijn.

Het onderzoek naar wat echt een weduwe is, moet aantonen, dat ze, voordat ze profiteert van de christelijke liefdadigheid, met God heeft geleefd. Dat God een plaats in haar leven had. Dat is waar voor alle daden, die het leven van de gemeente betreffen.

Wij moeten niet alleen ons hart laten spreken. God daarentegen spreekt zo, dat het geweten en het hart van allen wordt bereikt. Niet, omdat men onder de genade leeft maar in het wilde weg in de gemeente handelen en voldoen aan het vlees in naam van de christelijke liefdadigheid. De uitoefening van de liefdadigheid moet hem, die er het voorwerp van is, niet voor de gave brengen, maar voor God, in verbinding met God. Zo is het met alle dingen. Vrijgevigheid die een ziel van God aftrekt, is een kwaad.

God toont aan in deze verzen, dat de stoffelijke zaken een teer onderwerp zijn en dat de liefde niet gescheiden moet worden van de waarheid. Blinde, ondoordachte en onordelijke vrijgevigheid heeft dikwijls kwaad gedaan in de gemeentes.

Aan de ander kant worden de natuurlijke familiebanden op elkaar aangewezen. Als iemand weduwen heeft moet hij ze bijstaan. Niet doen zoals de Farizeeën in Matteüs 15:5. De liefde moet ten grondslag liggen van deze betrekkingen. (1Joh.4:20) Het christendom toont zijn kracht in het alledaagse leven, in de natuurlijke banden, die God heeft geschapen. Elke band schept verplichtingen en deze plichten volbrengen, is God eren. Een plicht is iets, dat wat kost. Zich onderwerpen aan een plicht, wat het ook kost, is een goede tucht, waarvan God zich bedient, om ons goed te doen. Familiebanden scheppen gebiedende en absolute plichten. Die plichten miskennen, onder wat voor voorwendsel ook, is ongehoorzaam zijn aan God, zelf met de smoesjes van de Farizeeërs uit Matteüs 15. Zij zeiden, dat, wat zij aan hun ouders hadden kunnen geven, zij aan God gaven. Als men aan zijn ouders ongehoorzaam is, kan men niet zeggen, dat men een trouwe broeder is. Het geloof verloochenen, is het onderwijs van het Woord van God verloochenen, dat de banden, die God geschapen heeft, op hun ware plaats stelt.

Vers 17 - 18

‘Laat de oudsten die goed besturen, dubbele eer worden waard geacht, vooral zij die arbeiden in woord en leer; want de Schrift zegt:’ Een dorsende os zult u niet muilbanden’, en:’ De arbeider is zijn loon waard.’

In vers 17 zien wij de houding, die men moet aannemen tegenover oudsten, die door God zijn aangesteld en die ‘goed besturen’ en het welzijn van de kudde op het oog hebben en zich daarop allerlei manieren op toe leggen. Men moet ze dubbele eer waardig keuren en ze niet verhinderen om hun dienst te doen. Dat wil niet zeggen dat een oudste onfeilbaar is, maar een falen, trekt de noodzakelijkheid om oudsten te hebben niet in twijfel. Men vraagt zich wel eens af, of de broeders en zusters zich wel genoeg bewustzijn van het belang van oudsten in de gemeente. Soms hoort men spreken, alsof allen, zelfs pasbekeerden, die aan de Tafel van de Heer gekomen zijn, geschikt zijn om te oordelen in de een of andere zaak, even goed als een broeder, die de Heer het karakter van oudste heeft gegeven. Soms laat men zelfs personen, die niet in gemeenschap wandelen hun oordeel geven over de een of andere zaak, die het leven van de gemeente betreft. Dat is een volledige omverwerping van de gedachte van God.

Het is te wensen, dat er in de gemeenten broeders zijn, met het karakter van oudste. Broeders, die het vertrouwen hebben, die op de bres staan, handelend en sprekend, zoals de Heer het hun geeft te doen. Gemeenten waar dergelijke broeders zijn, zijn gelukkige gemeenten, die wandelen in goede orde. Er bestaat niets mooiers dan een gemeente, die zo wandelt, maar er is niets erger, dan een gemeente, waar wanorde heerst in geest en in de daden.

Alle oudsten hoeven niet noodzakelijkerwijs te leren. Het woord besturen wil zeggen, voorgaan, het voorbeeld zijn. (1Petr.5:3) De dubbele eer aan de oudsten verschuldigd is de morele eer en de stoffelijke hulp, volgens de verzen die volgen. Het past voor de oudsten, die hun taak op een heel bijzonder manier vervullen, dat zij omringd worden met alle genegenheid en achting, die hoort bij elke dienst voor de Heer. (1Thes.5:12) Het is belangrijk, dat zij zich gedragen weten door de gebeden en de gemeenschap van de heiligen en dat voor het welzijn van de gemeente. Het is gemakkelijk een broeder te eren, die alleen maar prettige en aangename dingen zegt. Maar als een oudste verplicht is te waarschuwen, taken te vervullen die niet aangenaam zijn, moet

men ze toch eren en achten naar Gods gedachte. Het gaat er niet om een blind vertrouwen te hebben in de oudsten, want onmiddellijk daarna, wordt de veronderstelling geopperd van een falen van hun kant.

Vers 19 - 20

‘Neem tegen een oudste geen beschuldiging aan, tenzij onder twee of drie getuigen. Stel hen die zondigen in tegenwoordigheid van allen aan de kaak, opdat ook de overigen vrees hebben.’

In vers 19 krijgen we een les in voorzichtigheid, in gezond verstand, over het geloven wat we horen, het voor God te overwegen, voor dat we het voor waar houden. Er zijn veel dingen, die we in onze harten moeten begraven. Toch gaat het er niet om de zonde ten onrechte te bedekken. Alles moet zijn plaats hebben. In Leviticus 4:1-12 was de zonde van de priester ernstiger en had een langer en meer samengestelde plechtigheid nodig, dan de zonde van een gewoon mens. Als er kwaad is bij een broeder, zelfs bij een oudste of bij een zuster, worden de dingen geopenbaard en geoordeeld en dat op een des te ernstiger wijze, als de broeder of de zuster meer op de voorgrond staan in de gemeente en hun kennis groter is.

Men ziet hier in het geval van een oudste, dat, na het getuigenis van twee of drie, er een openbare berisping moest plaats hebben op een heel ernstige manier. Als de rechten van de Heer op het spel staan, zodat de hele kudde kan worden meegesleept, moet men niet terugtreden, maar zo handelen, dat God verheerlijkt wordt en dat er een heilige vrees (de vreze Gods; de godsvrucht) in het hart van allen komt.

De zonde van een enkele heeft gevolgen voor anderen (broeders en zusters) en soms voor de hele gemeente. Als het Woord de ernst van deze onderwijzingen onderstreept, gebeurt dit, omdat God er welgevallen in heeft, om ons gelukkig te zien. Dat zullen we alleen zijn. Op voorwaarde, dat we van heel dichtbij de onderwijzingen van het Woord opvolgen.

Vers 21

‘Ik betuig voor God en Christus Jezus en de uitverkoren engelen, dat je deze dingen onderhoudt zonder vooroordeel, zonder iets te doen uit partijdigheid.’

Paulus betuigt Timoteüs (en daarmee ook ons) om deze dingen te onderhouden. Hij betuigt hem voor drie getuigen: God, Christus Jezus en de uitverkoren engelen. Wij moeten er voortdurend aan denken, dat deze drie getuigen voortdurend kennis nemen van alle bijzonderheden van het leven van de Gemeente. Dat zij daar altijd aanwezig zijn, al is het ook onzichtbaar voor onze ogen, maar ze slaan alles gade, wat daar gebeurt en ook de toestand van onze harten. De verwerkelijking van de tegenwoordigheid van God, zou onze voortdurende zorg moeten zijn. Alle kwesties zouden hiertoe teruggebracht moeten worden: ‘Wat denkt God daarvan? Wat vereist de heerlijkheid van God?’ De tegenwoordigheid van God, verwerkelijkt in de samenkomst, geeft een zuiverheid, een heilige vrees, onderscheiding en moreel gewicht, dat ons bewaart om de dingen partijdig te behandelen.

Dat vereist geloof, oefening van het hart, godsvrucht en zelfoordeel. Partijdigheid, partijgeest, (Fil.2:3) het aanzien van personen hebben veel getuigenissen geruïneerd. Als men in een gemeente aan de een of de ander toegeeft. Als men een of andere zaak toelaat, omdat men een van onze vrienden dat heeft gedaan, wordt de eer van God terzijde gesteld en deze gemeente is niet meer de pilaar en grondslag van de waarheid. Er is veel morele moed nodig om niets te doen uit partijdigheid. Wij hebben het voorbeeld van onze Heer, die de waarheid heeft gehandhaafd tot in de dood. Wat een geestelijke kracht en orde naar Gods gedachte zou er in de gemeente zijn, als de broeders en zusters meer verwerkelijkten de tegenwoordigheid van God in hun leven. Een tegenwoordigheid, die ze niet te beïnvloeden zou maken, voor alles, wat niet van God is, vooral niet wat niet van de Heer is.

Vers 22

‘Leg niemand snel de handen op en heb geen gemeenschap met de zonden van anderen; houd je rein.’

Paulus vermaant Timoteüs tot voorzichtigheid, om zich niet te verbinden met iemand op een lichtzinnige wijze en zich één te maken met zijn arbeid. Want dat stelt de oplegging van de handen toch voor. Men moet er wel zeker van zijn, dat die arbeid een werk van God is. En deze oproep tot voorzichtigheid, tot bezadigdheid, tot wijsheid, tot geestelijk onderscheid, kan op veel dingen worden toegepast. In Handelingen 13:3 wordt de oplegging van de handen voorafgegaan door vasten en bidden. In Handelingen 6:6 ook. Tegenwoordig wordt de oplegging van handen niet meer toegepast. Het gaat om de morele en geestelijke toepassing ervan. Het voornaamste, bij elke gelegenheid en vooral als het om de dienst gaat, is afhankelijk te zijn van de Heer. Als men de dingen op een lichtzinnige manier doet. Als men zich verbindt met iemand, zonder geestelijk onderscheid, is het mogelijk, dat men deel neemt aan de zonde van anderen. Men kan zich niet alleen verontreinigen door daadwerkelijk aan het kwaad mee te doen, maar ook op een passieve manier, door zonder onderscheid goed te keuren.

Dit vers is van toepassing op het leven van de gelovige, in zijn zaken, in zijn verbindingen met de wereld, in de dienst en in alles, wat zijn leven aangaat. 'laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest, en de heiligheid volbrengen in de vrees van God.' (2Kor.7:1) Dat is een belangrijke aanbeveling voor ons allemaal en vraagt een voortdurende waakzaamheid en een leven dichtbij de Heer. Die uitdrukking: 'laten wij onszelf reinigen' heeft niet alleen de praktische heiligheid in morele kwesties en gewoonten op het oog. Maar het handhaven van de gezonde leer en de afzondering van wat niet de gezonde leer is.

Vers 24 – 25

'Van sommige mensen zijn de zonden tevoren openbaar en gaan hun voor in het gericht; maar bij anderen volgen zij. Evenzo zijn ook de goede werken tevoren openbaar en die waarmee het anders is, kunnen niet verborgen blijven.'

Dit vers rechtvaardigt de voorzichtigheid die Paulus voorhield aan Timoteüs. Als men lichtzinnig handelt, loopt men het gevaar zich te verbinden met boze werken, die op hun tijd geopenbaard zullen worden, of dat nu is in het

tegenwoordige leven of later. Er zijn personen, van wie de zonde voorgaat op de weg van het oordeel. Er zijn anderen, van wie de zonden niet voor het oog van allen verschijnen, maar later voor de rechterstoel van Christus. Alles zal in ieder geval geopenbaard worden. Zo zal ook al het goede, dat voor de Heer in het verborgen gedaan is, op het juiste ogenblik geopenbaard worden.

Als wij meer geestelijk gezind, meer geoefend voor God waren, dan zou het kwaad sneller geoordeeld of sneller geopenbaard worden. Het feit, dat een kwaad lange tijd kan bestaan zonder geoordeeld of geopenbaard te worden, bewijst de grote geestelijke en morele zwakheid.

Wij moeten heel kalm met God wandelen. Over onszelf waken en voorzichtig en wijs zijn in elke daad, die de heiligen betreft, er ook voor wakend, dat geen vooringenomenheid, geen andere gedachte, dan die van de eer van de Heer en de wens tot welzijn van allen, ons bezielt. Voor ons gaat het er altijd om, te zoeken, wat God denkt en wat Hij wil. Ons voorrecht is het, van te voren al het licht te genieten, waarin we eenmaal ons zullen bevinden. De heiligheid, die wij geroepen worden op aarde te openbaren, is dezelfde als die, welke wij in de hemel zullen openbaren. (1Joh.4:17) Daarboven zal het tot in eeuwigheid zijn, in volmaaktheid, op aarde is het slechts een gedeeltelijke verwerkelijking, maar het is dezelfde heerlijkheid. (1Thes.3:13)

Er bestaat gevaar een schone schijn na te streven en ons met die schijn tevreden te stellen. God wil werkelijkheid in de innerlijke mens. Als er onder de schone schijn, verborgen verkeerde dingen zijn, dan zal er een dag komen, waar niets dat kwaad is verborgen zal blijven. (2Kor.5:9) Als wij de tegenwoordigheid van God niet verwerklijken, wennen wij er aan, om te spreken en te handelen zonder deze tegenwoordigheid en het zal uitlopen op een val, waaruit een verlies voor allen voortkomt.

Hoofdstuk 6

Vers 1 – 6

‘Laten allen die onder het slavenjuk zijn, hun eigen meesters alle eer waard achten, opdat de naam van God en de leer niet gelasterd worden. En laten zij die gelovige meesters hebben, hen niet verachten omdat zij broeders zijn, maar hen des te meer dienen, omdat zij die deze goede dienst ontvangen, gelovigen en geliefden zijn. Leer en vermaan deze dingen. Als iemand een andere leer brengt en zich niet voegt naar de gezonde woorden van onze Heer Jezus Christus en de leer die overeenkomstig de godsvrucht is, die is opgeblazen en weet niets, maar lijdt aan twistziekte en woordenstrijd, waaruit afgunst ontstaat en twist, lasteringen, kwade vermoedens, voortdurend geruzie van mensen die verdorven zijn in hun denken en van de waarheid beroofd zijn, die menen dat de godsvrucht een winstbron is. Nu is de godsvrucht met tevredenheid inderdaad een grote winst;’

Dit hoofdstuk bevat gezegende onderwerpen en de apostel geeft ons kostbare lessen, als hij spreekt over slaven onder het juk. In de nieuwe schepping is geen Jood, Griek, slaaf of vrije. Allen zijn één in Christus Jezus. (Gal.3:28) Dat zal in de toekomstige heerlijkheid volmaakt verwerkelijkt worden. Maar tot aan de komst van de Heer, worden wij opgeroepen te getuigen van Hem op de plek waar wij ons op aarde bevinden en op de plaats die wij innemen. Alles moet gedaan worden met het oog op de Heer Jezus en tot Zijn eer. Hier op aarde zijn gelovigen, die slaven zijn en de vermaningen die tot hen gericht worden hebben een algemene strekking voor alle heiligen. Wij zijn allen slaven van

Christus en wij moeten in alle dingen de leer van onze God versieren. (Tit.2:10) Dat is heel belangrijk, want het gaat om de eer, die aan God en aan de gezonde leer verschuldigd is.

De gehechtheid van het hart aan de Heer, met ontzag voor Zijn rechten en gezag, terwijl we aan Zijn voeten zitten en leven uit Hem en voor Hem, zal de dienstknechten veroorloven hun meester alle eer waardig te achten. (Kol.3:22; 1Petr.2:18; Ef.6:5) Wij moeten nederigheid wandelen (Jac.1:9) Daarvoor hebben we de kracht van God nodig, of wij nu meester of dienstknecht zijn. De hoofdzaak en de moeilijkheid is: Christus te laten zien. Wij moeten dichtbij Christus leven, dan zullen we in staat zijn, door de Heilige Geest, om verdraagzaam te zijn in wat we moeten verdragen van onze meesters. Ook bij de verkeerde en ze alle eer waardig te achten niet alleen op een uiterlijke manier, maar uit de grond van ons hart op een oprechte wijze.

God kijkt naar de beweegredenen, die ons laten handelen en Hij wil waarheid in ons binnenste. Wij moeten God dienen in de plaats, waarin wij waren, toen we werden geroepen. (1Kor.7:20) God kan ons op een andere plaats brengen, maar wij moeten onderworpen zijn 'in de Heer' (1Kor.7:22) en op God zien en op Zijn wil in de veranderingen in ons leven. In alle dingen moeten wij Christus openbaren in ons leven. Het beroep, dat wij uitoefenen, de omgeving, waarin wij leven, moet vanuit dit gezichtspunt bekeken worden. (zie vers 8)

In algemene zin, is het gemakkelijker de Heer te dienen in een nederige positie, van onderdanigheid, dan in een hogere positie. In zekere zin kan men zeggen, dat men meer godsvrucht nodig heeft in een hogere positie, om de wereld niet te vrezen en de contacten met de wereld; zodat we, als de een of andere weg inslaan, dat alles voor God moeten overwegen. Daar wordt de kracht van het leven van God openbaar. De Heer is de volmaakte dienstknecht geweest. Hij heeft de gestalte van een slaaf aangenomen. De vermaning moet worden verbonden met de persoon van de Heer. Wij moeten altijd de tegenwoordigheid van de Heer verwerklijken in de vervulling van onze dagelijkse taak. Zelfs als we miskend of verkeerd begrepen zouden worden door de wereld. Wij moeten het gevoel van onze eigen zwakheid hebben, om sterk te zijn met de kracht van God. Dat kan alleen verwerklijkt worden in de zelfverloochening om met Christus vervuld te worden. (2Kor.12:10) Misschien dat dit onopgemerkt blijft door de mensen zelfs door broeders, maar de Heer zal verheerlijkt worden en Zijn goedkeuring is voldoende.

Aan het einde van vers 2 vermaant Paulus Timoteüs om deze dingen te leren en te vermanen. De stof van dit leren en vermanen was de inhoud van de hele brief, waarin de gezonde leer en de gezonde woorden zo'n grote plaats innemen. Wat zo'n groot belang geeft aan deze leer en deze woorden, is, dat ze gezien worden als woorden van de Heer zelf. Dat is de leer, die naar de godsvrucht is. Die godsvrucht wordt altijd gevoed en onderhouden door de Heer. (1Kor.14:37) De gezonde leer en het gezonde onderwijs geven altijd eer aan de persoon van de Heer en de Vader. Er is maar één Heer, één enkele ware leer, één soort gezonde woorden naar de Schrift. De apostel zegt dan ook in vers 3, dat als iemand een ander onderwijs geeft, dan is die opgeblazen en weet niets. Een ander onderwijs kan alleen maar menselijke dingen naar voren brengen, de eigenwil van de mens en de gedachten van het vlees. Dat werkt niet mee en kan ook niet meewerken tot eer van de Heer. Dat verbindt de ziel van de gelovigen niet aan eeuwige waarheden, aan de Heer. De zielen worden teruggebracht tot aardse dingen. Tot dingen, die voorbijgaan en het christendom wordt hierdoor verzwakt, veranderd en bedorven.

Twee dingen zijn vereist voor gezond onderwijs:

- het gezag van de Schrift,
- en het moreel gezag van hem, die onderwijst.

Zij, die naar het gezonde onderwijs luisteren, moeten zich aan dit onderwijs onderwerpen, dat bekleed is met goddelijk gezag. Een vast teken van godsvrucht is deze onderwerping aan het onderwijs van de Heer. Men kan zich voorstellen dat Timoteüs in het volbrengen van zijn dienst naar de aanwijzingen van de apostel, tegensprekers is tegengekomen. Hij had het dan ook nodig aangemoedigd te worden, en de verzen 3, 4 en 5 waren zeker een bemoediging voor hem. Als het onderwijs in de praktijk wordt toegepast, stoot men zich aan alle beweegredenen van het natuurlijk hart. Als men zich beperkt tot abstracte of algemene bewoordingen, is de hele wereld het met u eens. De bron van alle dwalingen wordt aangewezen in vers 5. Deze dwalingen worden geleerd door mensen met een bedorven gemoed en die van de waarheid zijn beroofd. Maar volgens 1Petr.1:13 en 14 moeten we de lendenen van ons verstand omgorden, nuchter zijn en volkomen hopen op de genade die ons gebracht wordt bij de openbaring van Jezus Christus. Als kinderen van de gehoorzaamheid niet gelijkvormig zijn aan de begeerten van vroeger in onze onwetendheid.

Wij moeten ons herinneren, dat de waarheden van het evangelie, eenvoudige waarheden zijn, maar die wel diep en groot zijn. Dat alles wat we weten, wij dat weten door openbaring. Wij kunnen alleen weten wat God ons heeft laten weten. Onze kennis is niet de vrucht van onze eigen inspanning, maar een gave van de genade van God, door de werking van het Woord en de Geest. Er is een zekere kennis, zelfs een duidelijke kennis van de christelijke waarheden, die opblaast en trots maakt. (1Kor.8:1) Maar er is ook een kennis, die ons verheft en nooit opblaast, dat is de praktische kennis van de Heer en deze kennis hebben we wezenlijk nodig.

Wij moeten de gedachte van de Heer willen leren kennen, niet om ons daarop te beroemen, maar om ons er aan te onderwerpen. Het belangrijkste is niet, wat wij denken of zeggen, maar wat God denkt of zegt. Wij moeten het Woord in ere houden en ons onder Zijn gezag stellen. Daarin vinden wij de gedachte van God geopenbaard. Het middelpunt van het Woord is de persoon van Christus. Daarom wordt het de leer die naar de godsvrucht is, genoemd. (3) De mensen, die zich niet aan het Woord onderwerpen, die zich niet aan dit gezonde onderwijs onderwerpen, kunnen wel de schijn, de vorm hebben van godsvrucht, maar ze hebben de kracht ervan verloochend. (2Tim.3:5) Zij menen, dat de godsvrucht een gewin is. (5)

De apostel toont ons, dat de godsvrucht zelf een gewin is, een echt voordeel is waarbij de tevredenheid van geest aan toegevoegd wordt. De ziel, die in godsvrucht leeft, leert alles van God te verwachten en is gelukkig en tevreden, met wat de Vader, van wie zij de liefde kent, haar geeft. In Filippi 4:11 zegt de apostel, dat hij geleerd heeft tevreden te zijn in de omstandigheden, waarin hij zich bevindt. In vers 10 had hij eerst gezegd, dat hij zich zeer verblijd had in de Heer. Het voortdurende contact, de voortdurende gemeenschap met de Heer in de verschillende omstandigheden, waarin hij zich bevond, werkte in hem de innerlijke tevredenheid die hem in staat stelde anderen te vermanen. Op die manier kon hij gaan door verschillende omstandigheden, hetzij overvloed, hetzij gebrek te lijden, met altijd dezelfde vreugde in de Heer.

Vers 6 – 10

'Nu is de godsvrucht met tevredenheid inderdaad een grote winst; want

wij hebben niets in de wereld ingebracht, omdat wij er ook niets uit kunnen wegdragen. Hebben wij echter voedsel en kleding, dan zullen wij daarmee tevreden zijn. Maar wie rijk willen worden, vallen in verzoeking en in een strik en in vele onverstandige en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang. Want de geldzucht is een wortel van alle kwaad. Door daarnaar te streven zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord.'

Aan het einde van deze brief richt de Heilige Geest zich tot ons allen, arm of rijk, om ons te laten zien wat ons hart moet besturen. Hij toont ons, hoe door, de kracht van God, de harten van armen en rijken eensgezind kunnen zijn. Het is heel moeilijk voor een arme, om niet te willen zijn als een rijke en voor een rijke is het moeilijk te willen zijn als een arme. Voor beide is de plaats even gevaarlijk, als de kracht van God, de vleeselijke verlangens van de een, niet laat zwijgen en het vlees niet voor dood laat houden, voor de rijke. Dikwijls wordt rijkdom in het Woord voorgesteld als een voorwerp van afgoderij. De rijkdom, het goud, hebben een onverklaarbare macht over het hart van de mens. Het feit ligt er. De christen, hetzij arm, hetzij rijk, moet luisteren naar wat de Heer zegt en wordt dikwijls herhaalt over deze rijkdommen. Als de Heer iemand rijkdommen heeft toevertrouwd, zal Hij hem rekenschap daarover vragen, als van een talent, dat Hij hem heeft toevertrouwd. De rijke heeft de kans zijn goud te veranderen in hemelse rijkdommen, naar het Woord van Lukas 16. Wij worden gewaarschuwd voor twee gevaren:

- rijk willen worden;
- ons vertrouwen te stellen op de rijkdommen en haar onzekerheid.

Als ons hart in gemeenschap leeft met de Heer, als hij van Hem geniet, zal hij bewaard worden voor deze beide gevaren. Het belangrijkste om over na te denken is, de plaats, die Christus in ons hart en leven inneemt. De Heer weet, wat er op de bodem van het hart is. Wie met Hem leeft, wie van Hem geniet, is oneindig rijker dan hij, die achter de aardse rijkdommen jaagt. (Spr.10:22; 2Kor.8:9)

Rijkdommen zijn een gevaar, dat wordt vaak in het Woord onderstreept, omdat zij het hart van de Heer en van God verwijderen. Dat was het geval bij de rijke jongeling. (Matt.19:22) Judas had het geld lief. (Matt.27:5) In Mattheüs 6 zegt de Heer zelf tegen ons dat we niet twee heren kunnen dienen; God en de

rijkdommen en behandelt heel het probleem van voedsel en kleding. Het geld is een god, die in de tegenwoordigheid van de Her niet kan bestaan. In vers 10 staat heel treffend de uitdrukking 'geldzucht is een wortel van alle kwaad.' Een wortel in de grond brengt scheuten voort, die blijft niet onwerkzaam, ze sterft niet.

Gelukkig vinden we in de Schrift voorbeelden van mensen, die hun goederen gebruikt hebben naar Gods gedachte. Boaz, die de erfenis van Elimelech terugkoopt. Barzillai, die zijn rijkdommen heeft gebruikt om de soldaten van David te voeden en te kleden. (2Sam.19:31) De Sunamitische, die de kamer voor Elisa heeft laten maken. (2Kon.4:10)

Het kwaad, dat hen beloert, die rijkdommen willen hebben, loert ook, in het voorbijgaan gezegd, hen die verstandelijke rijkdommen willen verkrijgen. (Spr.23:4) Zij verlaten het gezegende terrein van het geloof, zoals zij die rijk willen worden in de aardse goederen. Uit liefde tot aardse rijkdommen verliest diegene de weg en de praktijk van het christelijk leven, de vreze Gods, de tegenwoordigheid van God uit het oog. Hij staat niet vijandig tegenover het christelijk leven en leer, maar is de weg kwijt. Iemand die weggezonden is in de aardse rijkdommen is afgedwaald van het geloof. Hij wandelt niet meer als christen. De dingen van God, de dingen die van boven zijn, hebben voor hem alle smaak verloren. Ze hebben zijn interesse niet meer. Hij heeft Christus niet meer lief. Hij heeft niet meer de tijd en de lust om zich met de dingen die van boven zijn, bezig te houden. De dingen van de wereld houden zijn gedachten bezig. Hij gaat niet meer op de weg van het getuigenis.

Laten wij leven in gemeenschap met de Heer. Onze harten met Hem vervuld. Laten we genieten van Hem. Dat Hij de schat van ons hart is in ons hele leven en de verzoeking van de rijkdom zal geen uitwerking op ons hebben. Of we nu arm zijn of rijk, we zullen ons vertrouwen niet op de rijkdom stellen. Wij moeten ons niet van elkaar vervreemden omdat er verschillen zijn tussen gelovigen, wat de rijkdom betreft. Maar we moeten elkaar helpen in de liefde en de Heer altijd iets meer liefhebben. Dan zal ieder. Door de genade van God in zijn hart de gevoelens omdragen die passen bij zijn uiterlijke toestand en bij zijn omstandigheden. Het innerlijke is dan in overeenstemming met het uiterlijke. (Fil.4:11)

De positieve kant van het christelijke leven is: Christus in het hart, het voorwerp van alle genegenheid, van elke gedachte, van alle bediening, van elke dienst,

van elke groei. Dan zal alles wat God ons heeft toevertrouwd, een talent, of het nu van stoffelijke aard of van ander aard is, gebruikt worden voor de Heer. Daarover zal van ons rekenschap worden gevraagd.

Dicht bij God, is alles wat God ons geeft, tot eer van God. Maar ver van God, vervult al wat God ons geeft, onze harten. Dat verbergt God voor ons en wordt zo een valstrik. Wij moeten voortdurend waakzaam zijn om de gemeenschap met Christus te bewaren. Dat is niet gemakkelijk. Het ergste is als we niet meer zouden voelen, dat we de gemeenschap met Hem missen. Het is goed de verzen 9 en 10 in herinnering te houden, vooral in het geval, dat we een keus moeten maken van een plaats of positie. Dan moet men de dingen zien voor God en Hem ons laten besturen in de keus, die we moeten maken,

Vers 11

‘Maar jij, mens Gods, ontvlucht deze dingen en jaag naar gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding, zachtmoedigheid.’

Deze uitdrukking onderstreept het gevaar van de dingen die hierboven zijn beschreven, zelf voor een kind van God, als Timoteüs. Als je ergens voor vlucht, dan lijkt het erop dat het je achtervolgt en als je ergens naar moet jagen... ‘jaag naar gerechtigheid’ ... zijn dat dingen die de neiging hebben om ons te ontsnappen. We vinden deze twee houdingen ook terug in 2Tim.2:22. Ten opzichte van de dingen, die deze wereld besturen, kan het hart van de gelovige niet neutraal blijven. Hij moet ze de rug toe keren en dat blijven doen. In het geval van Judas zien we hoeveel invloed het geld op zijn hart had en dat nog wel in de tegenwoordigheid van de Heer en levend in Zijn nabijheid. In het geval van Bileam zien we de liefde tot het *‘loon van de ongerechtigheid’* een bron van geestelijk bederf. Het geld draagt er aan bij om de dingen, die God had gevestigd, te bederven. Dat is een afschuwelijke zaak.

De naam *‘mens Gods’* die aan Timoteüs wordt gegeven komt maar twee maal voor in het Nieuwe Testament en alleen in de brieven aan Timoteüs. In het Oude Testament vinden we die naam vele malen. De man Gods is een man, die God vertegenwoordigt, in tegenstelling met de mensen, die de aarde bewonen, zoals in Openbaringen staat. De Heer alleen heeft volmaakt,

absoluut, God op aarde vertegenwoordigd. Wanneer men de Heer Jezus zag, zag men al wat God is. Hij heeft de heerlijkheid van God zichtbaar gemaakt. De gelovigen zijn ook daartoe geroepen, dat is hun opdracht in de wereld. Maar hoe zwak verwerklijken we dat. In plaats van de dingen van de aarde te begeren, zou de gelovige er naar moeten verlangen een man Gods te zijn. Het christelijk leven, zelfs voor een man Gods, bestaat niet in het doen van grote dingen. Het bestaat in het ontvluchten van bepaalde dingen en om andere dingen na te jagen. De grond van de zaak is, het doen van wat goed is naar de gedachte van God in het leven van elke dag. De kracht en het leven van God zullen daar gezien worden in het leven van de gelovige. Grote dingen zullen volbracht kunnen worden, maar zij zullen, net zoals de gewone dingen van het alledaagse leven, het gevolg zijn van het leven en de kracht van God.

De apostelen, Paulus, Timoteüs waren gelovigen, mannen Gods, vóóordat ze apostelen, evangelisten, dienaars, enz. waren. Zij werden gezegend en hadden een merkwaardige kracht, een unieke dienst, omdat ze zorgvuldig met God wandelden. Vleselijke bevliegingen bestonden voor hen niet, maar zij leefden sober, met een gezond verstand in de tegenwoordigheid van God, met voorzichtigheid, in zelfoordeel, als ook in het wantrouwen van de dingen van de wereld en in het gevoel van het gevaar, dat zij opleveren en dat ononderbroken. Om een vijand te ontvluchten, zowel al om een goede zaak na te jagen, moet men voortdurend de lendenen omgord hebben en wandelen voor God. Geestelijke of morele onverschilligheid verhinderen het praktische christelijke leven zich te openbaren. Men kan niet onder voorbehoud genieten van de Heer. Men moet zich voortdurend in de godsvrucht oefenen. (4:7) We moeten de behoefte aan de Heer voortdurend verwerklijken en altijd waken. (Fil.3:12)

Tegenover de dingen, die wij moeten ontvluchten, vinden we daarachter onmiddellijk de dingen, die we moeten najagen. Er zijn er zes:

Gerechtigheid

Deze gedachte van de gerechtigheid, vinden we door het hele Woord van God. Het gaat niet om de gerechtigheid van God in Christus, die aan alle gelovigen is gegeven, aan allen, die geloofd hebben. Het gaat niet om de gerechtigheid, die ons het recht van toegang geeft in de tegenwoordigheid van God. Het gaat om de praktische gerechtigheid, die bestaat in het wandelen op een manier,

die rechtvaardig voor God is en daarom ook voor de mensen. De genade onderwijst ons om rechtvaardig te wandelen. (Tit.2:12)

Praktisch rechtvaardig zijn is beantwoorden aan alle eisen van onze verbinding met God. Daarom is er geen enkele rechtvaardige behalve Jezus Christus. (de Heilige en Rechtvaardige) De Heer alleen heeft, in zijn positie van mens op aarde, aan alle rechten van God beantwoord. Hij heeft de absolute praktisch gerechtigheid geopenbaard. Door Zijn werk en Zijn opstanding, deelt Hij ons de gerechtigheid mee en stelt ons in verbinding met God op het terrein van de nieuwe geboorte en met de nieuwe natuur, die ons gegeven is. Wij moeten nu wandelen in de gerechtigheid, d.w.z. beantwoorden aan de eisen van God in deze nieuwe betrekking door God geschapen tussen Hem en ons. Dat is de praktische gerechtigheid.

Wij moeten God in ons praktische leven eren in de verbinding waarmee wij staan tot Hem. Daarom, wandelend in nieuwheid van het leven, laten wij ons leiden door de Goede Herder, die ons in de rechte sporen leidt om Zijns Naam wil. (Ps.23:3) Dat wil zeggen, in paden, waarin God wordt geëerd en waar de zonde is uitgesloten. Het is duidelijk, dat deze zorg om God te eerbiedigen en te eren, in de verbinding, waarin Hij ons met Hemzelf heeft geplaatst, ook omvat het waarnemen van onze plichten tegenover alle mensen en in het bijzonder ten opzicht van gelovigen. Dat is een voortdurende oefening van elke dag en met hoeveel vrees en beven zouden wij dat in praktijk moeten brengen. Wij leven in een zo duistere wereld, dat wij het voortdurend nodig hebben voor God te staan om enigszins het gevoel te hebben van wat rechtvaardig is in Zijn ogen. Deze oefening is het fundament van een gelukkig leven, van een leven naar Gods gedachte. Net zoals de Heer, moeten wij alle dingen wegen in de weegschaal van het heiligdom en altijd de gedachte van God zoeken. Dat vereist een voortdurende waakzaamheid. Wij zijn nooit volmaakt rechtvaardig in de praktijk, maar normaal is, dat we opgroeien in de praktische gerechtigheid.

Het is opmerkenswaardig en ook onze aandacht waard, dat de apostel begint met deze deugd, die oproept tot innerlijke controle. In plaats van Timoteüs aan te zetten tot uiterlijke kenmerken, nodigt hij hem eerst uit tot deze innerlijke controle over zichzelf en om zich in een goede toestand te bewaren. Men moet het borstharnas van de gerechtigheid aandoen. Een onmisbaar onderdeel voor de strijd, waarover Paulus verder met Timoteüs over zal spreken. Het terrein is gevaarlijk, de vijand machtig. Zonder de praktische gerechtigheid is men van te

voren al verslagen. Hoe veel zijn gevallen in de strijd omdat ze dat onderdeel van de wapenuitrusting hebben vergeten! Als wij praktisch niet rechtvaardig leven en ons zelf niet oordelen, weet God dat, maar de vijand weet het ook.

De praktisch gerechtigheid bestaat in het wandelen in deze wereld op een rechtvaardige manier in het oog van God en daarom in de ogen van de mensen. Deze zorgvuldige wandel draagt ongetwijfeld vrucht voor de tegenwoordige tijd. God wordt verheerlijkt, de gelovige is gelukkig in zijn ziel, omdat hij de gemeenschap geniet met God en met de Heer. Maar wij weten ook, dat vruchten worden voortgebracht voor de eeuwigheid en gerechtigheden van de heiligen zullen een heerlijk sieraad voor hen vormen, als zij geopenbaard zullen worden met Christus. (Op.19:8)

De gelovige heeft van nu af het voorrecht, de dingen, de feiten, de daden, te beoordelen, zoals God dit doet, hetzelfde oordeel uit te spreken, als wat het uiteindelijke oordeel over deze dingen zal uitspreken. Hij kent het licht van God en dat geeft hem het bewustzijn van de gerechtigheid van God, maar ook de nodige richtlijnen, om te handelen in deze dingen naar die gerechtigheid van God. Deze beide dingen moeten samen gaan in het leven van de gelovige.

Het goddelijk licht doet ons de dingen oordelen zoals God die oordeelt, dat is de gerechtigheid. Dat is weer de reden om ons af te zonderen van het kwaad en dat is heiligheid. Ontvlucht deze dingen. Lot oordeelde het kwaad, hij kwelde zijn rechtvaardige ziel. Het Woord noemt hem de rechtvaardige Lot. Maar hij zonderde zich niet af van het kwaad. Zijn houding was niet volledig. Zijn einde is dan ook droevig.

God is heilig, dat wil zeggen, dat Hij absoluut afgezonderd is van alle kwaad, het kwaad kan Hem niet aanraken, en Hij is rechtvaardig, dat wil zeggen, dat Hij absoluut het kwade oordeelt, zoals het is. Zonder deze gerechtigheid en deze heiligheid is al wat volgt in vers 11 bedorven. Alle uiterlijke kenmerken bedorven. Een wandel in praktisch gerechtigheid geeft ons een goed geweten en zonder een goed geweten kan men zich niet oefen in de godsvrucht, noch leven uit geloof, noch liefhebben, noch volharding openbaren, noch zachtmoedigheid van geest.

Misschien beperkt men soms de betekenis van het woord 'rechtvaardig' tot het doen van daden? Maar de praktisch gerechtigheid wordt ook toegepast op de woorden, die wij uitspreken. Men verongelijkt zijn broeder misschien niet,

maar als men hem smaadt, als men hem oneer aandoet, is men onrechtvaardig tegenover hem. Een mens, zelfs een onbekeerd iemand, kan rechtvaardig zijn in zijn verbinding met andere mensen, maar als hij God beledigt, begaat hij een onrechtvaardigheid. Hij eerbiedigt zijn positie niet als schepsel tegenover God en begaat een ongerechtigheid tegenover God. De ongerechtigheid kan begaan worden in daden of in woorden. Als wij niet waakzaam zijn, zullen wij heel gemakkelijk onrechtvaardigheden begaan tegenover onze broeders en dus tegenover God. De tegenwoordigheid van God verlicht alles, Hij is een rechtvaardig Rechter. Hij oordeelt rechtvaardig, terwijl wij dat heel vaak partijdig doen en dan zijn we onrechtvaardig. Kwaadspreken is een ongerechtigheid. Die er het voorwerp van is, weet er niets van, maar het is een ongerechtigheid voor God, onze Vader. De Vader hoort het kwaadspreken, dat het kind uitspreekt, tegen een ander kind.

Mensen zijn nu zeer onrechtvaardig omdat zij de banden willen verbreken, die god van het begin geschapen heeft.

Iemand, die bezig is om de praktische gerechtigheid te beoefenen, zal zich niet beroven van of zich niet onttrekken aan de eisen van zijn positie ten opzichte van God. Integendeel, hij zal voelen, dat God geëerd wordt, als hij wandelt in de praktisch gerechtigheid en dat hij God moet eren door er in te wandelen. Hij eert God door deze zorg om de gerechtigheid en God weet dit.

Godsvrucht

Het tweede, dat de christen moet najagen is de gemeenschap met God, zoals de Heer ons het voorbeeld heeft gegeven. De ziel moet voortdurend in verbinding staan met God. Zo leert het de gedachte van God kennen. De gerechtigheid is de uiterlijke kant van et leven van een christen, de godsvrucht is er de innerlijke zijde van. Men kan niet rechtvaardig zijn, zonder godvrezend te zijn. Godsvrucht is het leven met God, met Christus, een leven van gemeenschap, dat niet verzwakt moet worden, door uiterlijke activiteit, een veel voorkomend gevaar. (Ps.4:3,4) Godsvrucht houdt het hart in orde, een hart onderworpen aan God en aan Zijn Woord, brengt de vreugde van de gemeenschap in het hart, de vreugde van de tegenwoordigheid van God. Als onze wil werkt, kunnen wij niet godvruchtig leven en wij worden beroofd van de vruchten van de godsvrucht. Godsvrucht bestaat in het zoeken van God in alle dingen, te allen tijde en op iedere plaats. God in alles op de eerste plaats, God altijd. Dat

deed de Heer Jezus, toen Hij op aarde was. (Ps.16:8) De godsvrucht laat ons door het geloof, de Onzienlijke zien. (Hebr.11:27) God moet voorgaan, voor alle dingen. Als de broeders voorgaan vóór God dan is onze godsvrucht zwak. Zonder God is er geen activiteit, geen dienst, geen leven, dat enige waarde heeft, niets telt mee.

Niet de vele activiteiten, eist God, maar doen, wat God wil, dat men doet. Een mens Gods, zoals Timoteüs, werd uitgenodigd om van God te genieten op zo'n manier, dat de kracht en de genade, die hij ontving in dit leven van gemeenschap vol rijkdommen zich kan uitstorten over anderen. Hij vond zijn kracht bij God en kon anderen helpen. Gemeenschappelijke godsvrucht bestaat niet. Ieder moet God voor zichzelf kennen.

Er is een gemeenschappelijk vreugde, maar een ieder staat persoonlijk voor God. De Heer heeft nooit kracht gevonden bij iemand op aarde en heeft altijd hulp aan alleen gegeven. Als godsvrucht vreugde brengt in de gemeenschap met God, dan brengt ze ook lijden. (2Tim.3:12) We voelen de vijandschap van de wereld. Hoe godvruchtiger wij leven, hoe meer we de dingen zullen voelen, die ons laten lijden, hoe afschuwelijker ons het kwaad zal voorkomen, maar ook, hoe meer wij zullen getroost worden en hoe meer wij in ons de ware kracht zullen hebben, de enige die meetelt. Wij moeten bidden om dit leven van godsvrucht te zoeken, persoonlijk. En dat zal in de gemeente gemerkt worden!

Hoe wordt onze godsvrucht gevoed, ontwikkeld? Door het gebed en door het Woord. Wij moeten bidden, om meer met God bezig te zijn, dan met iets anders. Als God op deze praktisch wijze in ons hart woont, dan zullen wij aan onze broeders denken, zoals het behoort. Wij zullen aan hen denken als zijnde in God, in Christus en wij zullen geleid worden om voor hen te bidden naar de gedachte van de Heer. Er is dikwijls veel zegen te danken aan de tegenwoordigheid en het getuigenis van een mens Gods, godvrezend is in een of andere plaats. In 1 Petrus 3:1-4 vinden we een voorbeeld van een godvrezend leven in gedrag, zonder dat woorden worden uitgesproken. Men heeft ervaren, dat zulke godvrezende zusters in een gemeente en bron van zegen was, die opdroogde, toen de zuster heenging.

Niet de activiteiten, de ondernemingen, tellen voor God en doen Hem zegenend handelen, maar de godsvrucht. Wij worden dan ook vermaand, die

na te jagen, want de godsvrucht is een iets, dat snel vergaat. (Hos.6:4)²³ Een christen leeft het leven van Christus niet door zijn activiteiten maar door zijn godsvrucht. De godsvrucht stelt ons in verbinding met God door Jezus Christus en als wij van de tegenwoordigheid van God genieten, zijn de andere deugden in dit vers genoemd, betrekkelijk eenvoudig te realiseren, want de godsvrucht is tot alle dingen nuttig. (4:8)

Geloof

Het derde, wat de gelovige moet najagen is het geloof, dat op God rekt, dat op Hem steunt, dat het hart praktisch aan God verbindt, wat betreft het vertrouwen en het leven. Het gaat samen met de godsvrucht en de gerechtigheid. De rechtvaardige zal uit geloof leven. Als wij God de plaats geven, die Hem toekomt, in onze harten, kunnen wij op Hem rekenen. Met een praktisch en levend vertrouwen, dat niet alleen een vaag bewustzijn zal zijn, dat men God kent, dat God voor ons zorgt, maar het levende geloof, dat ons op God alleen zal laten steunen, dag in, dag uit. In plaats van te steunen op dingen en mensen. Het geloof eert God. Zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen.

Liefde

De liefde in ons, de vierde deugd, die we moeten najagen, heeft drie karaktertrekken volgens het Woord van God. (1Kor.14:1; Ef.5:2; Kol.3:14) Deze drie kenmerken van de liefde worden opgenoemd in 1Joh.4 Ze zijn zeer belangrijk om te overdenken. De uitoefening van de liefde in de gemeente kan alleen plaats vinden naar de mate, dat wij aan de voeten van de Heer hebben geleerd om het karakter te verwerkelijken, die Hij persoonlijk in de Zijnen bekleedt.

Liefde is op de eerste plaats een vrucht van de nieuwe geboorte, van de nieuwe natuur. De liefde is in onze harten uitgestort door de Geest, die ons gegeven is. En omdat we opnieuw geboren zijn kunnen wij liefhebben met de liefde, die van God is.

In de tweede plaats is de liefde een weerschijn van het karakter van de God Heiland in allen, die Zijn kinderen en Zijn getuigen zijn op aarde.

Op de derde plaats is de liefde gehoorzaamheid aan het goddelijke gebod. In het Woord worden liefde en geloof dikwijls verenigd. In Filemon :5 is dat zo. Dat is een kostbare tekst, die veel licht werpt op het onderwerp, omdat de Heer er wordt voorgesteld als het voorwerp van het geloof en het voorwerp bij uitstek van de genegenheden en de liefde van Zijn verlostten. Als deze liefde, vergezeld van geloof, de Heer, tot voorwerp heeft, kan deze daarna geopenbaard worden aan de verlostten. Zij bewerkt het goed functioneren van de organen van het lichaam van Christus. Zij is de band van volmaaktheid.

Om praktische liefde en de uitoefening er van te leren kennen, moeten wij alleen de persoon van de Heer beschouwen, in Zijn werkingen, Zijn dienst, Zijn smartelijk offer aan het kruis, dat als het ware de bekroning is van Zijn werk van liefde.

1Kor.13 stelt ons de kenmerken van de liefde voor. Wij zullen nooit ophouden de kenmerken en de gevolgen van de liefde van God te bekijken, omdat we zullen nadenken over wat de liefde is en er eeuwig van zullen genieten. Wij zullen genieten van de overwinning die de liefde behaald heeft ondanks alle hinderpalen die de liefde tegengekomen is. Wij zullen de liefde van God bekijken in Zijn eeuwige overwinning en wij zullen er volmaakt van genieten.

Als wij op onze beurt de liefde willen openbaren, moeten wij leven in de gemeenschap met God en ons hart laten vervullen met de liefde van God. Niet omdat we zoveel dingen weten over de liefde, hebben wij lief; maar wij hebben lief naar de mate, dat wij genieten van de liefde van God en alleen naar die mate. Daarom is de liefde onscheidbaar van de godsvrucht. Wij moeten bidden, dat de liefde van God ons hart voortdurend vervuld, anders zullen de moeilijkheden sterker worden dan ons hart. De liefde is niet blind, de liefde van God staat niet op zichzelf, de liefde is verbonden met een oneindig doorzicht van wat we zijn. De liefde in christelijke zin van het woord, blijft altijd verbonden met de waarheid en wij moeten liefhebben in de waarheid van God. (2Joh.6; 3Joh.1, 3 en 6)

God is liefde en Hij is licht en Hij geeft aan geen van beide de voorkeur. Het licht van God gaat volkomen op in de genade en de liefde verblijdt zich met de waarheid. (1Kor.13:6) Wettisch onderwijst zal nooit de vrucht van de liefde

voortbrengen. Als de liefde van God krachtig in een hart werkt, zal er inzicht zijn, dat de liefde alleen kan geven, om te handelen op ieder ogenblik. Dat zal een manier van handelen zijn, die geen enkel voorschrift, geen enkel onderwijs kan voorzien. Als onze harten in de liefde van God zijn ondergedompeld, zullen zij de teksten begrijpen, die van deze liefde spreken en zij zullen ze in praktijk kunnen brengen. Maar als onze harten liefdeloos en dor zijn, dan zullen wij ondanks alle kennis, die wij van het woord zouden kunnen hebben, niet kunnen handelen in de kracht van de liefde van God. Dat is zo waar, dat in 1 Korinthe¹³ aan het begin, een man zijn leven zou kunnen geven, en de liefde niet hebben. Hij kan iemand nadoen, die de liefde heeft, de Heer nabootsen en toch kan hij zo doen zonder de liefde te hebben, zonder het leven van God te hebben.

De liefde bedekt een menigte van zonden. (Jac.5:20) Men gebruikt deze tekst om te zeggen, dat men tot elke prijs alles moet bedekken. De liefde bedekt een menigte van zonden, maar God moet ze bedekken in het geweten van hem, die ze heeft begaan, anders verheugt de liefde zich niet met de waarheid. Al in Leviticus vinden we dit onderwijs bij de Israëlieten, om zijn broeder niet te laten zondigen, zonder het hem te zeggen, zonder hem te waarschuwen, om hem terug te brengen.

Men moet heel dicht bij God leven, om voor onze broeders gevoelens van genade te bewaren. Niemand kan zeggen, dat er nooit andere gevoelens in zijn hart zijn voorgekomen. De voortreffelijkheid van de godsvrucht is juist deze gevoelens te overwinnen door de liefde, die God in het hart werkt. De liefde van de Heer Jezus was bodemloos en grenzeloos. Hij heeft alle beproevingen verdragen van zondaars en van de Zijnen. Men heeft Hem verlaten. Op de ergste manier behandeld en Zijn liefde heeft nooit opgehouden. Praktisch leven we niet dicht genoeg bij God en we moeten werken zodat onze liefde de botsingen die meemaken kan overwinnen. Terwijl als we dicht genoeg bij God leefden, we deze overwinning op hetzelfde ogenblik zouden behalen.

Het beminnelijke vlees heeft snel zijn hoogtepunt bereikt. Het kan tot op zekere hoogte, zelfverloochening en liefde nabootsen, maar ze wordt altijd openbaar, terwijl de liefde van God geen grenzen heeft. Wij moeten altijd oppassen in onze verbindingen met broeders, dat de gevoelens ontdaan worden van egoïsme. Daarom moeten we voor God staan. (2Kor.12:15)

Als wij alleen liefhebben, die ons liefhebben, gaat onze gerechtigheid niet uit boven die van de Farizeeën. De liefde kan soms de schijn hebben van het tegendeel te zijn van de liefde. De Heer zegt tegen Petrus: 'Ga achter mij Satan', omdat Hij hem liefhad. Hij heeft niet het oog gehad op de reactie van Petrus, maar de heerlijkheid van God en het welzijn van Petrus. Wereldse liefde wordt bedorven door vleierij, 'men moet niemand pijn doen.' Vleierij is het tegenovergestelde van liefde. Het is een leugen, ze moet uitgesloten worden uit de omgang tussen heiligen. De liefde naar de gedachte van God heeft altijd het karakter van waardigheid en gezag. In Spreuken 27:6 staat: *'de wonden des liefhebbers zijn getrouw; maar de kussingen des haters zijn af te bidden.'* Dat deed de Heer, als Hij een discipel berispte. De liefde laat ons onze broeders behandelen, als we er aan denken, dat zij van God zijn, dat zij van Christus zijn en dat laat ze ons zien in Christus. De bron van de liefde is in het hart van God, in het hart van Christus. En naar de mate, dat wij zelf drinken aan die bron, kunnen wij de liefde in de waarheid openbaren.

Volharding

De vijfde deugd om na te jagen is de volharding. Niemand heeft meer volharding getoond dan Christus, toen Hij, in loop van Zijn dienst op aarde, blootgesteld was aan de tegensprekende mensen. In 2 Petrus 3:9 vinden wij een ander kenmerk van de volharding van de Heer. Hij wacht met volharding op het ogenblik, dat God Hem zal zenden om de Zijn te komen halen en waar Hij verheerlijkt zal worden in Zijn heiligen. Wij moeten onophoudelijk zien op ons Goddelijk voorbeeld om op onze beurt deze beide kenmerken te kunnen openbaren van de volharding.

- De volharding om de tegensprekende wereld te verdragen
- en de volharding om de wederkomst van de Heer te verwachten.

In 2 Thessalonica 3:5 vroeg de apostel: *'De Heer nu moge uw harten richten tot de liefde van God en tot de volharding van Christus.'* In Jacobus 5:7 lezen we ook een kostbare opwekking tot volharding. Het voorbeeld van de landman, die wacht op de kostelijke vrucht van het land. Hij heeft ook volharding nodig, totdat ze de vroege en late regen ontvangt. De landman kan niets doen om het koren te laten ontkiemen. Het werk van God is nodig. De regen is nodig. Hij moet, als het koren is opgekomen, geduldig wachten totdat het rijp is.

Naar Zijn wijsheid verhaast of vertraagt God de wasdom of de rijpheid van de korenaar. De volharding moet zijn volmaakt werk hebben in de beproeving van het geloof. (Jac.1:4)

Wij moeten ook volharding tonen, tot de komst van de Heer. Wat ook het karakter is van de volharding. Ze wordt verkregen in de school van de Heer en wordt geleerd in de gemeenschap met Hem. In het Nieuwe Testament wordt het woord volharding gebruikt met kleine verschillen, die het de moeite waard zijn te onderstrepen en niet met elkaar te verwisselen. In onze tekst, die wij onder de aandacht hebben, betekent volharding, zoals in andere plaatsen, uithoudingsvermogen. Volharding, in andere teksten, betekent of wordt gebruikt in de betekenis van, lankmoedigheid of geduld. Welke betekenis ze ook heeft, de Heer is er altijd het voorbeeld van en wij kunnen de volharding alleen dan leren en openbaren als we in nauwe gemeenschap en vertrouwen met de Heer leven.

Volharding = uithoudingsvermogen vinden we in: Hebr.12:1; 2Kor.6:4; Jac.5:11; 2Petr.1:6; Rom.5:3; Kol.1:11. Het is altijd het einde van de Heer, dat geopenbaard wordt op het rechte ogenblik.

Volharding = geduld, lankmoedigheid of standvastigheid vinden we in 2Petr.3:9, 15; 1Tim.1:16; Rom.9:22; Jac.5:7; Hebr.6:12.

God noemt zich in Zijn Woord de God van volharding. (Rom.15:5) De volharding is een van Zijn kenmerken. De Heer in Zijn heilige mensheid is geweest en is nog de man van volharding bij uitnemendheid. Al het werk van God in een ieder van ons is nodig om deze verschillende en kostbare kenmerken van de volharding voort te brengen, die zo vreemd en tegenstrijdig zijn aan onze natuur.

Wat het kenmerk ook is, volharding omvat noodzakelijk de gedachte aan lijden. Daarom zijn we van nature niet volhardend. De volharding is een kenmerk van de nieuwe natuur. In 2 Petrus 1:6 maakt ze deel uit van de gouden keten. In Romeinen 5 waar de christelijke loopbaan wordt getekend, wordt de volharding voortgebracht door de verdrukking. Alleen in de school van God leert men volharding. Men zegt wel eens, dat de volharding een christelijke deugd is, die het moeilijkste is en het langste duurt om te verkrijgen, tot op het ogenblik, dat wij geroepen worden om met Christus mee te gaan.

God oefent geduld met ons, wij moeten het gebruiken met de mensen. (gelijkenis van Mat.18) Het zal een onderwerp zijn van eeuwige dankbaarheid als we, bij de Heer, alle geduld zullen zien, alle barmhartigheid, waarvan wij de voorwerpen zijn geweest.

Zachtmoedigheid

De lijst van dingen om na te jagen eindigt met zachtmoedigheid van geest. Dat is het kenmerk van iemand, die niet op zijn of haar rechten staat. (Fil.4:5) Het eigen ik is terzijde gesteld en de genade vult het hart. Het is de vrucht van het leven van Christus in onze harten.

In 2 Timoteüs 2:24,25 dringt de apostel aan op dit kenmerk van zachtmoedigheid. In 1 Petrus 3:4,5 spreekt het over het onvergankelijke van een zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is voor God. In Mattheüs 11:29 zegt de Heer: *'leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart.'*

De zachtmoedigheid van geest wordt verkregen in de nabijheid van en in de gemeenschap met de Heer, door van Hem te leren en nergens anders. De zachtmoedigheid van geest houdt noodzakelijkerwijs in nederigheid.

Vers 12 – 16

'Strijd de goede strijd van het geloof; grijp het eeuwige leven, waartoe je geroepen bent en de goede belijdenis hebt afgelegd voor vele getuigen. Ik beveel je voor God die alles in leven houdt, en voor Christus Jezus die voor Pontius Pilatus de goede belijdenis betuigd heeft, dat je dit gebod onbesmet en onberispelijk bewaart tot op de verschijning van onze Heer Jezus Christus, die de gelukkige en enige Heerser, de Koning der koningen en Heer der heren op zijn eigen tijd zal vertonen, Hij die alleen onsterfelijkheid heeft, die een ontoegankelijk licht bewoont, die geen mens gezien heeft of zien kan. Hem zij eer en eeuwige kracht! Amen.'

De zes dingen die we moeten najagen zijn morele kenmerken, die wij moeten aandoen, niet om altijd passief te blijven, maar om een activiteit te ontplooiën,

een strijd te onderhouden, zoals in vers 12 staat: *'Strijd de goede strijd van het geloof'*

Om deze strijd van het geloof te strijden moeten deze deugden in ons Zijn en moeten wij ook de hele wapenrusting **(1)** van Efeze 6 aandoen. Paulus heeft deze goede strijd gestreden (2Tim.4:7) en zijn loop voleindigd tot heerlijkheid van God. Om de goede strijd te strijden moet men het oordeel over **(2)** en de verloochening van het eigen ik **(3)** en de doding van het vlees hebben verwerkelijkt. (Besnijdenis voor de Israëlieten. Jozua 5) De strijd moet wettig **(4)** geleverd worden. (2Tim.2:5) Dat wil zeggen volgens de richtlijnen en het onderwijs, dat God ons geeft door Zijn Woord. Nog meer, om de goede strijd te strijden moet men een goed soldaat **(5)** van Jezus Christus zijn en zich niet wikkelen in de zorgen voor het levensonderhoud. (2Tim.2:4)

Het woord 'strijd' heeft hier niet de betekenis van oorlogshandelingen, maar van strijd in het strijdperk. In de oudheid waren deze kampstrijders in ere en vonden plaats in de tegenwoordigheid van talrijke toeschouwers. Wij moeten een onmetelijke schat verdedigen, de waarheden, de beginselen van het christendom, waarvan het geloof zich meester maakt en die samen het christelijk geloof vormen. Deze strijd heeft Paulus gestreden in 2 Timoteüs 4:7 en die ons aangewezen wordt in 1 Korinthe 9:24-27. Het gaat dus om het getuigenis van God en van de Heer in deze wereld, waarvan wij de regels lezen in het Woord van het Leven en van de Waarheid. Wij moeten die regels eerbiedigen en dieet houden door van de wereld afgezonderd te blijven en van alles wat niet naar de gedachte van de Heer is.

De strijd van het geloof is goed, mooi, edel om samen te vatten alle kleine verschillen, die de oorspronkelijke term bevat, die vertaald is door 'goed.' De kroon wordt niet gegeven als men niet wettig heeft gestreden. Onze verantwoordelijkheid is er bij betrokken. Deze verantwoordelijkheid en deze strijd zijn persoonlijk, maar zij moeten plaats hebben om mee te werken tot de bloei van het gemeenschappelijk getuigenis. Noodzakelijk is het, dat iedereen de opdrachten in praktijk brengt. Dat de aanwijzingen die het Woord geeft door de Heer opgevolgd worden. Het hart gevoed wordt met Zijn persoon. Hem voortdurend voor de aandacht te hebben, als voorbeeld van het geloof. Hem, die de Overste Leidsman en Voleinder van het geloof geweest is. Alles wat van de natuurlijke mens, van zijn gedachten, van zijn wensen is, moet terzijde gezet worden, voor dood gehouden worden. Dat is de betekenis van het kruis van Christus.

Maar de grote waarheid is niet alleen, dat wij in verbinding staan met een gekruisigde Christus, maar ook met de Heer der heerlijkheid, die opgewekt is en opgenomen is in heerlijkheid. Dat helpt ons om het vervolg van de tekst te begrijpen. *'Grijp het eeuwige leven.'* Dat wil zeggen, maak u van nu af aan, meester van het eeuwige leven in zijn heerlijke volheid. Wij worden hier niet vermaand om iets te grijpen, dat we al bezitten. Het eeuwige leven wordt in het Nieuwe Testament vanuit verschillende standpunten gezien. De Heer zelf is het eeuwige leven. Hij is er de bron van en Hij geeft het aan Zijn geliefde schapen. Dit is het eeuwige leven, dat geen einde heeft, dit leven in overvloed, dat ons invoert in het inzicht en in het genot van de gedachten en gevoelens van God. Dat bezitten we als een kostbare schat.

Maar sommige teksten van het Woord stellen het eeuwige leven voor, als voor ons liggend in zijn heerlijke volheid. (Rom.6:22) In dit laatste vers gaat het om het eeuwige leven in heerlijkheid, het einde, waarnaar wij ons uitstrekken, het einde, dat ons voorgesteld wordt. Zo ook in Judas :21 is het eeuwige leven, het leven in heerlijkheid. Dit eeuwige leven moeten wij met Timoteüs grijpen. Dat is het kenmerkende van het geloof. Het is als het ware een overheveling van ons tegenwoordig bestaan naar de heerlijkheid en de eeuwigheid. Dat geeft aan ons leven op aarde een hemels karakter.

'Grijp het eeuwige leven, waartoe je geroepen bent.' De roeping omvat twee bevelen: uitgaan uit de ene plaats en ingaan in een andere. Die gedachte vinden we in Hebréeën 13:13. Laten we tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, om in te gaan in de hemelse gewesten. (Hebr.10:19) In Hebréeën 11:8 vinden we een mooi voorbeeld van iemand, die de vader van de gelovigen wordt genoemd en die gewillig gehoorzaamde op de goddelijke roeping, terwijl hij het gevoel van zijn onwaardigheid behield.²⁴ Hier vinden we de roeping van God in verbinding met de uitverkiezing, die in het Nieuwe Testament altijd verbinding staat tot het hemelse en eeuwige.²⁵ God heeft ons geroepen tot Zijn eigen koninkrijk en tot Zijn eigen heerlijkheid, tot eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus. Dat moet ons praktisch leven omvormen, onze weg verlichten, ons getuigenis verlichten en kenmerken.

24 Gen.18:27 'hoewel ik stof en as ben'

25 Vrede van Christus Kol.3:15; hoop van zijn roeping Ef.1:18; waardig de roeping Ef.4:1-4; hemelse roeping Fil.3:14; tot Zijn eigen koninkrijk 1Thes.2:12; Hemelse roeping Hebr3:1; heilig is 1Petr.1:15; tot eeuwige heerlijkheid 1Petr.5:10

Er wordt niet gezegd onder welke omstandigheid Timoteüs deze belijdenis, die de goede belijdenis wordt genoemd, heeft gedaan. Dit getuigenis had plaats gevonden voor vele getuigen en gaf eer aan de Heer. Timoteüs had het voorbeeld van de Heer gevolgd, die de goede belijdenis beleden had voor Pontius Pilatus. Een belijdenis die verteld wordt in Johannes 18:37 en die in verbinding staat met het koningschap van de Heer, die hoewel gekruisigd in zwakheid, de koning is, niet alleen van Israël, maar de koning van een hemels en eeuwig koninkrijk. De koning van een koninkrijk dat niet van deze wereld is. In het ogenblik van het gevaar, in het ernstige uur van Zijn rechtszaak, heeft Christus de goede belijdenis gedaan. Geen klachten, geen murmuringen, geen protesten, geen dreigingen zijn uit Zijn mond gekomen, toen Hij werd mishandeld en verdrukt. Herinnerend aan deze goede belijdenis van de Heer, beveelt Paulus aan Timoteüs dit gebod te bewaren, onbevlekt en onberispelijk; tot op de verschijning van onze Heer Jezus Christus.

De verschijning is de uitdrukking waarmee onze verantwoordelijkheid altijd verbonden is. Ze wordt ook toegepast op de komst van de Heer, als Hij zal ingaan in de grote vreugde van Zijn koninkrijk van gerechtigheid en vrede. (2Tim.4:8) De kroon van de gerechtigheid wordt bewaard voor allen, die Zijn verschijning liefhebben, als het gaat om de genade. Wij vinden voor delfde gebeurtenis het woord openbaring. (1Petr.1:13)

Er is een vastgestelde tijd, een rechte tijd, zoals in vers 15 staat. Een tijd, waarbij deze gebeurtenis behoort. Waarop God, de Heer in alle glans van Zijn heerlijkheid zal openbaren. De karakters van God, genoemd in vers 15 en 16: de gelukkige en enige Heerser, de Koning der koningen en Heer der heren, Hij die alleen onsterfelijkheid²⁶ heeft, die een ontoegankelijk²⁷ licht bewoont,

26 Alleen God bezit onsterfelijkheid. Hij heeft die aan de gelovigen gegeven. Wij hebben een sterfelijk lichaam. Dat wil zeggen aantastbaar door de dood. Maar wij zullen de onsterfelijkheid beërven. (1Kor.15:53) God alleen heeft dat van nature en de gelovige zal in de eeuwigheid ook de onsterfelijkheid en de onverderfelijkheid bezitten, maar door God gegeven.

27 In vers 15 en 16 wordt het ontoegankelijk deel van de heerlijkheid van God voorgesteld. Geen oog heeft Hem gezien noch kan Hem zien. Maar in Zijn genade, is de onpeilbare, onuitsprekelijk, ontoegankelijke, oneindige God, van Wie wij niet kunnen weten, wat Hij is, geopenbaard in Jezus. Wat een plaats geeft dat aan de Heer in onze harten!

openbaren op een treffende wijze het onderwijs en de vermaningen, ons in deze brief gegeven.

Deze verklaringen over de grootheid en de heerlijkheid van God zijn daar gezet als om ons er aan te herinneren, dat de vermaningen, die ons gegeven zijn niet zijn gegeven in naam van een menselijke moraal. Maar ons zijn gegeven door God zelf en ons stellen in tegenwoordigheid van God en van Zijn heerlijkheid. Dat geeft een buitengewone en heldere glans en verhevenheid aan de inhoud van deze brief. Zij is ons gegeven, opdat we zouden weten, hoe we ons moeten gedragen in het huis van God en het eind van de brief laat ons zien, over welke God het gaat.

Dat alles is in staat ons aan te moedigen, want als wij onze zwakheid voelen, om de vermaningen van de brief te verwerklijken, neemt deze God, die in soevereiniteit en heerlijkheid voor onze harten wordt geplaatst, ons bij de hand, geeft ons de hulp en de kracht, waaraan wij behoefte hebben en brengt ons er toe om te aanbidden en te danken.

De grootheid van God verplettert ons niet. Ze laat ons neerknielen en aanbidden. De heiligen zijn al in de tegenwoordigheid van deze grote en heerlijke God. Deze gedachte zouden we nooit moeten loslaten. Als de gelovigen worden geroepen om te lijden in deze wereld, moeten zij zich herinneren, dat zij de heerlijkheid van God al bezitten.

Wij kennen God. (Joh.1:18) De Heilige Geest doet een beroep op deze kennis in de zorg voor het getuigenis en voor de wandel van de heiligen. God zal de Heer Jezus Christus op de rechte tijd vertonen. Nu kent de wereld Hem niet, de wereld weet niet, wie de Heer Jezus Christus en God is. Als onze harten vervuld waren met Christus, met de heerlijkheid van God, die alle dingen in de schaduw stelt, dan zou de wereld en al wat van de mens is, geen aantrekking meer voor ons hebben.

In deze brief, waar de Gemeente wordt genoemd, de pilaar en grondslag van de waarheid, schittert de glans van de heerlijkheid van God. Niet om te voldoen aan ons verstand, worden deze dingen ons meegedeeld, maar om onze harten te voeden en onze gewetens aan te raken. Als wij altijd ons bevonden tegenover deze heerlijkheid van God, zoals deze verzen dat doen, dan zouden wij niet stil blijven staan op de weg voor valse menselijke grootheden. Ons

christelijk leven op aarde bestaat uit veel bijzonderheden en God zegt tot ons: 'Let op, hoe u wandelt, persoonlijk of als gemeente.'

Wat grootheid geeft, aan wat gelovigen doen, wat hen bekleed met heerlijkheid, is, dat zij nu al in God zijn en dat God hun God is. Met zo'n gevoel zouden wij nederig en waardig moeten zijn. Wij zouden het gevoel moeten hebben, dat we voor God, stof en as zijn. (Gen.18:27) En op hetzelfde moment, zoals Jacob voor Farao, dat God met ons is, dat Hij voor ons is, dat wij in Hem zijn en dat voor God, die wij kennen, niets anders telt, geen enkele menselijke grootheid bestaat. Want Jacob zegende Farao.

Wij kunnen leven in deze wereld en daarin wandelen ²⁸ op een wijze die laat zien dat wij God kennen. Bij Paulus deed deze kennis van God zich voor Hem neerbuigen en Hem aanbidden. Dat gebeurt altijd in de tegenwoordigheid van God. Deze tegenwoordigheid smelt ons hart, vernietigt ons aan de ene kant, en doet ons voor Hem neerbuigen. (1Kron.29:14) Deze tekst onderstreept de dwaasheid van hen, die God willen leren kennen door eigen inspanning. Dat is zich aan God gelijk maken. De gelovige weet, dat hij niets is en buigt zich neer. De alleen zalige, enige God zal de eeuwige, onuitputtelijke bron zijn van ons geluk en van onze vreugde. Een geluk en een vreugde op de hoogte van de genade van God.

Vers 17 – 19

'Beveel de rijken in de tegenwoordige eeuw niet hoogmoedig te zijn en hun hoop niet gevestigd te hebben op de onzekerheid van de rijkdom, maar op God die ons alles rijkelijk geeft om te genieten, om goed te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig te zijn en mededeelzaam, om voor zichzelf een goed fundament weg te leggen voor de toekomst, opdat zij het werkelijke leven grijpen.'

Hier begint op nieuw het vervolg van de opdracht. In tegenstelling met hen, die rijk willen worden (9) vinden wij hier diegenen, die rijk zijn. De soevereine God, die de goederen van de tegenwoordige eeuw uitdeelt, naar het Hem

28 En dat zouden we doorlopend moeten doen

behaagt, zegt tegen hen, die ze ontvangen hebben, niet hoogmoedig te zijn. Dezelfde uitdrukking staat in Jacobus 1:9. Het gaat er om de aardse goederen te gebruiken tot heerlijkheid van God, die de gever ervan is en die alle dingen rijkelijk en mild geeft, om er van te genieten naar Zijn gedachte. We moeten ons het onderwijs van het Woord herinneren: n.l. dat men aangenaam is voor God naar dat wat men heeft en niet naar dat wat men niet heeft. Zij die weinig hebben, kunnen het gebruiken in de dienst van de Heer, net zo goed als zij, die meer bezitten. De discipelen van de Heer worden geroepen *'om goed te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig te zijn en mededeelzaam, om voor zichzelf een goed fundament weg te leggen voor de toekomst, opdat zij het werkelijke leven grijpen.'* Het eeuwige leven.

In vers 19 vraagt Paulus onze aandacht voor de natuur van dit leven, meer dan voor zijn eeuwige karakter. (Mat.6:19-21)

Wat de goederen van deze wereld betreft, wij zijn alleen maar rentmeesters, handelend voor rekening van God. (Luk.16) Wij zullen rekenschap moeten afleggen over ons rentmeesterschap en wat God aangenaam is in onze manier van handelen is: voorzichtigheid en trouw.

Rijkdommen worden onrechtvaardig genoemd, omdat de mens ze ingepalmd heeft tot eigen voordeel in plaats er de rentmeester van te zijn voor God. Wij moeten voorzichtig zijn in het rentmeesterschap van de goederen van deze wereld. Een kostbaar onderwijs vinden we in Hebreeën 11:24. Een mooi voorbeeld vinden we daar in Mozes die, gered uit het water had kunnen zeggen: de Voorzienigheid heeft me hier geplaatst. Ik blijf hier. En hij had de rijkdommen van de wereld kunnen genieten. Maar hij heeft gekozen – de keuze van het geloof – om liever slecht behandeld te worden. Hij achtte de smaad van Christus groter rijkdom dan de schatten van Egypte. Het Woord spreekt heel ernstig tot mensen, die handelen naar het verlangen van hun eigen natuur, wanneer zij de goederen van deze wereld gebruiken voor hun eigen belangen. Zij genieten voor een tijd de genieting van de zonde. (Hebr.11:25) Wat een sterke uitdrukking is.

Laten we het geloof van Mozes volgen, die zag op wat eeuwig en heerlijk is. Late we grijpen wat echt het leven is. God heeft ons rijkelijk alle dingen met Christus gegeven. (Rom.8:32)

In Mattheüs 19:16 wordt de rijke jongeling op de proef gesteld, zoals dat nog nooit gebeurd was. Deze jongeling had veel goede eigenschappen. Voor de discipelen was hij een voorbeeld van de Jood en volgens hen moest hij het koninkrijk van God waardig zijn. Zij zijn zeer verwonderd, als zij zien dat de jongeling bedroefd weggaat en als zij de Heer horen zeggen, dat een rijke moeilijk in het koninkrijk der hemelen zal ingaan. Hun verbazing is oprecht, als zij tegen de Heer zeggen: 'Wie kan dan behouden worden?' maar de Heer zegt tegen hun, dat, als de zaak onmogelijk is voor mensen; voor God alle dingen mogelijk zijn. In 1Tim.6:17 vinden we de bevestiging van wat de Heer gezegd heeft. Er zijn rijken, die de genade van God in het koninkrijk der hemelen heeft laten ingaan. De genade heeft getriomfeerd over de macht van de rijkdom over de mens en heeft zijn hart bevrijd van deze macht. Dezelfde genade wordt openbaar, als ze de christenen bewaart, opdat ze wandelen met de Heer. De genade van God is nodig, zodat het hart van de gelovige wordt afgetrokken van de invloed van de rijkdom. Dat is de reden van de vermaning tot de rijken. Toch kunnen we deze vermaning op ons zelf toepassen, want al zijn we niet rijk in de absolute zin van het woord, dan kunnen onze harten toch ingenomen worden, door wat God tot onze beschikking stelt en dat kan voor ons een afgod worden. De liefde tot de goederen van deze wereld kan leiden tot afgoderij en een verandering vormen om ons vertrouwen op God te stellen.

Een ieder van ons moet aandacht schenken aan de twee gevaren uit vers 17: Hoogmoed, dat wil zeggen, trots worden op wat hij bezit en zijn vertrouwen stellen op de onzekerheid van de rijkdom. De gelukkige toestand, die de Geest van God, door middel van de apostel, de rijken toewenst, is een hart te hebben vol vertrouwen op God. Steunend op God en niet op de dingen, te midden, waarvan wij leven.

Het vertrouwen op de rijkdom heeft veel kwaad onder de christenen voortgebracht. De vrijmaking van de rijkdom is een van de kenmerken van de vrijmaking. Wij moeten allemaal daarop letten, want enig en alleen vertrouwen op God en alleen in Hem roemen, vereist een grote en voortdurende waakzaamheid. Gelukkig zijn we, als de genade ons bevrijdt van die dingen, waarvan de macht elke dag openbaar wordt in de wereld, ja, zelfs in het leven van de gelovige. Hoe meer wij daarvan bevrijd zullen zijn, hoe meer wij zullen genieten van de gemeenschap en de goedkeuring van de Heer. In het koninkrijk van God tellen de rijkdommen van de aarde niet mee. Toch kan hij, die rijk is, God verheerlijken met deze vorm van talent, die de Meester

hem heeft toevertrouwd. Het zal een eer voor Christus zijn in Zijn dag en tot welzijn van die man, van wie de verantwoordelijkheid is toegenomen. Maar dat geldt voor alles, wat God ons heeft toevertrouwd. Men kan alleen rijk en trouw zijn, evenals ook arm en trouw door het geloof. Het geheim ervan is, dat de Heer de schat van onze harten moet zijn. De moeilijkheid is, iets te bezitten, zonder er een afgod van te maken. Ook kan het gebeuren, dat, wat wij onze zegeningen noemen, ons tot nadeel wordt, als deze zegeningen ons de gever uit het oog doen verliezen. Tussen ons hart en een gave van God, moet God staan. Hoe meer bezittingen men heeft, hoe groter het gevaar is. (Ps.62:11)

Het Woord laat ons zien, dat de goederen van deze wereld ons in beginsel niet helpen in de wandel. Maar de arme, die rijk wil worden, is in een noodlottige toestand. Als God ons onverwachts rijk maakte in de eigenlijke betekenis van het woord, dan zouden we nodig hebben, bewaard te blijven. En we moeten eveneens bewaard blijven, als we niet rijk zijn. Wij moeten allemaal geoefend worden, opdat onze harten, rijk of arm, in de heer hun ware rijkdom vinden.

Vers 20 - 21

‘Timoteüs, bewaar het jou toevertrouwde pand, terwijl je je afwendt van het ongoddelijk gezwets en de tegenstellingen van de ten onrechte zo genoemde kennis. Sommigen zijn, door die te belijden, van het geloof afgedwaald. De genade zij met jullie.’

Vers 20 geeft ons de laatste aanbeveling van Paulus aan Timoteüs in zijn brief. Deze vermaning is persoonlijk met het oog op het gemeenschappelijk welzijn en het handhaven van het getuigenis van de Heer in deze wereld. Men moet het goede pand bewaren,²⁹ waarvan sprake is in 2 Timoteüs 1:14. Alleen door de Heilige Geest, die in ons woont, kunnen en moeten wij dit mooie, goede en edele pand van de gezonde leer bewaren.

Het gehele Woord van God moeten wij bewaren, zonder er aan te veranderen. (2Tim.2:15; 2Kor.2:17; 1Petr.4:11) Opdat de Heilige Geest vrij tot dit doel kan handelen, moeten wij al wat van de natuurlijke mens, van het vlees,

29 of conserveren

komt terzijde stellen. We moeten verwerkelijken dat wij niets zijn, dat wij niets kunnen brengen en dat wij alles moeten ontvangen. Alleen de Heilige Geest kan ons laten doordringen in het inzicht en in het genot van de goddelijke onderwerpen. Hij kan ons meedelen, wat van God is, wat Zijn hart welbehaaglijk is en wat past bij Zijn heerlijkheid. Als wij in tegenwoordigheid van de goddelijke majesteit onze totale zwakheid bemerken, onze algehele ongeschiktheid, dan zullen wij geneigd zijn, al dat ongoddelijk gezwets en de tegenstellingen van de ten onrechte zogenoemde kennis te ontvluchten.

De verklaring van een tekst, die alleen maar een verkeerde uiteenzetting is, wordt gevormd door de menselijke geest, die aan zichzelf overgelaten is, meegesleept door zijn verwaandheid en resultaat van zijn verbeelding. De leringen, die van de mens en van zijn natuurlijke begaafdheden komen, zijn vreemde leringen, zij hebben niets te maken met de waarheid van God. Heel vroeg in de geschiedenis van de christenheid en in de geschiedenis van het getuigenis heeft de vijand geprobeerd om de nadruk te leggen op de verstandelijke kennis. Dat heeft vanaf het begin van de geschiedenis van de Gemeente, zoveel personen laten struikelen, die menselijk verstand naar voren probeerden te brengen en de menselijke wetenschap hebben gezocht. Alle valse leraars, die in de Gemeente probeerden ketterijen in te voeren, die Paulus met zoveel gezag en ijver en bekwaamheid bestrijdt, hadden behagen in hun verstand en in hun valse wetenschap.

Deze laatste vermaning van eerste Timoteüs brief is een aangrijpende samenvatting van de hele brief, als ook van de tweede en van Titus.

Als we deze teksten lezen, begrijpen we de waarde van de waarheid van God. Een waarheid vervat in Zijn Woord en samengevat in de persoon van Christus, van Hem, die de grote verborgenheid van de godsvrucht is.

In de Gemeente, had men nog tot op dat ogenblik en in de plaats, Efeze waar Timoteüs zich bevond, de wezenlijk lijnen en beginselen van de leer nog bewaard. Dat kan verklaren, dat in de Efeze brief de leer niet wordt uiteengezet. Maar de conclusie: de beide laatste verzen duiden op het gevaar, dat de apostel al zag opdoemen en waarover hij heeft gesproken in het begin, namelijk, het gevolg van de verbeelding van de mensen en het wettisch jodendom. De hele brief door zien wij, dat de praktisch kant Paulus interesseert en dat hij daarop aandringt bij Timoteüs.

Er moet dus al verslapping zijn van die kant. Men moest de waarheden bewaren, maar praktisch gaf men toe. Zelfs voor de leer dreigde al een gevaar. Paulus zag het onweer komen, dat zou losbarsten in de twee jaar, die beide brieven scheidde. Hij doet dan ook een beroep vol genegenheid en ernst op Timoteüs.

Leerstelling gezien, dreigt het gevaar van het binnendringen van de werkzaamheid van de menselijke geest op het terrein, dat uitsluitend het terrein van de Heilige Geest is. Dit gevaar heeft zich uitermate ontwikkeld, het is de wortel van alle theologie, en wij moeten waken, om er tegen op onze hoede te zijn. Om te waken, dat wij ons praktisch niet alten bedriegen en om rekening te houden met alles, wat ons door het Woord wordt gezegd voor de wandel van de Gemeente.

Het is elke keer verlies voor ons, als de Heilige Geest ons niet leidt, als we ons met het Woord van God bezighouden. We moeten niet denken, dat kennis een sleutel is, die de gedachten van God ontsluit. Kennis moet beperkt blijven tot haar eigen terrein. De gelovige kan er zich van moeten bedienen in zijn arbeid. Maar er is één terrein wat voor de kennis verboden gebied is,³⁰ dat is het terrein van de dingen van God. Een zeer ontwikkeld gelovige zal alleen nuttig kunnen zijn op voorwaarde, dat hij zich uitsluitend laat leiden door de Geest van God. In hem is dus een werk van God nodig, des te meer, naarmate hij geleerder en meer kennis heeft. Dat is een zeer belangrijk beginsel. Het verstand kan heel goed een talent zijn, door de Meester gegeven, maar men kan het alleen gebruiken, als de wil gebroken is en als de Geest kan werken in het aarden vat. Dat geldt voor allen. Een vat met geringe inhoud heeft dikwijls evenveel moeite om zich door de Geest te laten gebruiken als een ander. Alles hangt af van de verwerkelijking van de tegenwoordigheid van God en de voorafgaande en voortgaande arbeid van God in de ziel.

Als wij persoonlijk wensen gezegend te worden en gemeenschappelijk in de gemeente, als wij de gedachte van God willen leren kennen en de gemeenschap met onze Vader en met de Heer willen genieten, laten wij dan God smeken, dat Zijn Geest en Zijn waarheid ons leiden in de vrijheid op het terrein van God. Wij hebben soms de ervaring, dat zelfs onaantastbare waarheden zonder gevolg, zonder stichting blijven, als de Heilige Geest ze niet voor onze zielen plaatst. Hoe veel te meer zijn dwalingen en vruchten van de verbeelding funest.

30 Behalve als totaal ondergeschikt, als instrument zonder eigen wil.

Deze weg, die in beginsel zo eenvoudig is ligt bezaaid met hinderpalen: ons zelf, onze wil, ons gebrek aan geestelijke gezindheid, in één woord: ons vlees. Dat de Heer ons geeft, te zijn als kleine kinderen en dat te blijven, terwijl we ons herinneren, dat de Geest de diepten van God peilt en dat niemand ze kent dan Hij. Alleen de tegenwoordigheid van God, van wie de heerlijkheid schittert aan het eind van dit hoofdstuk, laat onze eigen gedachten zwijgen en houdt de drang van de verbeelding van onze harten tegen. Een verbeelding die slecht is van onze jeugd af aan. Wij moeten bewaart blijven in de eenvoud. Als wij de tegenwoordigheid van God verwerkelijken, heeft God Zijn eigen plaats en wij de onze en de Heilige Geest opent ons alle heerlijkheden en al de schatten, die genade van God tot onze beschikking stelt.

Het christelijk intellectualisme heeft geleid tot grote afdwalingen; alle rationalisten in alle tijden. In vers 21 zegt dat al in de dagen van de apostel. Sommige van die dat belijden zijn van het geloof afgedwaald. Wij weten, wat de geest van de mens, die probeert om de persoon van Christus te doorgronden, aan dwaasheid heeft kunnen voortbrengen. Hoeveel mensen, die op die manier de Bijbel bestudeerd hebben en die voor eeuwig verloren zullen gaan!

De verdeeldeid, die in de Gemeente heeft plaats gehad, zijn het gevolg van de werkzaamheid van de eigen geest van de mens. Zij, die veroorzaakt hebben, zijn uitgegaan, boven wat de Heilige Geest hun gaf. Als er afhankelijkheid was geweest, zouden zij tijdig opgehouden hebben en veel kwaad zou vermeden zijn. Een christen is groot, door wat hij van God ontvangt, niet door wat hij aan anderen geeft. Wij worden niet verhoogd, door wat ons lukt te grijpen, wat ons verheft, is de genade van God, de gave van God.

Handelingen 4:13 geeft ons het geheim van de ware kennis en van het echte verstand. De discipelen waren ongeletterde en gewone mensen, maar zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren. Met Jezus zijn, in gemeenschap leven met Hem, dat is de bron van ware kennis, van de kennis die men van Hem krijgt. (Mat.11:29; Tit.2:12) De kennis van Hemzelf. In 2 Petrus 1:3 staat dat al wat betrekking heeft op het leven en de godsvrucht is ons gegeven door de kennis van Christus.

Wij zouden zorgvuldig alle verstandelijke activiteit moeten vermijden, die leidt tot ongoddelijk gezwets en de tegenstellingen van de ten onrechte zo genoemde kennis, maar die tevens smaak opwekt voor vrijzinnige gedachten, ketterse gezichtspunten. Zelfs zonder de grenzen van de gezonde leer te

overschrijden bestaat er het gevaar, van de dingen van God een zaak van het verstand te maken en hierdoor het Woord van God alleen een onderwerp van gesprek te maken, zonder dat er praktisch resultaten zijn in hart en geweten, zonder dat het leven geleefd wordt in de tegenwoordigheid van God en in de gemeenschap met de Heer. Deze afwijking van de leer in het praktisch leven, brengt het gevaar van grote verwoestingen onder ons en doet dit al.

God wenst in de Zijnen te zien en de Heilige Geest brengt alleen voort, een leven naar het voorbeeld van Christus. Dat is het christendom. Als wij ons meer oefenden om het leven van Christus te verwerkelijken, dan zou ons leven krachtiger zijn, met meer moreel gezag, meer geestelijk gezag, meer afzondering van de wereld. In plaats van ons te voeden met woorden, zouden wij ons voeden met Christus. De werkzaamheid van de Geest moet openbaar worden in heel het leven van de christen:

- Laat ons door de Geest wandelen; (Gal.5:16)
- Bidden door de Geest; (Ef.6:18)
- Aanbidden door de Geest; (Joh.4:24)
- Geleid worden door de Geest; (Joh.16:13)
- Genieten door de Geest van de gemeenschap met de Heer van de dingen, die wij verwachten. Ef.1:14)
- Laten wij ons onderwijzen door de Geest. (1Joh,2:27)

Daarom moeten we vluchten van alles, wat van onze eigen wil, van onze verbeelding, van onze eigen geest, om plaats te geven aan God en aan de Heer, alle plaats, in ons leven, in ons hart en in de gemeente. Op die manier kan de Geest, in ons en in de gemeente werkend, de lof laten opwellen, de zegen over ons laten neerdalen en stichting geven.